virtual-project.eu

PETRECEREA DE VÂNĂTOARE

LUCY FOLEY

LUCY FOLEY

PETRECEREA DE VÂNĂTOARE

Original: *The Hunting Party* (2019)

Traducere din engleză și note de:
DANIELA PURGARU

virtual-project.eu

3
TREI

2022

Oare vechii tovarăși ar trebui uitați
Și-n veci să nu ne mai gândim la ei?[1]

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Zăresc un bărbat venind prin ninsoare. Din depărtare, prin perdeaua albă, cu greu pare uman, ca o siluetă din umbră.

Când se apropie, observ că e Doug, paznicul de vânătoare.

Din câte-mi dau seama, vine în grabă spre Cabană, încercând să alerge. Dar zăpada așternută și care continuă să cadă îi pune piedici. Se poticnește la fiecare pas. Ceva rău. Știu asta fără să-i pot vedea chipul.

Pe măsură ce se apropie, observ că trăsăturile îi sunt împietrite din cauza șocului. Cunosc privirea asta. Am mai văzut-o. Este expresia cuiva care a fost martor la ceva teribil, ce depășește hotarele experienței umane obișnuite.

Deschid ușa Cabanei și îl las să intre. Aduce cu el o pală de vânt înghețat și o dâră de zăpadă.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Este un moment – o pauză prelungă – în care încearcă să-și tragă sufletul. Dar ochii spun povestea înaintea lui, o comunicare mută a groazei.

În cele din urmă, reușește să-ngaime:

— Am găsit oaspetele dispărut.

— Ei bine, asta-i excelent, îi spun. Unde…

Clatină din cap, iar întrebarea mi se stinge pe buze.

— Am găsit un cadavru.

Cu trei zile în urmă
30 decembrie 2018

Emma

Anul Nou. Împreună pentru prima dată după secole. Eu și Mark, Miranda și Julien, Nick și Bo, Samira și Giles, bebelușul lor de șase luni, Priya. Și Katie.

Patru zile într-o sălbăticie hibernală din Highland. Se numește Loch Corrin. Foarte exclusivist – nu sunt acceptate la cazare decât patru grupuri pe an; în restul timpului este reședință privată. Perioada asta a anului, după cum se poate bănui, e cea mai populară. A trebuit să-l rețin cam a doua zi după Revelionul trecut, imediat ce s-au putut face rezervări. Femeia cu care am vorbit m-a asigurat că, din moment ce grupul nostru ocupă majoritatea locurilor de cazare, ar trebui ca tot locul să fie doar al nostru.

Scot din nou broșura din geantă. Un pliant gros, o treabă scumpă. Înfățișează un lac mărginit de brazi în spatele căruia se ridică vârfuri acoperite cu flori roșii de iarbă neagră – cu toate că acum cred că sunt pline de zăpadă. Conform fotografiilor, cabana în sine – „Cabana Nouă", după cum e descrisă în broșură – este o construcție mare din sticlă, foarte modernă, proiectată de un arhitect de top, care a construit recent pavilionul de vară de la Serpentine Gallery. Cred că ideea de bază e să se confunde perfect cu apele liniștite ale lacului, reflectând peisajul și liniile bine conturate ale vârfului cel mare, Munro, care se înalță pe fundal.

Aproape de Cabană, minuscule în comparație cu ea, se pot vedea mai multe căsuțe ce par cuibărite unele într-altele, ca pentru a-și ține de cald. Sunt căbănuțele; câte una pentru fiecare cuplu, dar ne vom reuni pentru a lua masa la Cabana de vânătoare, clădirea mare din centru. Cu excepția Cinei Muntenești din prima seară – „o varietate de produse locale, de sezon" –, o să ne gătim singuri. Au comandat mâncare la cererea mea. Am trimis înainte o listă lungă – trufe proaspete, foie gras, stridii… Am în plan un adevărat festin pentru Ajunul Anului Nou, pe care îl aștept cu mare nerăbdare. Îmi place să gătesc. Mâncarea îi aduce pe oameni laolaltă, nu-i

așa?

•

Această parte a călătoriei e deosebit de dramatică. Avem marea lângă noi și, din când în când, pământul dispare brusc și îți dă senzația că o mișcare greșită ar putea să ne arunce în hău. Apa are o culoare gri-ardezie, cu aspect amenințător. Pe o pajiște de pe stânci, oile se înghesuie unele într-altele, parcă încercând să se încălzească una pe cealaltă. Se aude vântul; din când în când lovește în fereastră, iar trenul se cutremură.

Ceilalți par să fi adormit, până și bebelușul, Priya. Giles chiar sforăie.

Uitați, îmi vine să zic, *uitați-vă cât de frumos e!*

Eu am fost cea care a planificat excursia asta, așa că resimt o oarecare responsabilitate – teama că oamenii nu se vor simți bine, că lucrurile ar putea să meargă prost. Dar am deja și un sentiment de mândrie, pentru micile succese… ca acesta, frumusețea sălbatică de dincolo de geam.

Nu-i de mirare că toți dorm. Ne-am trezit așa de devreme în dimineața asta ca să prindem trenul – pe Miranda a deranjat-o în mod deosebit ora. Apoi, desigur, toată lumea s-a apucat să bea. Mark, Giles și Julien au dat iama devreme în căruciorul pentru băuturi, undeva pe lângă Doncaster, chiar dacă era abia 11. S-au cherchelit bucuroși și au devenit afectuoși și gălăgioși (pasagerii de pe locurile din jur nu păreau încântați). Se pare că pot redeveni cu ușurință vechii camarazi, care se cunosc de ani buni, indiferent de cât de mult timp a trecut de când s-au văzut ultima oară, mai ales cu ajutorul câtorva beri.

Nick și Bo, iubitul american al lui Nick, nu fac parte din acest club al băieților, pentru că Nick nu făcea parte din grupul lor de la Oxford… deși Katie a spus la un moment dat că e mai mult de-atât, că ceilalți manifestă o homofobie tacită. În primul rând, Nick e prietenul lui Katie. Uneori am senzația că nu ne place în mod special pe niciunul, că ne tolerează doar datorită lui Katie. Întotdeauna mi s-a părut că e un pic de răceală între Nick și Miranda, probabil pentru că amândoi au personalități puternice. Totuși, în dimineața aceasta, cei doi păreau a fi prieteni la cataramă pe când se grăbeau să traverseze holul gării, braț la braț, ca să cumpere „substanțe nutritive” pentru călătorie. Ceea ce s-a concretizat printr-o minunată sticlă de Sancerre rece, pe care Nick a scos-o din geanta frigorifică, sub privirile ușor invidioase ale băutorilor de bere.

— Voia să ia G&T la cutie, ne-a spus Miranda, dar n-am putut să-l las.

Trebuie să începem cu dreptul.

Miranda, Nick, Bo și cu mine am băut vin. Până și Samira s-a decis în cele din urmă să accepte una mică.

— Există numeroase dovezi noi conform cărora poți să bei când alăptezi, a spus ea.

La început, Katie a clătinat din cap; ea avea o sticlă de apă minerală.

— O, haide, Kay-tee, a implorat-o Miranda cu un zâmbet încurajator, oferindu-i un pahar. Suntem în vacanță!

E greu s-o refuzi pe Miranda când încearcă să te convingă să faci ceva, așa că, desigur, Katie la acceptat și a luat o mică înghițitură.

•

Băutura a ajutat puțin la destinderea atmosferei; am avut o mică încurcătură cu locurile la urcare. Toată lumea era obosită și nervoasă, încercând fără tragere de inimă să lămurească problema. S-a dovedit că unul dintre cele nouă locuri rezervate se afla, nu se știe cum, în următorul vagon, total separat. Trenul era plin, ca de sărbători, așa că n-aveam cum să facem schimb.

— Bineînțeles că-i al meu, a spus Katie.

Katie, ca să înțelegeți, e cea ciudată, ea nefiind într-un cuplu. Într-un fel, cred că se poate spune că e o intrusă zilele astea, mai mult decât mine.

— O, Katie, am zis. Îmi pare rău… mă simt ca o idioată. Nu știu ce s-a întâmplat. Eram sigură că le-am rezervat pe toate la mijloc, ca să mă asigur că vom sta cu toții împreună. Probabil că le-a sucit sistemul. Hai, vino și stai aici… mă duc eu acolo.

— Nu, a spus, ridicându-și cu stângăcie geanta de voiaj peste capetele pasagerilor așezați deja pe locurile lor. N-are sens. Nu mă deranjează.

Tonul ei sugera însă contrariul. *Pentru numele lui Dumnezeu,* m-am surprins gândindu-mă. *Nu-i decât o călătorie cu trenul. Chiar are importanță?*

Celelalte opt locuri erau orientate unul în fața celuilalt, în jurul a două mese situate în mijlocul vagonului. Dincolo de ele, o femeie în vârstă stătea lângă un adolescent cu piercing – doi călători solitari. Nu părea posibil să putem rezolva încurcătura. Dar Miranda, cu părul ei strălucind ca o cortină aurită, s-a aplecat să-i spună ceva femeii în vârstă, pe care a cucerit-o. Am putut să observ cât de fermecată a fost femeia de ea – privirile, cuvintele pronunțate – într-o manieră aproape antică – foarte clar… Când vrea,

Miranda poate să exercite un farmec *considerabil.* Oricine o cunoaște s-a aflat în postura celeilalte femei.

O, da, a spus femeia, sigur că se va muta. Oricum, probabil că în vagonul următor era mai multă liniște.

— Voi, tinerii, ha!… cu toate că niciunul dintre noi nu mai e așa de tânăr. Și, oricum, prefer să merg cu fața.

— Mulțumesc, Manda, a spus Katie zâmbind scurt. (Părea recunoscătoare, dar nu prea lăsa să se vadă.)

Katie și Miranda sunt prietene apropiate de multă vreme. Știu că nu prea s-au văzut în ultimul timp; Miranda spune despre Katie că a fost ocupată cu munca. Și, pentru că Samira și Giles au fost captivi în lumea bebelușului lor, Miranda și cu mine am petrecut împreună mai mult timp ca niciodată. Am fost la cumpărături, ne-am dus să bem ceva… Am bârfit… Am început să simt că m-a acceptat ca pe o *prietenă,* nu doar ca pe iubita lui Mark, ultima sosită în grup în aproape un deceniu.

În trecut, Katie făcea tot ce-i stătea în putință ca să mă ponegrească. Ea și Miranda au fost mereu foarte unite. Atât de unite, încât par mai degrabă surori decât prietene. În trecut m-am simțit exclusă din această cauză, de apropierea dintre ele și de trecutul lor. Care nu lasă loc unei noi prietenii. Așa că o parte din mine este, ei bine, destul de mulțumită.

•

Chiar îmi doresc ca toată lumea să se distreze în călătorie, ca totul să fie un succes. Evadarea de Anul Nou e un lucru important. Ei, cei din grupul ăsta, au făcut-o în fiecare an. De mult timp, înainte ca eu să-mi fac apariția pe scenă. Și, într-un fel, presupun că planificarea călătoriei e o încercare jalnică a mea de a dovedi că sunt cu adevărat una dintre ei. Un fel de a spune că ar trebui să fiu în cele din urmă acceptată așa cum se cuvine în „cercul de apropiați”. S-ar putea crede că perioada de trei ani – cât a trecut de când eu și Mark suntem împreună – este suficientă. Dar nu e așa. Ca să înțelegeți, ei se cunosc de foarte mult timp, de la Oxford, acolo au devenit prieteni.

E dificil – așa cum știe oricine s-a aflat într-o astfel de situație – să fii cea mai nouă într-un grup de prieteni vechi. Se pare că voi fi mereu fata nou-venită, indiferent câți ani vor trece. Voi fi întotdeauna ultima sosită, intrusa.

Mă uit din nou la broșura din poală. Poate că această călătorie – atât de

atent planificată – va schimba lucrurile. Poate că va dovedi că sunt una dintre ei. Sunt așa de entuziasmată!

Katie

Am ajuns, în sfârșit. Totuși, simt o dorință bruscă să mă întorc în oraș. M-aș mulțumi chiar și cu biroul meu. Gara din Loch Corrin e ridicol de mică. Un peron solitar, lângă versantul acoperit cu plasă de oțel al unui munte care se înalță pe fundal, cu vârful pierdut în nori. Indicatorul, cel obișnuit al Companiei Naționale Feroviare, pare o glumă bună. Peronul e acoperit cu un strat subțire de zăpadă și nici măcar o singură urmă de talpă nu pângărește albul perfect. Gândul îmi fuge la zăpada din Londra, la cât de tare se murdărește aproape imediat ce s-a așternut, călcată în picioare de mii de oameni. Dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă că suntem departe de oraș, atunci aceasta era – nu mai pusese nimeni piciorul în zăpadă aici, darămite s-o curețe… Una peste alta, am impresia că nu mai suntem în Kansas. Am străbătut cu trenul kilometri după kilometri prin sălbăticia asta. Nici nu-mi mai aduc aminte când am văzut ultima dată o construcție făcută de om, darămite o persoană.

Pășim cu grijă pe peronul înghețat – prin zăpada căzută se zărește lucind gheața neagră – și trecem de clădirea micuță a gării. Pare pustie. Mă întreb cât de des e utilizată „Sala de așteptare”, cu semnul ei pictat și raftul optimist cu cărți. Acum trecem pe lângă o gheretă cu un geam murdar: o tonetă pentru bilete sau un mic birou. Arunc o privire înăuntru, fascinată de faptul că există un birou aici, în mijlocul acestei sălbăticii și sunt puțin șocată când îmi dau seama că nu-i goală. Cineva chiar se află acolo, în beznă. Nu pot distinge decât silueta lui – lat în umeri, cocoșat, apoi văd o licărire trecătoare a ochilor care se uită la noi în timp ce trecem.

— Ce s-a întâmplat? se întoarce spre mine Giles, care e în fața mea.

Probabil am scos un sunet de surpriză.

— E cineva acolo înăuntru, îi șoptesc. Un conductor sau ceva de genul ăsta… m-am speriat.

Giles aruncă o privire pe fereastră.

— Ai dreptate.

Se preface că își duce mâna la o pălărie imaginară de pe capul lui chel.

— ’Neața bună la ’mneavoastră, zice rânjind.

Giles e clovnul grupului, simpatic, caraghios – uneori în mod exagerat.

— Asta-i irlandeză, idiotule, zice Samira pe un ton afectuos.

Ei fac totul cu afecțiune. Niciodată nu sunt mai conștientă de statutul meu de persoană singură decât atunci când mă aflu în compania lor.

Inițial, bărbatul din cabină nu răspunde. Apoi ridică cu încetinitorul o mână, într-un fel de salut.

Un Land Rover ne așteaptă – un model vechi, murdar de noroi. Văd cum portiera se deschide și iese din el un bărbat înalt.

— Trebuie să fie paznicul de vânătoare, spune Emma. În e-mail scria că vine să ne ia.

Nu prea arată a paznic de vânătoare. Dar ce-mi imaginasem? Cred că mă așteptam să fie mai bătrân. Pare să fie de vârsta noastră. E robust – umerii, înălțimea lui trădează o viață dusă în aer liber, la fel și părul negru, rebel. Ne întâmpină mormăind abia auzit, iar vocea lui are un timbru aspru, de parcă nu s-ar folosi de ea prea des.

Observ că ne examinează din priviri. Nu cred că-i place ce vede. E oare acela un rânjet când observă jacheta Barbour imaculată a lui Nick, cizmele Hunter ale Samirei și gulerul din blană de vulpe al Mirandei? Dacă da, cine știe ce crede despre hainele mele de orășeancă și de valiza Samsonite pe roți… Am fost atât de distrată, încât nici n-am stat să mă gândesc la ce împachetam.

Îi văd pe Julien, Bo și Mark, care încearcă să-l ajute cu bagajele, dar el îi dă la o parte. Pe lângă el, ei arată ca niște școlari apretați în prima zi de școală. Pun pariu că nu le convine acest contrast.

— Cred că trebuie să facem două găști, spune Giles, pentru că nu ne poți duce pe toți acolo în siguranță.

Paznicul de vânătoare ridică din sprâncene.

— Cum vreți.

— Voi, fetelor, mergeți înainte, spune Mark, încercând să facă pe cavalerul, iar noi, băieții, rămânem la urmă.

Mă aștept, cu teamă, ca el să facă o glumă despre Nick și Bo, cum că ar fi fetițe. Din fericire, se pare că nu i-a dat prin cap – sau a reușit să-și țină gura. Azi expunem cel mai exemplar comportament de care suntem capabili, pe modul tolerant vacanță-cu-prietenii.

Au trecut secole de când am fost ultima oară împreună – probabil la ultimul Revelion. Mereu uit cum e. Intrăm atât de repede, cu atâta ușurință,

în vechile noastre roluri, cele pe care le-am avut întotdeauna în acest grup. Eu sunt cea tăcută – Miranda și Samira, vechile mele colege de apartament, sunt extrovertitele găștii. Las de la mine. Cu toții o facem. Sunt sigură că Giles, de exemplu, nu se comportă ca un clovn la secția pentru accidente și urgențe unde e registrator-șef.

Ne urcăm în Land Rover. Miroase a câine ud și a pământ. Îmi închipui că probabil așa miroase și paznicul de vânătoare, dacă te afli suficient de aproape de el. Miranda stă în față, lângă el. Din când în când simt izul parfumului ei – greu, ușor afumat, amestecându-se în mod straniu cu mirosul de pământ. Numai ea ar putea să facă asta. Îmi întorc capul să respir aerul proaspăt care pătrunde înăuntru prin geamul crăpat.

De o parte a noastră, un versant destul de abrupt se pierde în lac. De cealaltă parte, deși nu-i încă întuneric, pădurea e deja de un negru impenetrabil. Drumul nu-i decât o fâșie foarte îngustă, cu gropi, așa că orice mișcare greșită ne-ar putea face să plonjăm spre apă sau să ne izbim de desiș. Continuăm să ne balansăm și apoi, brusc, frâna e acționată cu putere. Toate suntem aruncate în față și revenim cu putere înapoi pe scaunele noastre.

— Futu-i! strigă Miranda în timp ce Priya, atât de tăcută pe parcursul călătoriei, începe să țipe în brațele Samirei.

Un cerb s-a ivit în fața noastră. Pesemne a ieșit neobservat din umbra copacilor. Capul lui uriaș pare exagerat de mare în comparație cu restul corpului, roșiatic și zvelt, încoronat cu vaste coarne țepoase, deopotrivă maiestuoase și amenințătoare. În lumina farurilor, ochii îi strălucesc într-o nuanță stranie de verde extraterestru. Într-un final, încetează să se mai holbeze la noi și se pierde printre copaci, cu o grație deloc zorită. Îmi duc mâna la piept și simt bătaia rapidă a inimii.

— Uau! exclamă Miranda cu răsuflarea întretăiată. Ce-a fost asta?

Paznicul de vânătoare se întoarce spre ea și rostește inexpresiv:

— Un cerb.

— Adică, spune ea puțin răvășită – ceea ce e neobișnuit –, adică ce fel de cerb?

— Roșcat, spune paznicul de vânătoare. Un cerb roșcat.

Își întoarce privirea înapoi la drum. Conversația s-a încheiat.

Miranda se răsucește cu fața spre noi, peste spătarul scaunelor, și mimează din buze:

— E sexy, nu?

Samira și Emma dau din cap aprobator.

— Tu ce crezi, Katie?

Se apleacă și mă înghiontește în umăr, puțin cam tare.

— Nu știu, îi spun.

Arunc o privire spre oglinda retrovizoare, la expresia impasibilă a paznicului de vânătoare. Oare și-a dat seama că vorbim despre el? Dacă da, nu dă de înțeles că ar asculta, dar chiar și așa e jenant.

— A, dar tu ai avut mereu gusturi ciudate când e vorba de bărbați, Katie, zice Miranda râzând.

Mirandei nu prea i-au plăcut niciodată iubiții mei. E amuzant că, în general, sentimentul a fost reciproc – de multe ori a trebuit să-i iau apărarea în fața lor.

— Cred că-i alegi, mi-a spus ea odată, ca să fie ca un fel de înger pe umărul tău, care-ți spune: ea nu-i un om bun. Stai deoparte.

Dar Miranda e cea mai veche prietenă a mea. Iar prietenia noastră a fost întotdeauna mai presus de orice relație romantică – din partea mea, vreau să zic. Miranda și Julien sunt împreună de pe vremea când eram la Oxford.

Nu prea am știut ce să cred despre Julien când a intrat în scenă, la sfârșitul primului nostru an. Nici Miranda n-a știut. Era un fel de anomalie, în comparație cu iubiții de dinainte. Desigur, n-au fost decât vreo doi care ar fi putut fi comparați cu el, ambii niște proiecte, la fel ca mine, nu pe atât de arătoși și de sociabili ca ea, tipi care păreau să trăiască într-o stare permanentă de uimire că au fost aleși. Dar Miranda s-a dat mereu în vânt după proiecte.

Așa că Julien i s-a părut prea ostentativ, având în vedere pasiunea ei pentru orfani și vagabonzi. El era prea arătos, la modul obraznic, prea încrezător în propria persoană. Cuvintele ei, nu ale mele.

— E așa de arogant, spunea ea. Abia aștept să-l trimit la plimbare data viitoare când mai încearcă.

Mă întrebasem dacă ea chiar nu observa cât de fidel i se oglindeau în el propria aroganță și încredere în sine.

Julien a continuat să încerce. Și, de fiecare dată, ea l-a respins. Venea să stea de vorbă cu noi – cu ea – în pub. Sau se întâmpla să „dea peste” ea după un seminar. Sau își făcea apariția la barul din spațiul comun rezervat studenților la universitate, aparent ca să se vadă cu niște prieteni, însă își

petrecea cea mai mare parte a serii la masa noastră, făcându-i curte Mirandei cu o francheță jenantă.

Mai târziu, am ajuns să înțeleg că atunci când Julien își dorește ceva suficient de mult, nimic nu-i stă în cale. Și a dorit-o pe Miranda. Mult.

Până la urmă ea a cedat în fața situației reale – îl voia la rândul ei. Cine nu l-ar fi vrut? Pe atunci era frumos, încă mai e, acum poate chiar mai mult, după ce viața i-a asprit puțin din trăsăturile perfecte și din volubilitate. Mă întreb dacă ar fi biologic imposibil să nu-ți dorești un bărbat ca Julien, cel puțin în sensul fizic.

Îmi aduc aminte momentul în care ni l-a prezentat Miranda, la banchetul din vară – când și-au dat în sfârșit întâlnire. Evident că știam exact cine era. Fusesem martoră la toată saga – goana lui după Miranda, respingerea ei, încercările lui continue și, într-un final, cedarea ei în fața inevitabilului… Știam atât de multe lucruri despre el. La ce universitate era, ce studia, faptul că era campion la rugbi. Știam așa de multe, încât aproape uitasem că el habar n-avea cine sunt. Așa că atunci când m-a pupat pe obraz și mi-a spus solemn: *Îmi pare bine să te cunosc, Katie* – destul de politicos, în ciuda faptului că era beat –, mi s-a părut o glumă colosală.

•

Prima oară când a rămas la noi acasă – Miranda, Samira și cu mine locuiam împreună în anul doi –, am dat peste el când ieșea de la baie, cu un prosop înfășurat în jurul taliei. M-am străduit atât de tare să mă comport firesc, să nu mă uit la pieptul lui larg și gol, la umerii lăți, musculoși, care străluceau uzi de la duș, încât tot ce-am reușit să-i spun a fost:

— Bună, Julien.

Mi s-a părut că a strâns prosopul mai tare în jurul taliei.

— Bună, a zis și s-a încruntat. Ăăă… e cam aiurea. Mă tem că nu știu cum te cheamă.

Atunci mi-am dat seama de greșeală. Probabil uitase complet cine eram și că mă mai întâlnise.

— O, i-am spus întinzând mâna. Eu sunt Katie.

Nu a dat mâna cu mine și m-am gândit că asta a fost încă o greșeală – prea formal, prea nepotrivit. Apoi am realizat că motivul ar fi putut fi că ținea prosopul cu o mână, iar în cealaltă avea periuța de dinți.

— Scuze.

Atunci mi-a zâmbit – zâmbetul lui fermecător – și i s-a făcut milă de

mine.

— Așadar. Ce-ai făcut, Katie?

M-am holbat la el.

— Ce vrei să spui?

A râs.

— Ca în carte, a spus el. *What Katy Did*[2]. Mereu mi-a plăcut cartea aia. Deși nu știu dacă ar trebui să le placă băieților.

Pentru a doua oară mi-a adresat acel zâmbet al lui și dintr-odată mi-am dat seama că pot să înțeleg ce-a văzut Miranda la el.

Asta-i chestia cu cei ca Julien. Un individ așa de arătos ca el ar putea să joace rolul unui ticălos, poate căindu-se în final pentru propriile păcate și transformându-se într-un om mai bun. Miranda ar fi o Regină a Balului afurisită, cu un *secret întunecat.* Acel nimeni timid – adică eu – ar fi genul de personaj bun, isteț, jalnic, neînțeles, care ar salva în cele din urmă situația, însă în viața reală, lucrurile nu stau deloc așa. Oamenii ca ei nu trebuie să fie neapărat nesuferiți. De ce și-ar complica viața? Își pot permite să fie ei înșiși, spectaculos de fermecători. Iar eu și cei ca mine, acești nimeni timizi, nu sfârșim întotdeauna prin a fi eroii din poveste. Uneori noi suntem cei care au propriile secrete întunecate.

•

Puțina lumină din timpul zilei s-a dus. Abia se mai distinge ceva în afară de întinderea neagră de copaci, de-o parte și de alta a drumului. Întunericul îi face să pară mai deși, mai aproape, de parcă s-ar înghesui să vină către noi. În afara trepidațiilor motorului de la Land Rover nu se mai aude niciun zgomot; poate că toți acei copaci înăbușă și sunetele.

În față, Miranda îl întreabă pe paznicul de vânătoare despre acces. Locul ăsta chiar e izolat.

— E la o oră de mers cu mașina până la șosea, ne spune paznicul. Pe vreme bună.

— O *oră*? întreabă Samira.

Se uită neliniștită la Priya, care privește afară spre peisajul întunecat, iar lumina lunii ce licărește printre copaci i se reflectă în ochii mari și negri. Arunc o privire pe geamul din spate. Tot ce văd e un tunel de copaci, care se micșorează în zare, reducându-se la un punct negru.

— Mai bine de o oră, spune paznicul de vânătoare, în cazul în care vizibilitatea e slabă sau dacă e vreme rea.

Oare îi face plăcere asta?

Mie îmi ia o oră până la casa maică-mii din Surrey. La vreo 60 de kilometri de Londra. Pare incredibil că un loc ca ăsta chiar există în Marea Britanie. Întotdeauna mi s-a părut că insula asta mică pe care o numim *acasă* e supraaglomerată. Ai putea zice că-i în pericol să se scufunde sub greutatea tuturor corpurilor care stau înghesuite pe ea, după cum îi place tatălui meu vitreg să spună când vine vorba despre imigranți.

— Uneori, zice paznicul, în perioada asta a anului, drumul e impracticabil. De exemplu, dacă ninge mult… Probabil că scria în e-mailul pe care l-ați primit de la Heather.

Emma dă din cap aprobator.

— Da.

— Ce vrei să spui? întreabă Samira cu o voce evident mai ascuțită. Adică n-o să putem pleca?

— E posibil, zice el. Dacă ninge destul de mult, drumul devine impracticabil… prea periculos, chiar și cu anvelope de iarnă. Avem în total cel puțin câteva săptămâni pe an când Corrin e rupt de restul lumii.

— Ar putea fi destul de confortabil, intervine repede Emma, poate pentru a alunga orice alte interjecții îngrijorate din partea Samirei. Palpitant. Am comandat suficiente provizii…

— Și vin, adaugă Miranda.

— Și vin, confirmă Emma, să ne ajungă câteva săptămâni dacă-i nevoie. Cred că am întrecut puțin măsura. Am plănuit un festin de Revelion.

Nimeni nu prea îi dă atenție. Cred că suntem cu toate îngrijorate de această nouă perspectivă în legătură cu locul unde ne vom petrece următoarele zile. Pentru că *este* ceva supărător la ideea de izolare, când știi cât de departe te afli de orice altceva.

— Dar cum rămâne cu gara? întreabă Miranda cu un fel de „te-am prins!” triumfător. Cu siguranță se poate lua trenul.

Paznicul îi aruncă o privire. Îmi dau seama că e destul de atrăgător. Sau ar fi, dacă n-ar exista ceva înspăimântător în ochii lui.

— Nici trenurile nu circulă prea bine pe zăpadă de-un metru, spune el. Așa că n-ar opri aici.

Și dintr-odată, în toată imensitatea sa, acest peisaj pare să se restrângă în jurul nostru.

Doug

Dacă n-ar fi fost oaspeții, locul ăsta ar fi fost perfect. Dar, fără ei, el n-ar avea de muncă.

Își dăduse toată silința să nu rânjească când se dusese să-i ia. Put a bani, cei din gașca asta, la fel ca toți ceilalți care vin aici. Pe măsură ce se apropiau de Cabană, bărbatul scund, brunet – Jethro? Joshua? – se întorsese spre el cu o atitudine ca de la bărbat la bărbat, ținând în mână un telefon argintiu, lucios.

— Caut să mă conectez la Wi-Fi, îi spusese el, dar nu prind nimic. Evident, nu-i 3G. Asta pricep. N-ai cum să ai 3G fără semnal… Ha! Dar mă gândeam că poate prind Wi-Fi. Sau trebuie să te afli mai aproape de Cabană?

Îi spusese bărbatului că nu porneau Wi-Fi-ul decât dacă cineva solicita acest lucru în mod special.

— Uneori se poate prinde semnal, dar trebuie să urci acolo ca să reușești, îi răspunsese, arătând spre versantul Munro.

Bărbatului îi căzuse fața. Pentru o clipă păruse aproape înspăimântat. Soția lui intervenise repede:

— Dragă, sunt sigură că poți să supraviețuiești câteva zile fără Wi-Fi.

Apoi înăbușise orice alt protest cu un sărut cu limba. Doug își întorsese privirea.

* * *

Aceeași femeie, Miranda – cea frumoasă – stătuse cu el în față în Land Rover, cu genunchii apropiați de ai lui. Se rezemase total inutil cu o mână de brațul lui când se urcase în mașină. De fiecare dată când se întorcea să-i spună ceva, îi simțea parfumul, bogat și cu note afumate. Aproape uitase că există astfel de femei pe lume: complexe, puse pe flirt, femei care simt nevoia să-i seducă pe toți cei care le ies în cale. Periculoase, într-un mod foarte special. Heather e atât de diferită. Se dă măcar cu parfum? Nu-și amintea să fi observat asta. În mod sigur nu se machiază. Are genul de înfățișare care nu are nevoie de nicio împopoțonare cu produse cosmetice. Îi place chipul ei în formă de inimă, cu ochi negri și sprâncene ca niște paranteze elegante. O persoană care nu s-a aflat în compania lui Heather ar

putea-o lua drept o femeie simplă, dar el e de altă părere – că ea e precum apele liniștite, care sunt adânci. Despre ea știa vag că trăise în Edinburgh, că avusese o carieră acolo. N-a încercat însă să-i afle povestea. Asta ar putea însemna să dezvăluie prea multe din propria poveste.

Heather e un om bun. El nu. Înainte de a ajunge aici, a făcut un lucru îngrozitor. Mai multe chiar. O persoană ca ea ar trebui să stea departe de cineva ca el.

•

Oaspeții sunt acum în grija lui Heather, deocamdată – și asta-i o ușurare. Nu fusese o treabă ușoară să-și ascundă disprețul față de ei. Bărbatul brunet – Julien, așa îl chema – e din tagma celor care vin de obicei acolo. Plini de bani, răsfățați, dornici de sălbăticie, dar așteptându-se în sinea lor la luxul hotelurilor cu care sunt obișnuiți. Întotdeauna le ia ceva să priceapă în ce s-au băgat de fapt, izolarea, simplitatea, frumusețea de neprețuit a împrejurimilor. Cu ei se petrece adesea un fel de transformare, sunt seduși de locul ăsta – cine n-ar fi? Dar el știe că ei nu-l înțeleg, nu așa cum se cuvine. Ei cred că îi șlefuiesc duritatea, în cabanele lor frumoase, cu paturile cu patru stâlpi, șemineuri, încălzire prin pardoseală și nenorocita de *saună* până la care o pot lua la trap dacă vor cu adevărat să-și dea duhul. Iar cei pe care îi ia la vânătoare de căprioare se comportă ca și cum s-ar transforma brusc în DiCaprio în *The Revenant,* luptându-se cu natura cu mâinile goale. Ei nu-și dau seama cât de mult le ușurează el lucrurile rezolvând toată treaba dificilă – observarea activităților turmei, urmărirea cu atenție și plănuirea… astfel încât tot ce le mai rămâne de făcut e să apese pe nenorocitul de trăgaci.

Abia dacă sunt în stare să tragă cu arma. În cazul în care trag greșit, pot provoca o rană care, dacă ar fi lăsată așa, ar putea produce animalului zile întregi de suferință, cu dureri inimaginabile. O împușcătură greșită în zona capului, de exemplu (de obicei, ei iau la țintă capul, chiar dacă el le spune: să nu faceți asta *niciodată,* e prea ușor de ratat), poate desprinde maxilarul animalului, lăsându-l în viață în cea mai cumplită agonie, incapabil să mănânce, sângerând încet până la moarte. Așa că el e acolo ca să termine treaba cu o împușcătură de expert, țintind în stern, oferindu-le ocazia să se ducă acasă și să se dea mari că sunt vânători, eroi. Luarea unei vieți. Botezul cu sânge. Ceva de postat pe Facebook sau pe Instagram – imagini cu ei mânjiți de sânge, rânjind ca lunaticii.

El a curmat vieți, multe de fapt. Și nu doar de animale. Știe mai bine decât oricine că nu e ceva cu care să te lauzi. E un loc sumbru din care nu te poți întoarce niciodată. Îți produce ceva, prima dată. O schimbare profundă undeva, în adâncurile sufletului, amputează ceva important. Prima oară e cel mai rău, iar cu fiecare moarte, sufletul e rănit și mai mult. După o vreme, nu mai rămâne decât țesut cicatrizat.

E acolo de suficient de mult timp pentru a cunoaște toate „genurile" de oaspeți, a devenit la fel de expert în ei ca și în fauna sălbatică. Dar nu știe sigur ce soi urăște cel mai mult. Genul „în sălbăticie", cei care cred că într-o perioadă scurtă de doar câteva zile în lux devin „una" cu natura, sau celălalt, cei care pur și simplu nu înțeleg, care cred că au fost păcăliți… și, mai rău, jefuiți. Ei uită ce au rezervat. Văd probleme în tot ceea ce este diferit față de locurile în care sunt obișnuiți să trăiască, cu piscinele lor interioare și restaurante cu stele Michelin. După părerea lui Doug, ei sunt cei care au cele mai multe probleme cu ei înșiși. După ce toate distragerile dispar, aici, în liniște și singurătate, demonii pe care i-au ținut la distanță îi prind din urmă.

În ceea ce-l privește pe Doug, lucrurile stau altfel. Demonii lui îl însoțesc mereu, oriunde s-ar afla. Cel puțin aici au spațiu să cutreiere. Locul ăsta l-a atras pentru un motiv destul de diferit, crede el, spre deosebire de oaspeți. Ei vin pentru frumusețea locului – el pentru ostilitatea lui, pentru brutalitatea absolută a vremii. Acum, în toiul iernii lungi, este de-a dreptul nemiloasă. Cu câteva săptămâni în urmă, sus pe Munro, a văzut o vulpe care se furișa prin zăpadă și ținea în gheare carcasa disecată a unui animal mic. Avea blana rară și scabroasă și i se vedeau coastele. Când l-a zărit, nu a țâșnit imediat. A rămas pe loc pentru o clipă și l-a fixat cu o privire dușmănoasă, provocându-l să încerce să-i fure ospățul. A simțit o legătură cu ea, un sentiment puternic de recunoaștere, pe care nu l-a trăit cu o ființă umană, cel puțin nu de o lungă perioadă încoace. Supraviețuind, existând… doar atât. Fără să trăiască. Asta e un cuvânt pentru cei care caută să se aleagă din fiecare zi cu amuzament, plăcere și confort.

Fusese norocos că primise slujba asta, o știe prea bine. Nu doar pentru că i se potrivește – cu firea lui, cu dorința de a fi pe cât posibil cât mai departe de lume. Ci și pentru că, foarte probabil, nimeni altcineva nu l-ar mai fi acceptat. Nu cu un trecut ca al lui. Bărbatul trimis de șef să-l intervieveze i-a văzut cazierul, a ridicat din umeri și a spus:

— Păi, atunci cu siguranță o să te pricepi să faci față braconierilor. Încearcă doar să nu-l ataci pe vreunul dintre oaspeții noștri.

Apoi rânjise, ca să-i demonstreze că glumea.

— De fapt, cred că ești perfect pentru această slujbă.

Și cu asta basta. Nici măcar nu fusese nevoie să găsească scuze sau să ofere explicații – cu toate că *nu exista* nicio scuză, chiar niciuna. Un moment de nebunie violentă? Nu chiar – fusese perfect conștient de ceea ce făcea.

Acum, când se gândește la noaptea aceea, aproape nimic nu pare real. Parcă ar fi ceva văzut la televizor, ca și cum și-ar urmări propriile acțiuni de undeva foarte departe. Dar își aduce aminte furia, lovitura cu care l-a pocnit în piept și apoi scurta eliberare. Fața aia idioată care rânjea. Apoi sunetul scos de ceva zdrobit. În mintea lui? Sentimentul de descătușare din codurile comportamentului normal și de eliberare într-un fel de spațiu animal. Senzația degetelor lui strângând cu putere carnea moale. Mai tare, mai tare, ca și cum carnea ar fi fost ceva pe care el încerca să-l modeleze cu forță absolută, să îi dea o formă nouă, mai plăcută. În cele din urmă, zâmbetul dispăruse. Urmase apoi acel sentiment de satisfacție distorsionată, care durase câteva clipe, înainte de a interveni rușinea.

Da, i-ar fi fost dificil să pună mâna pe o slujbă, orice fel de slujbă, după așa ceva.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Un cadavru. Mă holbez la Doug.

Nu, nu. Asta nu-i bine. Nu aici. Aici e refugiul meu, evadarea mea. Nu se poate să aibă pretenția de la mine să mă descurc cu așa ceva, nu pot, pur și simplu nu pot… Cu un efort de voință opresc potopul de gânduri. Poți, Heather. Pentru că, de fapt, n-ai de-ales.

Bineînțeles că știam că exista posibilitatea asta. Foarte probabilă chiar, având în vedere perioada de timp în care dispăruse – mai bine de douăzeci și patru de ore – și vremea de afară. Ar fi o provocare chiar și pentru cineva care cunoaște zona și are abilități de supraviețuire. Din câte știu, oaspetele dat dispărut nu avea nimic de genul ăsta. Pe măsură ce orele treceau, fără să primim niciun semn, probabilitatea devenise din ce în ce mai mare.

De îndată ce am aflat despre dispariție, am sunat la Salvamont. Răspunsul n-a fost tocmai cel sperat.

— În acest moment, mi-a spus operatoarea, este puțin probabil să putem ajunge acolo la dumneavoastră.

— Dar trebuie să existe o cale prin care să puteți ajunge aici…

— Condițiile meteo sunt extrem de nefavorabile. De mult timp n-am mai avut de-a face cu o cantitate așa de mare de zăpadă. E un eveniment meteorologic de unu-la-mie. Vizibilitatea este atât de redusă, încât nici măcar nu putem ateriza cu un elicopter.

— Vreți să spuneți că suntem pe cont propriu?

În timp ce am rostit cuvintele, am perceput adevăratul lor înțeles. Niciun ajutor. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

A urmat o pauză lungă la celălalt capăt al liniei. Aproape că îi auzeam gândurile în timp ce căuta cel mai bun mod de a-mi răspunde.

— Doar cât continuă să ningă așa, a spus ea într-un final. Imediat ce avem vizibilitate, încercăm să venim la dumneavoastră.

— Am nevoie de un pic mai mult decât „încercăm”, i-am spus.

— Vă înțeleg, doamnă, și vom ajunge la dumneavoastră de îndată ce vom putea. Mai sunt și alții în aceeași situație – avem o întreagă echipă de alpiniști blocați pe Ben Nevis și un alt caz în apropiere de Fort William. Dacă ați putea descrie exact problema dumneavoastră, doamnă, ca să notez toate detaliile…

— Oaspetele a fost văzut ultima dată la Cabană, adică aici, i-am spus, la… pe la patru dimineața, ieri.

— Și cât de mare este zona?

— Proprietatea?

Am căutat în minte cifrele pe care le-am învățat în primele mele săptămâni aici.

— Puțin peste cincizeci de mii de acri[3].

Am auzit-o în receptor trăgând aer în piept și ținându-și respirația. A urmat o altă pauză lungă la celălalt capăt, atât de lungă, încât aproape m-am întrebat dacă s-a întrerupt, dacă nu cumva ninsoarea a tăiat și această ultimă legătură cu lumea de afară.

— În regulă, a spus ea în cele din urmă. Cincizeci de mii de acri. Păi, bine. O să trimitem pe cineva acolo imediat ce vom putea.

Dar tonul ei se schimbase – era mai multă incertitudine în el. I-am ghicit întrebarea, atât de clar, ca și cum i-ar fi dat glas: *Și chiar dacă ajungem acolo, cum să găsim pe cineva în toată sălbăticia aia?*

•

În ultimele douăzeci și patru de ore am căutat cât de departe am putut. N-a fost ușor, cu toată acea ninsoare neîncetată. Sunt aici de doar un an, așa că nu m-am confruntat niciodată cu o izolare din cauza ninsorii. Probabil e unul dintre puținele locuri din Marea Britanie – cu excepția câtorva insule foarte puțin locuite – unde intemperiile pot tăia complet accesul la serviciile de urgență. Întotdeauna îi avertizăm pe oaspeți că există posibilitatea să nu poată părăsi proprietatea în cazul în care vremea se înrăutățește. Scrie și în clauzele pe care trebuie să le semneze. Chiar și în astfel de condiții, nu-i ușor de înțeles că nimeni nu poate să intre. Sau să iasă. Dar exact asta-i situația în care ne găsim noi acum. Totul e acoperit de zăpadă, ceea ce înseamnă că e imposibil de condus – chiar și cu anvelope de iarnă sau cu lanțuri –, așa că toată căutarea noastră s-a desfășurat pe jos. N-am fost decât eu cu Doug. Sunt mai mult decât epuizată – atât mintal, cât și fizic.

Nu-l avem cu noi nici măcar pe Iain, care vine în majoritatea zilelor ca să se ocupe de treburile mai puțin obișnuite care trebuie făcute. Își petrece Ajunul Anului Nou cu familia – blocat în afara acestui loc, împreună cu ceilalți, fără a ne fi de vreun ajutor. Femeia de la Salvamont a fost măcar puțin de ajutor cu sfatul ei. A sugerat să verificăm mai întâi locurile care ar fi putut fi folosite pe post de adăpost. Doug și cu mine am căutat în fiecare posibilă ascunzătoare de pe proprietate, cu frigul înțepându-ne fețele și zăpada împiedicându-ne înaintarea la fiecare pas, până când m-am simțit atât de obosită, de parcă aș fi fost beată.

Am bătut pe jos tot drumul până la gară, ceea ce mi-a luat trei nenorocite de ore, ca să verific și acolo. Aparent, oaspeții au discutat despre posibilitatea de a prinde un tren înapoi spre Londra.

— Unul dintre oaspeți a dispărut, i-am spus șefului gării, Alec.

E ditamai omul, cu o expresie posacă și sprâncene joase.

— Căutăm pe toată proprietatea.

I-am oferit o descriere a oaspetelui dispărut.

— Nu se putea să urce în tren?

Știam că e ridicol, dar am simțit că trebuie să întreb. Mi-a râs în față.

— Tren? Pe vremea asta? Ești dusă, fată? Și de n-ar fi așa, nu-s trenuri de Anul Nou.

— Dar poate ai văzut ceva…

— N-am văzut pe nimeni, mi-a spus el. Nu de când am văzut grupu' ăla care a venit acu' vreo două zile. Nu. Aș fi băgat de seamă un străin care-și vâră nasul p-aci.

— Atunci, am spus, pot să arunc și eu o privire în jur?

Și-a deschis larg brațele, într-o invitație sarcastică.

— Chiar te rog.

N-a fost mult de căutat: sala de așteptare, o singură debara pentru întreținere ce părea să fi fost la un moment dat toaletă. Iar la casa de bilete m-am uitat prin geam – o cabină mică, cu hârtii împrăștiate, prin a cărei fantă pentru bani și bilete ieșea un iz dulceag și ușor rânced. Trei cutii strivite de suc decorau un colț al biroului. L-am văzut o dată pe Iain acolo cu Alec, fumând. Iain ia deseori trenul ca să aducă provizii; probabil au legat un fel de prietenie, chiar dacă doar de conveniență.

Imediat după birou se afla o ușă. Am deschis-o și am descoperit un șir de trepte.

— Astea, a spus Alee, duc spre apartamentu' meu. *Reședința* mea privată – cu o mică înflorătură pe „reședință".

— Bănuiesc că nu… am început eu.

M-a întrerupt.

— Două camere, a zis el. Și-un closet. Cre' c-aș ști dac-ar fi cineva ascuns 'colo.

Vorbea puțin mai tare și se așezase între mine și ușă. Era prea aproape; puteam să-i simt transpirația stătută.

— Da, am spus, deodată dornică să mă car. Sigur.

Mi-am început călătoria sinuoasă înapoi spre Cabană și, când mi-am întors o dată privirea, l-am văzut stând acolo, privindu-mă în timp ce mă îndepărtam.

•

Nici eu și nici Doug n-am găsit nimic, după toate acele ore de căutare. Nicio urmă de talpă, niciun fir de păr. Singurele semne peste care am dat au fost micile amprente ascuțite lăsate de copitele turmei de căprioare. Se pare că oaspetele nu mai fusese activ de când începuse să ningă.

Într-un singur loc de pe proprietate există o cameră de supraveghere – la poarta din față, unde drumul lung ce vine de la Cabană dă în șosea. Șeful a vrut s-o monteze ca să-i descurajeze, dar și ca să-i prindă pe braconieri. Uneori, conexiunea se întrerupe, ceea ce e frustrant. De data asta însă, totul a fost vizibil: începând din seara precedentă – Ajunul Anului Nou –, până ieri, de Revelion, când oaspetele a fost dat dispărut. Am dat pe repede înainte imaginile cu purici, căutând orice semn al prezenței unui vehicul. În cazul în care oaspetele plecase cu taxiul – sau chiar pe jos –, dovezile ar fi aici. Nimic. Tot ce-am putut să văd a fost o documentare a ninsorii abundente, de la începutul ei, drumul de pe ecran pierzându-se treptat într-o mare albă.

•

Poate că începuse să se întrevadă posibilitatea apariției unui cadavru. Confirmarea, însă, e un lucru mult mai rău.

Doug își trece degetele prin părul ud de la zăpadă care i-a venit peste ochi. În timp ce face asta, observ că mâna – brațul, tot corpul – îi tremură. E un lucru ciudat să vezi un bărbat cu înfățișare de dur, așa ca Doug, cu o constituție de rugbist, într-o asemenea stare. A fost în marină, așa că trebuie să fi cunoscut moartea. Și eu am cunoscut-o, la vechea mea slujbă. Știu

prea bine că nu te părăsește niciodată, cu toată oroarea ei existențială. Dar faptul că e cel care a descoperit un om mort… asta e cu totul altceva.

— Cred c-ar fi bine să vii și să arunci o privire, spune el. La cadavru.

— Ți se pare necesar?

Nu vreau să fie necesar. Nu vreau să văd. Am venit până aici ca să scap de moarte.

— N-ar trebui să așteptăm să vină poliția?

— Nu, spune el. N-o să reușească să ajungă aici o perioadă, nu? Și cred că trebuie să vezi acum.

— De ce? îl întreb.

Îmi dau seama cum sună – implorator, temător.

— Pentru că, spune, trecându-și palma peste față și trăgând în jos pielea din dreptul orbitelor într-o mască macabră, pentru că… din cauza cadavrului. Felul în care arată. Nu cred că a fost un accident.

Simt că mi se face pielea de găină și asta n-are absolut nimic de-a face cu vremea.

•

Când ieșim, ninsoarea continuă să cadă, atât de densă, încât nu se poate zări nimic mai departe de câțiva metri de la ușă. Lacul e aproape invizibil. Mi-am tras pe mine hainele care sunt uniforma mea de facto când ies afară în acest loc – geacă largă și lungă în stil Michelin, bocanci de drumeție, căciulă roșie. O iau pe urmele lui Doug, încercând să țin ritmul cu pasul lui lung, ceea ce nu-i ușor, pentru că are peste un metru optzeci, iar eu am puțin peste un metru cincizeci. La un moment dat, mă împiedic; Doug întinde spre mine o mână mare, înmănușată, cu care mă prinde de braț și mă ridică înapoi în picioare, cu atâta ușurință, de parcă aș fi un copil. Chiar și prin mânecă simt puterea degetelor lui, ca niște benzi de fier.

Mă gândesc la oaspeți, rămași în căbănuțele lor. Lipsa de activitate trebuie să fie oribilă, la fel și așteptarea. Am fost nevoiți să le interzicem să ni se alăture în timpul căutării, altfel riscam să avem pe cap încă un dispărut. Nimeni n-ar trebui să fie afară pe o vreme ca asta. E genul de vreme în care mor oameni, care „pune viața în pericol”, după cum spun avertizările. Dar problema e că, pentru majoritatea oaspeților, un loc ca ăsta e la fel de străin ca o altă planetă. Sunt oameni cu existențe fermecate. Viața i-a făcut să se simtă imbatabili. Sunt atât de obișnuiți să aibă în jurul lor, în viața de zi cu zi, acea plasă de siguranță invizibilă – conexiune, servicii de

urgență rapide și regulamente sanitare și de siguranță –, încât au senzația că îi însoțește peste tot. Semnează cu bucurie clauzele, pentru că nu se gândesc cu adevărat la asta. Ei nu cred în așa ceva. Nu se așteaptă să li se întâmple ce e mai rău. Dacă ar sta să se gândească, să *înțeleagă,* probabil că n-ar mai rămâne aici. Ar fi prea speriați. Când afli cât de izolat este de fapt un astfel de mediu, realizezi că doar ciudații ar alege să trăiască într-un asemenea loc. Oameni care fug de ceva sau cărora nu le-a mai rămas nimic de pierdut. Oameni ca mine.

Doug mă duce acum către malul stâng al lacului, spre copaci.

— Doug?

Îmi dau seama că vorbesc în șoaptă. Liniștea de aici e de vină, accentuată de zăpadă. Face ca vocea să răsune. Îți dă senzația că ești observat. Că poate acolo, chiar în spatele acelui zid gros de copaci, a acestei perdele omniprezente de alb, e cineva care ascultă.

— Ce te face să crezi că n-a fost un accident?

— O să vezi când ajungem, zice el.

Nu se obosește să se întoarcă spre mine și nici nu slăbește pasul. Apoi spune, peste umăr:

— Nu „cred”, Heather. Știu.

Cu trei zile în urmă
30 decembrie 2018

Miranda

Desigur, nu m-am deranjat să mă uit la e-mailul trimis de Emma, cu broșura atașată. Nu pot să mă entuziasmez în avans pentru o excursie – nu mă interesează să văd niște fotografii cu mări turcoaz sau cu munți cu vârfurile acoperite de zăpadă. Trebuie să *fiu* acolo ca să simt ceva, ca să fie *real*. Când Emma a vorbit despre locul ăsta, despre Cabană, mi-am imaginat vag ceva vechi, cu grinzi de lemn și lespezi. Prin urmare, clădirea în sine e o surpriză. Futu-i. Toate sunt în stil modernist, din sticlă și crom, de parc-ar fi desprinse din *Vrăjitorul din Oz*. Lumina se revarsă din interior. Parc-ar fi o lanternă uriașă în întuneric.

— Hristoase! spune Julien când băieții ajung în sfârșit cu Land Roverul. E nițel cam hidoasă, nu-i așa?

Tipic pentru el să spună așa ceva. În ciuda inteligenței lui, Julien n-are niciun pic de sensibilitate artistică. E genul de persoană care la o expoziție Cy Twombly[4] ar spune, un pic prea tare, „Și eu puteam să desenez aia, când aveam cinci ani”.

Îi place să pretindă că face asta pentru că e „mai din topor” – trecutul lui e prea sumbru pentru a se preta la ceva care are de-a face cu dezvoltarea gusturilor estetice. Pe vremuri mi se părea fermecător. Era diferit, mi-a plăcut asprimea lui, în comparație cu toți acei școlari apretați.

— Mie-mi place, spun eu. Pe bune. Seamănă cu o navă spațială care tocmai a aterizat pe malul lacului.

— Și mie, zice Emma.

Tipic pentru ea să spună așa ceva – chiar dacă, în realitate, o consideră hidoasă. Uneori mă surprind testând-o, spunând *cele mai* scandaloase lucruri, aproape îmboldind-o să mă provoace. N-o face niciodată – atât e de dornică să fie acceptată. În același timp, e o persoană pe care te poți baza – iar Katie și Samira au fost absente nemotivat în ultima vreme. Emma e mereu dispusă să meargă la cinema, la cumpărături sau să bem ceva. Eu

sunt întotdeauna cea care sugerează locul sau activitatea, iar ea acceptă. Să fiu sinceră, e destul de revigorant – Katie e al naibii de ocupată cu serviciul și tot timpul eu sunt cea care o abordează, ajungând în unele baruri amărâte, de orășeni, doar ca să apuc să-i răpesc trei minute din timp.

Cu Emma e așa cum îmi imaginez că ar fi dacă aș avea o soră mai mică. Am senzația că mă admiră. Ceea ce îmi dă un sentiment *delicios* de putere. Ultima dată când am fost la cumpărături, am dus-o la Myla.

— Să alegem ceva care o să-l facă pe Mark să rămână cu gura căscată, i-am spus.

Am găsit combinația perfectă – un sutien drăguț de parașută, chiloți decupați și portjartiere. Brusc mi-am imaginat-o spunându-i lui Mark că eu am fost cea care a ajutat-o să le aleagă și am simțit o senzație neașteptată de dorință la gândul că el va ști că a fost opera mea. Nu simt nimic pentru Mark, firește, niciodată n-am simțit. Da, e adevărat că întotdeauna atracția lui nerostită față de mine mi-a gâdilat plăcut egoul. Dar niciodată nu m-a excitat.

Cu Katie absentă și Samira ocupată tot timpul cu Priya – e puțin cam obsedată de copilul ăla; nu poate fi sănătos să distribui *chiar* atât de multe fotografii pe rețelele sociale – m-am trezit apelând în schimb la compania Emmei. O a treia alegere firească.

Am așteptat cu nerăbdare asta, întâlnirea noastră, a tuturor. Are un efect liniștitor aparte, de parcă atunci când suntem împreună ne reluăm vechile roluri. Putem fi departe unii de alții luni de zile, dar apoi, când ne reunim, totul revine la ce a fost întotdeauna, aproape ca pe vremea în care eram la Oxford, în perioada noastră de glorie. Persoana cu care vreau cel mai mult să vorbesc e Katie, desigur. Când am zărit-o de dimineață la gară, cu noua ei coafură, îmbrăcată în haine pe care nu le-am recunoscut, am realizat cât de mult timp a trecut de când am văzut-o ultima dată… și cât de dor mi-a fost de ea.

•

În interiorul Cabanei e frumos – dar mă bucur că doar luăm masa, fără să și dormim aici. Sticla scoate în evidență contrastul dintre spațiul luminos de aici și întunericul de afară. Devin dintr-odată conștientă de cât de vizibili suntem din afară, luminați ca insectele într-un borcan… sau ca niște actori pe o scenă, orbiți de reflectoare în fața publicului care ne privește. Oricine ar putea fi acolo, ascuns în întuneric, uitându-se înăuntru fără ca noi să

știm.

Pentru o clipă, vechea percepție sumbră amenință să iasă la suprafață, acea senzație de a fi privit. Sentiment ce m-a însoțit timp de un deceniu, de când a început totul. Îmi spun din nou că, de fapt, nu *este* nimeni acolo afară. Că suntem aproape în totalitate singuri; cu excepția paznicului de vânătoare și a administratoarei – Heather –, care a intrat să ne ureze bun venit.

Heather are puțin peste treizeci de ani, e scundă, drăguțică – deși o tunsoare decentă și puțin machiaj ar fi o îmbunătățire considerabilă. Mă întreb de ce naiba ar alege o persoană ca ea să trăiască singură într-un astfel de loc; pentru că ea chiar *trăiește* aici – ne spune că stă într-o cabană care e „mai încolo, puțin mai aproape de copaci". Trebuie să fie al naibii de singuratic să stai aici permanent. Cred că aș înnebuni complet să nu am parte decât de compania propriilor gânduri. Uneori, în zilele când stau acasă, pornesc televizorul *și* radioul, doar ca să înec tăcerea.

— Iar voi, ne spune ea, aveți toate căbănuțele cele mai apropiate de Cabană. Ceilalți oaspeți stau în baraca din celălalt capăt al lacului.

— Ceilalți oaspeți? întreabă Emma și urmează o clipă de tăcere tensionată. Care ceilalți oaspeți?

Heather dă din cap afirmativ.

— Da. Un cuplu de islandezi… au sosit ieri.

Emma se încruntă.

— Dar nu pricep. Am fost sigură că locul e doar al nostru. Așa mi-ai spus când am vorbit. Ai zis: „O să aveți tot locul pentru voi".

Heather tușește.

— Mi-e teamă că a fost o… o mică neînțelegere. Așa știam că stau lucrurile când am vorbit. Nu obișnuim întotdeauna să închiriem baraca. Din păcate, nu am știut că o rezervase pentru ei colegul meu și că… ăăă… nu apucase să completeze în registru.

Cu siguranță asta ne-a stricat tot cheful. Simplele cuvinte „ceilalți oaspeți" au o aură neplăcută, dau o senzație de infiltrare, de încălcare a proprietății. Dacă ne-am afla într-un hotel, ar fi altceva, acolo ar fi de așteptat să fim înconjurați de străini. Dar ideea că acești oameni sunt aici, în mijlocul pustietății, cu noi, face ca toată această sălbăticie să pară dintr-odată puțin cam aglomerată.

— O să vină la Cina Muntenească în seara asta, spune Heather ca pentru

a se scuza, însă baraca are bucătărie proprie, așa că n-o să utilizeze deloc Cabana.

— Slavă Domnului, spune Giles.

N-am mai văzut-o pe Emma așa de nervoasă – își ține pumnii încleștați de-o parte și de alta a corpului, iar pielea din dreptul articulațiilor degetelor e albă. În spatele nostru se aude brusc un *Poc!* Toată lumea se întoarce și îl vede pe Julien care ține în mână o sticlă de șampanie deschisă, din gâtul căreia ies vapori ca un fum.

— M-am gândit că asta o să ne mai înveselească puțin, spune el.

Spuma lichidă se prelinge din sticlă și stropește covorul de la picioarele lui. Bo ridică un pahar, încercând să salveze ce se mai poate.

— Hei, cine știe… Poate că ceilalți oaspeți sunt amuzanți. Poate vor vrea să vină mâine să sărbătorească Revelionul cu noi.

Nu mă pot gândi la nimic mai rău decât la niște oarecare ce vin să ne strice petrecerea; sunt sigură că nici Julien nu poate. Dar ăsta e spectacolul lui în stil Domnul-Băiat-Bun. Tot timpul își dorește din răsputeri să se facă plăcut, să pară amuzant, ca ceilalți oameni să aibă o părere bună despre el. Presupun că ăsta e unul dintre aspectele de care m-am îndrăgostit.

Heather a ajutat-o pe Emma să aducă pahare din bucătărie. Ceilalți le iau, zâmbind din nou, atrași de răgazul oferit de șampanie. Mă ia o senzație de căldură. Sunt așa de bucuroasă că-i văd din nou. A trecut prea mult timp. Zilele acestea sunt cu totul speciale, faptul că suntem astfel împreună. Samira și Katie stau de-o parte și de alta a mea. Le cuprind pe după umeri și le trag mai aproape.

— Cei trei muschetari, șoptesc.

Cercul cel mai apropiat din cercul strâns. Nu mă supăr nici măcar când o aud pe Samira înjurând încet – îmbrățișarea mea a zdruncinat-o și a făcut-o să verse puțină șampanie pe bluză.

Observ că Julien îi oferă lui Heather un pahar, deși e evident că ea nu vrea. Pentru numele lui Dumnezeu! Ieri, la vinărie, am avut o mică neînțelegere în legătură cu șampania. Douăsprezece sticle de Dom Perignon – șampanie în valoare de peste o mie de dolari.

— De ce nu puteai să iei Moët, l-am întrebat, așa, ca un om normal?

— Pentru că te-ai fi plâns. Ultima oară mi-ai spus că ți-a dat dureri de cap, pentru că în mărcile obișnuite se adaugă „atât de mult zahăr”. Doar cele mai bune lucruri pentru Miranda Adams.

Râde ciob de oală spartă. Întotdeauna trebuie să fie un pic mai mult când vine vorba de el, asta-i chestia. Un pic mai multă extravaganță, un pic mai mulți bani… O foame de a avea mai mult decât ce i se cuvine de drept… iar slujba lui nu l-a ajutat în sensul ăsta. Ori de câte ori ai îndoieli, aruncă cu banii, asta-i prima soluție în cazul lui Julien. Bine… și în cazul meu, dacă e să fiu total sinceră. Îmi place adesea să glumesc că scoatem tot ce e mai rău unul din celălalt. Dar este, probabil, mai adevărat decât las să se vadă.

I-am permis să cumpere nenorocita de șampanie. Știu cât de mult își dorește să uite de stresul de peste an.

Așa cum mă așteptam, femeia, Heather, nu o bea. A luat o înghițitură mică, din politețe, și a pus paharul la loc pe tavă. Îmi imaginez că ea crede că e neprofesional să te servești cu mai mult decât atât, și are dreptate. Deci, mulțumită „generozității" lui Julien, rămânem cu un pahar irosit, contaminat de scuipatul acestei străine.

Heather ne prezintă evenimentele pregătite pentru weekend. Mâine o luăm pe urmele căprioarelor.

— Doug o să vă ducă, o să vină să vă ia mâine dimineață devreme.

Doug. Sunt ușor fascinată de el. Mi-am dat seama că nu prea ne place. Și am mai realizat că l-am făcut să se simtă inconfortabil. Această informație e un fel de putere.

•

Giles o întreabă acum pe Heather ceva despre poteci. Ea scoate o hartă a Serviciului Topografic și o întinde pe măsuța de cafea.

— Aveți multe opțiuni, spune ea. Depinde ce vă interesează… ce echipamente v-ați adus. Unii vin cu echipament complet, pioleți, crampoane, carabiniere…

— Ăăă, nu cred că-i genul nostru, spune Bo și rânjește.

La naiba, chiar că.

— Păi, dacă vreți ceva foarte ușor, este poteca din jurul lacului, desigur, spune ea, trasând cu degetul pe hartă; are câțiva kilometri și e perfect lină. Sunt câteva cascade… dar sunt traversate de poduri solide, deci nu necesită prea mult efort. Practic, se poate parcurge și pe întuneric. Pe de altă parte, aveți Munro, care ar putea să vă intereseze dacă aveți de gând să-l „revendicați" o dată.

— Ce vrei să spui? întreabă Julien.

— O, zice ea, e ca un trofeu, cred. Așa se spune când urci pe un vârf. Că

îl revendici.

— O, da, spune el, rânjind fugitiv. Desigur… cred că știam asta.

Nu, nu știa. Dar lui Julien nu-i place să fie mai prejos. Chiar dacă nu are nicio sensibilitate artistică demnă de menționat, aparențele sunt importante pentru soțul meu. Fața pe care o prezinți lumii. Ce cred alții despre tine. Știu acest lucru mai bine ca oricine altcineva.

— Sau, spune ea, ați putea face ceva între cele două. Mai este excursia până la Vechea Cabană, de exemplu.

— *Vechea* Cabană? întreabă Bo.

— Da. Cabana inițială a ars acum mai puțin de un secol. S-a dus aproape tot. Așadar, nu sunt *prea multe* de văzut, dar e un reper bun și sunt niște priveliști fantastice cu proprietatea.

— Bănuiesc că n-a supraviețuit nimeni, zice Giles.

— Nu, spune ea. Douăzeci și patru de oameni au murit. Nimeni n-a supraviețuit, cu excepția unui cuplu de ajutoare de la grajd; au dormit în clădirea grajdului, cu animalele. Una dintre vechile clădiri de la grajduri e încă acolo, dar e posibil ca structura ei să nu fie sigură – nu ar trebui să vă apropiați prea mult de ea.

— Și nimeni nu știe de la ce a pornit? întreabă Bo.

Suntem cu toții morbid de interesați – ai putea auzi până și un ac cum cade –, dar el pare cu adevărat alarmat și privirea îi fuge spre buștenii din focul care duduie în șemineu. E așa un băiat de oraș. Pun pariu că singura dată când Bo ajunge să se afle în apropierea unui foc adevărat e atunci când are în față un shot de sambuca flambat.

— Nu, spune Heather. Nu se știe. Poate de la un foc lăsat nesupravegheat într-unul dintre șemineuri. Dar circulă o teorie…

Heather face o pauză, de parcă n-ar fi sigură dacă ar trebui să spună mai multe, apoi continuă:

— Există o teorie cum că unul dintre angajați, un paznic de vânătoare, a fost atât de afectat de experiențele trăite în război, încât a dat foc clădirii în mod intenționat. Un fel de atac criminal sinucigaș. Se spune că focul se vedea din Fort William. A durat mai bine de o zi ca să sosească ajutoare… și a fost prea târziu.

— Ce porcărie, spune Mark, cu un zâmbet forțat.

Observ că Heather nu pare impresionată de rânjetul lui Mark. Probabil se întreabă cum naiba poate cineva să fie amuzat de faptul că două duzini de

oameni au murit carbonizați. Trebuie să-l cunoști destul de bine pe Mark ca să înțelegi că are un morbid – dar total inofensiv – simț al umorului. Ajungi să înveți să-l ierți pentru asta. Așa cum am învățat cu toții că Giles – chiar dacă îi place să pretindă că e Domnul Amabil – poate fi cam zgârcit când vine vorba să facă cinste cu următorul rând… și așa cum am învățat să nu vorbim cu Bo până nu bea cel puțin două cești de cafea dimineața. Sau că Samira, drăguță și relaxată în aparență, poate să poarte ranchiună ca nimeni altcineva. Asta-i chestia cu prietenii vechi. Ajungi să cunoști lucrurile astea despre ei. Înveți să-i iubești. Asta-i lipiciul care ne unește. Cred că e ca într-o familie. Toată treaba asta. Știm tot ce trebuie să știm unul despre celălalt.

Heather își trece o mapă sub braț, luând dintr-odată o atitudine oficială.

— Care dintre voi este Emma Taylor? I-am notat cardul ca fiind cel cu care s-a plătit avansul.

— Eu sunt, spune Emma, ridicând mâna.

— Grozav. Ar trebui să găsești toate ingredientele pe care le-ai cerut în frigider. Am lista aici. File de vită, stridii nedesfăcute – Iain le-a luat de dimineață de la Mallaig –, somon afumat, macrou afumat, caviar, andive, brânză Roquefort, nuci, ciocolată 100%, ciocolată cu 85% cacao, ouă de prepeliță…

Se oprește să tragă o gură de aer.

— Smântână grasă, cartofi, roșii ciorchine…

Hristoase. Contribuția mea secretă pare dintr-odată destul de neînsemnată. Încerc să-i surprind privirea lui Katie într-un schimb de expresii amuzate. Dar nu i-am mai văzut-o de atâta timp, încât am senzația că nu mai suntem sincronizate. Privește în gol pe fereastra mare, aparent pierdută în gânduri.

Emma

Verific lista. Nu cred că au luat roșiile potrivite – nu sunt dintre cele mici –, dar probabil că pot să mă descurc. Ar putea fi mai rău. Cred că sunt puțin cam tipicară când e vorba de gătit – a început să-mi placă pe vremea când eram la universitate și de atunci a devenit una dintre pasiunile mele.

— Mulțumesc, spune Heather când îi dau lista înapoi.

— De unde ai luat toate astea? întreabă Bo. Nu sunt prea multe magazine pe aici, nu?

— Nu. Iain s-a dus și a cumpărat mai tot de la Inverness, apoi le-a adus cu trenul… a fost mai ușor.

— Dar de ce să te deranjezi să faci o gară? întreabă Giles. Știu că am coborât acolo, dar în rest nu cred că sunt mulți oameni care o folosesc, nu?

— Nu, spune ea. Și nici n-au fost. E o poveste neobișnuită. În secolul al XIX-lea, moșierul a insistat ca gara să fie construită de către compania feroviară, iar cei de la companie i-au propus ca o linie de cale ferată să treacă pe pământul lui.

— Probabil că a fost ca și cum ar fi avut un peron privat, zice Nick.

Femeia zâmbește.

— Da și nu. Pentru că au fost unele… consecințe nedorite. Aici e țara whisky-ului. S-au desfășurat multe activități ilegale de distilare pe vremea aia… și furturi de la distileriile mari. Vechea fabrică Glencorrin, de exemplu, e destul de aproape. Înainte să existe linia de cale ferată, contrabandiștii de pe-aici erau nevoiți să se bazeze pe căruțe, care mergeau foarte încet și era foarte probabil să fie oprite de autorități de-a lungul drumului lung spre sud. Dar trenul a fost altceva. Dintr-odată, își puteau transporta marfa la Londra într-o zi. Legenda spune că unii dintre paznicii trenului erau plătiți de contrabandiști, gata să închidă ochii dacă era necesar. Și unii, zice ea – face o pauză pentru a pregăti un *coup de grâce* –, spun că însuși bătrânul moșier era băgat în asta, că pusese asta la cale încă din ziua în care a cerut să aibă gara.

Se apleacă în față.

— Dacă vă interesează, există refugii pentru whisky pe toată moșia.

Sunt marcate pe hartă. Descoperirea lor e un fel de pasiune a mea.

Îl văd pe Julien dându-și ochii peste cap, în spatele ei.

— Ce vrei să spui? întreabă el. N-au fost găsite toate? Câte sunt?

— O, nu știm sigur. De fiecare dată când cred că am descoperit-o pe ultima, dau peste alta. Cincisprezece în total, la ultima numărătoare. Sunt foarte isteț făcute, mai degrabă niște mici movile, construite din pietre, acoperite cu grozamă și iarbă neagră. Dacă nu ești chiar deasupra lor sunt, practic, invizibile. Dispar în coasta dealului. Vă pot arăta câteva, dacă vreți.

— Da, te rog, zice Katie.

În același timp, Julien rostește:

— Nu, mersi.

Urmează o pauză stânjenitoare.

— Bine, spune Heather zâmbind scurt, politicos, dar în privirea pe care i-o aruncă lui Julien e o sclipire de oțel. Evident, nu e obligatoriu.

Am senzația că s-ar putea să nu fie chiar așa de drăguță și de timidă pe cum pare. Bravo ei. După părerea mea, Julien scapă prea ușor. Oamenii se pare că au tendința să-l lase să acționeze după bunul lui plac, pe de o parte pentru că-i așa de arătos, pe de alta, pentru că se poate folosi de șarm ca de un întrerupător. De multe ori apelează la acesta din urmă după ce tocmai a spus ceva discutabil sau crud, ca să poată imediat să atenueze înțepătura… să-ți dea impresia că n-a făcut-o intenționat.

Ai zice că sunt ca vulpea cu strugurii acri. Până la urmă, Mark face mereu gafe și îi jignește pe ceilalți doar fiind el însuși – râzând când nu e cazul sau făcând glume nesărate. Știu cu cine ar prefera majoritatea să ia cina. Dar cel puțin, Mark este, în felul lui, autentic – chiar dacă uneori prin asta se înțelege autentic de plictisitor (nu sunt oarbă la defectele lui). La Julien totul e mai mult de *suprafață.* M-a făcut să mă întreb ce se află dedesubt.

Gândurile îmi sunt întrerupte de Bo.

— Asta-i incredibil, spune el, făcând ochii mari.

Chiar *este.* E mult mai bun decât oricare dintre locurile pe care ceilalți le-au ales în ultimii ani, fără îndoială. Pentru prima oară, astăzi simt că mă relaxez cum se cuvine și îmi permit să mă bucur pur și simplu că mă aflu aici, să fiu mândră de munca pe care am depus-o ca să găsesc acest loc.

Camera în care ne aflăm este sufrageria – două canapele imense, moi și mai multe fotolii, covoare frumoase și vechi pe podea, un șemineu mare, cu

un teanc de lemne proaspăt tăiate alături.

— Folosim turbă împreună cu lemnul, spune Heather, ca să-i dea o plăcută aromă afumată.

Rafturile de sus sunt pline de cărți vechi, ale căror cotoare de culoarea smaraldului și roșii sunt ștanțate cu auriu, iar pe cele de jos se află toate jocurile pe tablă clasice – Monopoly, Scrabble, Twister, Cluedo.

Pe peretele interior – peretele exterior e în întregime din sticlă – sunt agățate mai multe capete de cerb. Umbrele coarnelor sunt imense, de parcă ar fi ale unor copaci bătrâni uscați. Ochii de sticlă au efectul pe care le au unele picturi – par să te urmărească oriunde te duci, holbându-se amenințător în jos. O văd pe Katie uitându-se la ele și cutremurându-se.

Ai putea crede că stilul modernist al clădirii nu se potrivește cu interiorul confortabil, dar, cumva, se potrivește. De fapt, sticla de la exterior pare să dispară, astfel încât e ca și când n-ar exista nicio barieră între noi și peisajul de afară. E ca și cum ai putea păși de pe covor direct pe lac, mare și argintiu în lumina serii, mărginit de acel staccato al copacilor. Totul e perfect.

— În regulă, zice Heather. Eu mă duc acum și vă las să vă instalați. Rămâne la latitudinea voastră să alegeți care căsuță vi se potrivește cel mai bine.

Dă să plece, dar se oprește brusc și se răsucește pe călcâie. Se lovește cu palma peste cap, mimând uitarea.

— Probabil e de la șampanie, zice, deși eu nu prea cred asta; n-a sorbit decât puțin. Sunt câteva lucruri foarte importante legate de siguranța voastră pe care ar trebui să vi le spun. Vrem ca, în cazul în care plănuiți să faceți o drumeție mai departe de împrejurimi – de lac, de exemplu –, să ne anunțați. Poate părea că nu e periculos, dar în perioada asta a anului condițiile se pot schimba în câteva ore, uneori în câteva minute.

— În ce fel? întreabă Bo.

Toate astea trebuie să fie foarte străine pentru el; l-am auzit odată spunând că a locuit la New York timp de cinci ani fără să facă nici măcar o singură călătorie în afara orașului, ca să „nu rateze nimic”. Nu cred că e în elementul lui afară.

— Furtuni de zăpadă, ceață bruscă, o scădere rapidă a temperaturii. Asta face peisajul atât de interesant… dar și letal, dacă e să fie. În cazul în care se întâmplă să vină o furtună, să zicem, vrem să știm dacă sunteți afară într-

o drumeție, sau dacă sunteți în siguranță în căbănuțe. Și, zice și face o mică grimasă, am avut o *mică* problemă cu braconierii în trecut…

— Sună destul de victorian, spune Julien.

Heather ridică din sprânceană.

— Ei bine, din păcate, oamenii ăștia *nu sunt* deloc victorieni. Nu sunt vechii eroi romantici populari care vin să ia ceva pentru acasă, de pus în cratiță. Ei transportă echipament de urmărire și puști de vânătoare. Uneori, operează noaptea. N-o fac pentru distracție. Vând carnea pe piața neagră patronilor de restaurante sau vând coarnele pe eBay sau în străinătate. E o piață mare în Germania. Acum avem camera de supraveghere la poarta principală a proprietății, așa că asta a ajutat, dar nu i-a împiedicat să intre.

— Ar trebui să ne facem griji? întreabă Samira.

— O, nu, spune Heather repede, probabil dându-și seama pentru prima dată cum trebuie să pară toate acestea unor oaspeți veniți pentru pacea și liniștea inofensive din Highlands. Nu, deloc. De fapt, n-am mai avut niciun incident legat de braconaj de… ceva vreme. Doug se ocupă de treaba asta. Am vrut doar să știți. Dacă vedeți necunoscuți pe moșie, să ne anunțați pe oricare dintre noi doi. Să nu îi abordați.

Am senzația că toată discuția aceasta despre pericol a întunecat puțin atmosfera.

— N-am toastat pentru faptul că suntem aici, spun repede, ridicând paharul cu șampanie. Noroc!

Îl ciocnesc de al lui Giles cu prea multă forță, iar el se dă în spate ca șampania să nu curgă pe el. Apoi se prinde care e ideea, se întoarce spre Miranda și face la fel. Se pare că funcționează; o mică reacție în lanț se declanșează în încăpere, familiaritatea ritualului stârnind zâmbete. Amintindu-ne de faptul că sărbătorim. Că e bine – nu, minunat – că suntem aici.

Katie

N-are rost să-mi exprim vreo preferință în legătură cu cabana pe care o primesc. Sunt singuratica grupului și ceilalți au convenit tacit că a mea trebuie să fie cea mai mică dintre toate.

Are loc o mică dispută inofensivă în legătură cu repartizarea căbănuțelor. Una e un pic mai mare decât restul, iar Samira – probabil pe bună dreptate – consideră că ea și Giles ar trebui s-o aibă, datorită Priyei. Apoi, evident, Nick și Miranda o vor pe cea care are cea mai frumoasă priveliște spre lac – suspectez pentru o clipă că Nick o spune doar așa, ca s-o necăjească pe Miranda, dar apoi cedează cu grație. Toată lumea afișează cea mai bună purtare.

— Acum hai să mergem la plimbare, zice Miranda după ce totul e stabilit. Să explorăm puțin.

— Dar e întuneric beznă, spune Samira.

— Și mai bine. Putem să luăm cu noi niște șampanie, jos, la lac.

Tipic pentru Miranda. Oricine altcineva ar fi mulțumit să stea pur și simplu tolănit în Cabană până la cină, dar ea e mereu în căutare de aventură. Când a intrat pentru prima dată în viața mea, cu vreo douăzeci de ani în urmă, totul a devenit instant mai incitant.

— Eu trebuie s-o culc pe Priya, zice Samira, uitându-se la bebelușul care a adormit în cărucior. E deja târziu pentru ea.

— Bine, spune Miranda în treacăt, abia aruncând o privire spre Samira.

Nu știu dacă observă privirea rănită a Samirei. În cea mai mare parte a zilei, Miranda s-a comportat de parcă Priya ar fi un bagaj în plus. Îmi aduc aminte cum vorbea acum câțiva ani despre momentul în care „eu și Julien o să avem copii”. N-am mai văzut-o de ceva vreme, așa că nu-mi dau seama dacă indiferența ei e reală sau doar un mod de a masca unele suferințe personale reale. Miranda a fost întotdeauna o campioană la cacealma.

Noi ceilalți – inclusiv Giles – mergem să hoinărim afară, în întuneric. Samira aruncă o privire spre el în timp ce se îndreaptă spre căbănuța lor – ar fi trebuit probabil să meargă și el s-ajute la culcarea Priyei. Nu i-am văzut niciodată mai aproape de o neînțelegere ca acum. Sunt un cuplu perfect –

atât de respectuoși, de sincronizați, de iubitori –, încât e aproape dezgustător.

Mergem pe jos, poticnindu-ne pe terenul neregulat, pe cărarea care coboară spre apă, Bo, Julien și Emma luminând drumul cu lanternele pe care le-au găsit în Cabană. În căldura din interior uitasem cât de cumplit e afară. E așa de frig, încât am senzația că tenul mi se strânge pe craniu, protestând față de aerul rece. Cineva mă apucă de mână și tresar, apoi îmi dau seama că e Miranda.

— Bună, străino, spune ea. Mă bucur să te văd. Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

E atât de neobișnuit ca ea să recunoască astfel de lucruri – și mai e ceva la modul în care o spune. Arunc o privire spre ea, dar e prea întuneric să-i disting expresia fetei.

— Și mie de tine, îi spun.

— Și te-ai tuns altfel, nu-i așa?

Simt că ridică mâna și se joacă cu șuvițele care-mi încadrează fața. Fac tot posibilul să nu mă feresc de ea. Miranda a fost întotdeauna genul atinge-simte – eu am fost întotdeauna opusul, oricare ar fi acela.

— Da, îi zic. M-am dus la Daniel Galvin, așa cum mi-ai spus.

— Fără mine?

— O… nu m-am gândit. Am avut pe nepusă masă câteva ore libere… am încheiat ceva mai devreme decât ne așteptam.

— Bine, spune ea, data viitoare când te duci să mă anunți, da? Stabilim un fel de întâlnire. În ultima vreme zici că ești căzută din lună.

Își coboară vocea.

— A trebuit să apelez la Emma… Doamne, Katie, e atât de drăguță, încât mă scoate din sărite.

— Îmi pare rău, îi spun, dar am fost ocupată la serviciu. Știi tu, tentativa de parteneriat…

— Dar n-o să fie mereu așa, nu?

— Nu, îi spun. Nu cred.

— Pentru că m-am gândit recent… Mai ții mine cum era înainte? Când aveam douăzeci de ani? Ne vedeam în fiecare săptămână, tu și cu mine, fără greș. Chiar dacă uneori nu făceam decât să ieșim și să ne îmbătăm, vinerea seara.

Dau din cap aprobator. Dar n-are cum să vadă.

— Da, îi spun, iar vocea îmi sună cam răguşit.

— O, Doamne, şi autobuzul de noapte! Adormeam amândouă şi ajungeam la capătul liniei… Kingston parcă, nu? Şi atunci când ne-am dus la Tesco-ul ăla non-stop şi dintr-odată te-ai hotărât că trebuie să faci omletă când ajungi acasă şi ai scăpat cartonul de ouă şi s-a împrăştiat peste tot… efectiv *peste tot*... şi ne-am gândit s-o luăm la fugă, pe tocurile alea mari şi stupide…

Râde, apoi se opreşte.

— Mi-e dor de toate astea… de *dezordinea* aia.

E aşa de multă melancolie în tonul ei. Acum mă bucur că nu pot să-i văd expresia feţei.

— Şi mie, îi spun.

— Ia uitaţi-vă la voi, zice Julien, întorcându-se spre noi. Prietene la cataramă. Despre ce bârfiţi?

— Hai, intervine Giles, spuneţi-ne şi nouă!

— Ei bine, zice Miranda repede, proptindu-se de mine, mă bucur că putem face asta… să recuperăm. Chiar mi-a fost dor de tine, K.

Mă strânge uşor de mână şi, din nou, am senzaţia că percep o anume tentă în vocea ei. O împunsătură de învinuire; am fost o prietenă rea.

Apoi îşi schimbă dispoziţia şi scoate o altă sticlă de şampanie de sub braţ, strigându-le celorlalţi:

— Ia uitaţi ce-am eu!

Se aud „hopa-uri” şi urale. Giles face un dans prostesc de încântare; se comportă ca un băieţel, în timp ce eliberează energia reţinută. Şi pare contagios… dintr-odată toată lumea face o mulţime de gălăgie, vorbind cu entuziasm, vocile lor răsunând cu ecou în peisajul gol.

Apoi Emma se opreşte brusc în faţa noastră, exclamând încet:

— Ah!

Observ ce a oprit-o în loc. E o siluetă pe debarcaderul spre care ne îndreptăm, conturată de lumina lunii.

Un bărbat destul de înalt stă în picioare, surprinzător de nemişcat, aproape inuman. Paznicul de vânătoare, cred. E cam de aceeaşi înălţime. Sau poate unul dintre ceilalţi oaspeţi despre care tocmai am aflat?

Bo îşi îndreaptă lanterna spre siluetă şi ne aşteptăm ca bărbatul să se întoarcă, sau cel puţin să se mişte. Apoi Bo începe să râdă.

Acum realizăm ce-i cu el. Nu-i deloc un om. E statuia unui bărbat care

privește în zare contemplativ, în stil Antony Gormley[{5}].

•

Ne așezăm cu toții jos pe debarcader și privim în depărtare, peste lac. Din când în când, se observă câte o mică interferență la suprafață, cu toate că nu prea bate vântul. Probabil că undele sunt provocate de ceva din adâncuri, însă suprafața sticloasă ascunde secretele.

În pofida șampaniei, toată lumea pare dintr-odată mai supusă. Poate că de vină e vastitatea peisajului care ne înconjoară – vârfurile mari și negre care se înalță în zare, întinderea imensă a cerului nopții de deasupra, liniștea omniprezentă – care ne-a redus la tăcere.

Liniștea nu e însă *chiar* omniprezentă. Dacă te afli aici îndeajuns de mult, începi să auzi alte sunete – foșnete și foieli prin vegetație, ecouri lichide misterioase ce vin dinspre lac. Heather ne-a povestit despre știuca uriașă care trăiește în el – a cărei existență e confirmată de exemplarul monstruos, agățat pe perete în Cabană. Fălci imense, dinți ascuțiți, ca de monstru rămas din jurasic.

Aud *fâș-fâș-ul* pinilor scoțieni înalți de deasupra noastră legănându-se în briză și, din când în când, o ușoară bufnitură – o rafală îndeajuns de puternică să deranjeze o cantitate de zăpadă veche.

Undeva, destul de aproape, se aude chemarea sumbră a unei bufnițe. Este un sunet atât de ușor de recunoscut și totuși ciudat, încât e greu de crezut că e real, și nu un fel de efect special.

Giles încearcă să imite ca un ecou sunetul:

— Buu-huu!

Râdem cu toții, cu loialitate, dar realizez că sunetul ascunde o doză de neliniște. Chemarea bufnitei, un zgomot atât de neobișnuit pentru niște orășeni ca noi, tocmai a scos în evidentă cât de nefamiliar este acest loc.

— Habar n-aveam că există astfel de locuri în Marea Britanie, spune Bo de parcă mi-ar citi gândurile.

— Ah, Bo, spune Miranda, ești așa un yankeu. Nu-i totul ca Londra sau ca micile sate pitorești.

— N-am știut că ai reușit să treci dincolo de M25[{6}], Miranda, zice Nick.

— Hei! exclamă ea și îl lovește cu pumnul în braț. Ies, ocazional. Am fost la Soho Farmhouse înainte de Crăciun, nu-i așa, Julien?

Râdem cu toții, inclusiv Miranda. Oamenii cred că nu poate să râdă de ea însăși, dar poate… atât timp cât nu iese *prea* șifonată.

— Hai, deschide sticla, Manda, spune Bo.

— Da. Deschide-o, deschide-o, începe să strige Giles și toată lumea i se alătură… e aproape imposibil să n-o faci. Se transformă într-o incantație, cu o tentă ciudat de tribală. Îmi amintește de o sectă păgână; efectul peisajului, probabil – misterios și străvechi.

Miranda se ridică și eliberează dopul de plută în lac, unde declanșează propria serie de unde, care se lărgesc formând inele lucitoare pe suprafața apei. Bem direct din sticlă, trecând-o de la unul la altul, ca în Girl Guides[7], lichidul rece, foarte acidulat înțepându-ne gâturile.

— E ca la Oxford, spune Mark. Când stăteam pe jos lângă râu, supărați după examenele finale la trei după-amiaza.

— Doar că atunci era cava, intervine Miranda. Iisuse… am băut galoane întregi din chestia aia. Cum de n-am observat că are gust de vomă?

— Și a fost petrecerea aia pe care ați dat-o lângă râu, spune Mark. Voi două, spune arătând spre Miranda și mine, și Samira.

— O, da, zice Giles. Care era tema?

— *Cei frumoși și blestemați*[8], spun eu.

Toată lumea a trebuit să vină îmbrăcată ca în anii douăzeci, ca să ne prefacem că suntem în „Tineri și inteligenți”, ca Evelyn Waugh[9] și tovarășii. Doamne, eram așa de plini de noi. Gândindu-mă acum la acest lucru e ca și cum aș citi un pasaj dintr-un jurnal vechi, ridicol… dar drag, în egală măsură. Pentru că *a fost* o seară minunată, chiar magică. Aprindeam lumânări și le puneam în felinare, de-a lungul malului. Toți își dădeau foarte mult interesul în privința costumației și erau întru totul măgulitori – fetele în rochii de seară cu paiete și băieții cu cravată neagră. Miranda arăta cel mai uimitor, desigur, într-o rochie metalică lungă. Îmi amintesc un moment de beție și euforie totală, în care am stat și m-am uitat la petrecere. Cum de a ajuns micuța de mine într-un loc ca ăsta? Cu toți oamenii aceștia drept prieteni. Și, mai ales, cu acea fată – atât de fermecătoare, atât de *radiantă* – drept cea mai bună prietenă a mea?

Pe drumul de întoarcere spre luminile Cabanei și ale căsuțelor observ o altă statuie, puțin mai departe în stânga noastră, silueta ei conturându-se în lumina de la clădirea în care se află sauna. Aceasta este cu spatele spre lac și cu fața spre noi. Îmi provoacă același mic șoc ciudat ca cealaltă; presupun că acesta este tocmai efectul scontat.

•

Intimitatea căbănuței mele e un răgaz bine-venit. Am petrecut aproape opt ore împreună. A mea e cea mai îndepărtată de Cabană pe partea asta, imediat în spatele saunei cu acoperiș de mușchi. Este și cea mai mică. Niciunul dintre lucrurile astea nu mă deranjează în mod deosebit. Despachetez pe îndelete, deși n-am luat mare lucru cu mine. Gustul rămas pe limbă după șampanie este acru acum, iar puținul pe care l-am băut îmi bolborosește în stomac. Iau o gură de apă. Apoi fac o baie lungă și fierbinte în cada de metal de sine stătătoare din baie și folosesc uleiul organic pus la dispoziție, care emană un parfum dens, aromoterapeutic, de rozmarin și mușcată. Fereastra înaltă este orientată spre lac, însă priveliștea e estompată de iedera sălbatică care a crescut în dreptul ei, ca într-o pictură prerafaelită. În plus, e suficient de mare ca cineva să se uite înăuntru și să mă vadă în baie înainte ca eu să observ – asta dacă aș observa. Nu prea știu ce mi-a venit, mai ales că nu cred că este cineva pe aici care să se poată uita, dar odată ce mi-a răsărit în minte, se pare că nu pot scăpa de gândul ăsta. Trag de micul pătrat de pânză și acopăr priveliștea. În timp ce fac asta, îmi surprind imaginea în oglinda de deasupra chiuvetei. Lumina nu e cine știe ce, dar am senzația că arăt groaznic – palidă și bolnăvicioasă, cu ochii ca niște scobituri întunecate.

Recunosc, m-am cam gândit să nu vin anul ăsta. Să pretind că n-am văzut e-mailul de la Emma în căsuța de mesaje, până când era „prea târziu” ca să mai pot face ceva. Un gând brusc, rebel: și dacă mi-am jucat rolul? Aș putea sta pur și simplu ascunsă aici timp de trei zile, iar ceilalți ar face îndeajuns de mult zgomot și circ cât să nu observe că am dispărut. Nick, Bo și Samira sunt destul de gălăgioși când se pornesc, dar Miranda poate să facă *singură* zgomot și circ cât pentru o petrecere întreagă.

Desigur, ar ajuta faptul că sunt cunoscută drept cea tăcută. Observatoarea, cea care se confundă cu peisajul. Aceasta era dinamica pe vremea când locuiam împreună, Miranda, Samira și cu mine. Ele erau cele care se dădeau în spectacol, eu eram audiența.

Dacă le-aș spune asta celor cu care lucrez, cred că ar fi surprinși. Acum mă număr printre asociații seniori de la companie. Sper că nu sunt departe de momentul în care voi deveni parteneră. Oamenii sunt atenți la ceea ce spun. Țin prezentări, mă simt destul de confortabil la auzul propriei voci răsunând într-o sală de ședințe cufundată în liniște. De fapt, îmi place senzația asta… să văd chipurile întoarse spre mine, ascultând cu atenție ce

am de spus. Impun respect. Am în spate o echipă întreagă. Și am descoperit că îmi place să fiu la conducere. Presupun că toți avem în noi diferite versiuni ale propriei noastre persoane.

În grupul ăsta am fost mereu genul de concurentă fără succes. Oamenii s-au întrebat de multe ori, sunt sigură de acest lucru, ce caută o persoană ca mine cu o prietenă ca Miranda. Dar în prietenie, ca și în dragoste, deseori opusele se atrag. Extrovertit și introvertit, yin și yang.

Miranda ar fi foarte ușor de displăcut. A fost binecuvântată de zei cu frumusețe și avere. Are genul de siluetă absurdă, care este dată drept „exemplu nociv, nerealist, tinerelor fete", de parcă ea însăși ar fi fost photoshopată. Nu pare corect ca cineva atât de slab să aibă sâni de mărimea asta; nu sunt alcătuiți în mare parte din grăsime? Și părul blond și bogat, enervant de strălucitor și ochii verzi… nimeni în viața reală nu pare să aibă ochi cu adevărat verzi, cu excepția Mirandei. E genul de persoană despre care ai tendința să presupui imediat că e o afurisită. Și chiar poate fi, fără niciun dubiu.

Chestia e că, dincolo de purtarea ei uneori despotică, Miranda poate fi foarte bună. De exemplu, pe vremea când căsătoria părinților mei se destrăma, am avut o invitație deschisă să stau la ea acasă ori de câte ori simțeam nevoia, ca să pot scăpa de țipetele de acasă. Sau, când iubitul meu din liceu, Matt, m-a părăsit fără menajamente pentru frumoasa și mai populara Freya, Miranda nu numai că mi-a oferit un umăr pe care să plâng, dar a și răspândit zvonul că Freya avea chlamydia. Sau, când nu mi-am permis o rochie pentru balul din vară de la liceu, fără să fac prea mare caz de asta, ea a fost cea care mi-a oferit una de-ale ei – o rochie dreaptă din mătase argintie.

Când am deschis ochii la un moment dat, în timpul călătoriei cu trenul până aici, am surprins-o pe Miranda privindu-mă. Ochii aceia verzi. Atât de pătrunzători, de scrutători. O ușoară încruntare, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de ceva. M-am prefăcut repede că adorm la loc. Uneori chiar am senzația că Miranda mă cunoaște de atâta vreme, încât la un moment dat ar fi putut căpăta abilitatea de a-mi citi gândurile dacă se uită la mine îndeajuns de mult.

Avem o legătură mult mai veche decât restul grupului, ea și cu mine. Începe cu o școală micuță din Sussex. Cele două fete noi. Una deja de succes, mirosind a bani – fusese mutată de la o școală privată din apropiere,

pentru că părinții ei și-au dorit ca ea „să se străduiască” (și au considerat că o educație cuprinzătoare îi va mări șansele de a intra la Oxford. Cealaltă fată, cu părul șaten lins, prea slăbuță în uniforma ei mare cumpărată din colecția la mâna a doua a școlii. Fetei de succes (deja populară, încă din prima dimineață) i s-a făcut milă de ea și a insistat să stea una lângă alta la careu. A devenit proiectul ei personal, făcând-o să se simtă acceptată, mai puțin singură.

N-am înțeles niciodată de ce m-a ales să-i fiu cea mai bună prietenă. Pentru că ea *a fost* cea care m-a ales – eu am avut o contribuție foarte mică. Dar, oricum, ei i-a plăcut întotdeauna să facă lucruri neașteptate, pentru că așa e Miranda, adoră să procedeze invers decât se așteaptă ceilalți de la ea. Celelalte fete stăteau la coadă ca să-i fie prietene, încă-mi aduc aminte. Tot părul acela – așa de blond și de strălucitor, încât nu părea real. Gene atât de lungi, încât o dată a fost acuzată de o profesoară că s-a dat cu mascara – câtă nedreptate! Sâni adevărați – la doisprezece ani. Era bună la sport, isteață, dar nu *prea* isteață (cu toate că la o școală de fete, abilitățile academice nu reprezintă un handicap la fel de mare ca la cele mixte).

Celelalte fete nu reușeau să priceapă. De ce alegea să fie prietenă cu mine când le putea avea pe ele, pe oricare dintre ele? Trebuie că era ceva ciudat la ea dacă gusturile ei în privința oamenilor erau atât de „neobișnuite”. Ar fi putut conduce școala aceea ca o regină. Dar din cauza asta, a prieteniei ei cu mine, nu a fost niciodată atât de populară pe cât ar fi putut fi. Însă acest lucru n-a contat pentru băieții de la petrecerile la care am început să mergem în adolescență. *Eu* n-am primit invitații acasă la elevii de la școala de băieți privată de peste drum sau la petrecerile de pe plajă. Miranda m-ar fi putut lăsa în urmă atunci. Dar m-a luat cu ea.

Când mă gândesc la asta, mă simt cu atât mai rușinată. E aceeași senzație pe care o aveam când rămâneam peste noapte în frumoasa ei locuință eduardiană și mă încerca tentația de a lua cu mine acasă câte un mic trofeu. Ceva insignifiant, a cărui lipsă ar fi trecut neobservată – o agrafă, ori o pereche de ciorapi cu dantelă. Doar așa, ca să am ceva frumos la care să mă uit în dormitorul meu mic și bej din casa murdară cu două niveluri, cu pereți pătați și jaluzele rupte.

•

Pe la opt seara se aude o bătaie la ușa din față – Nick și Bo, slavă Domnului. Pentru o clipă m-am gândit că ar putea fi Miranda. Nick și cu

mine ne-am cunoscut în prima săptămână de facultate și de atunci am rămas prieteni. Mi-a fost alături în toate suișurile și coborâșurile din timpul facultății.

Cei doi intră, analizând încăperea.

— Căbănuța ta e la fel ca a noastră, spune Nick în timp ce îi poftesc înăuntru, numai că e puțin mai mică. Și *mult* mai ordonată… Bo a umplut deja tot locul cu lucrurile lui.

— Hei, zice Bo. Asta pentru că eu nu călătoresc doar cu trei variante din aceeași ținută.

Nu-i nicio exagerare. Nick e unul dintre acei oameni care au o uniformă autoimpusă – o cămașă albă apretată, jeanși cu tiv, închiși la culoare și ghete pe gleznă. Poate un sacou șic și, întotdeauna, desigur, ochelarii lui marcă personală, Cutler and Gross carapace de broască țestoasă. Cumva, le face să se potrivească. Pe el, o astfel de ținută e stilată, autoritară – în timp ce pe un muritor de rând ar putea părea cam prea anostă.

Ne așezăm împreună pe fotoliile moi din fața patului.

Bo adulmecă aerul.

— În plus, miroase uimitor aici. Ce-i asta?

— Am făcut o baie.

— A, mi s-a părut că uleiul ăla e fain. Nu fac lucrurile de mântuială pe aici, nu? Emma a dat lovitura cu asta. E grozav.

— Da, este, îi spun, dar nu sună pe cât de plin de entuziasm am intenționat.

— Ești bine? întreabă Nick, împungându-mă cu umărul. Sper că nu te superi că spun asta, dar pare că… nu ești în regulă. Încă de dimineață. Știi, chestia aia din tren de mai devreme, faptul că ai fost așezată în celălalt vagon, sunt sigur că n-a fost nimic intenționat. Dac-ar fi fost Miranda, ar fi fost altă poveste…

Ridică din sprânceană spre Bo, care dă din cap aprobator.

— Eu n-aș face neapărat aceeași presupunere. Dar a fost Emma. Nu cred că ea e genul ăsta.

— Totuși, nu sunt sigură că ea e cea mai mare fană a mea.

Emma e așa de cuviincioasă și m-am întrebat în trecut dacă nu cumva a văzut la mine ceva ce nu i-a plăcut, care a făcut-o să se dea înapoi.

Bo se încruntă.

— Ce te face să spui asta?

— Cred că e doar o senzație…

— Eu n-aș lua-o așa de personal, zice Nick.

— Nu, îi spun. Poate de vină e faptul că nu i-am mai văzut pe toți de atâta vreme. Și n-ar trebui să beau în timpul zilei… întotdeauna mă face să mă simt ciudat. Mai ales dacă n-am mâncat suficient.

— Total de acord, zice Bo, dând din cap afirmativ.

Însă Nick nu spune nimic. Stă și se uită la mine. Apoi întreabă:

— Mai e și altceva?

— Nu, îi spun. Nu mai e.

— Ești sigură?

Dau din cap aprobator.

— Ei bine, haide atunci, spune Nick, hai să te îndopăm la cina asta. Ar fi bine să fie cel puțin o combinație de cimpoi, carne de vânat și kilturi, altfel o să-mi cer banii înapoi.

Nick, Bo și cu mine ne îndreptăm spre Cabană, braț la braț. Nick miroase, ca întotdeauna, a citrice, poate cu o notă de tămâie. E un parfum atât de reconfortant, încât îmi vine să-mi îngrop fața în umărul lui și să-i spun ce-am pe suflet.

Am fost un pic îndrăgostită de Nick Manson, la început, când eram la Oxford. Cred că cea mai mare parte a grupului meu de la seminar era. El era frumos, dar într-un fel nou, adult, total diferit de oricare alt mascul din primul an – mulți dintre ei erau încă afectați de acnee sau stângaci, ori complet incapabili să vorbească cu fetele. Frumusețea lui era mult mai sofisticată în comparație cu, să zicem, aspectul chipeș, lucrat la sala de sport, al lui Julien. Era ca și cum Nick se teleportase de pe altă planetă, ceea ce într-un fel chiar așa și era. Își luase bacalaureatul la Paris (părinții lui erau diplomați), unde învățase să vorbească fluent franceza și făcuse o pasiune pentru țigările Gitanes. Nick râde acum de cât de arogant era, dar majoritatea studenților erau așa pe atunci… doar că versiunea lui părea autentică, justificată.

Și-a dezvăluit orientarea sexuală câtorva prieteni aleși, la jumătatea anului doi. N-a fost tocmai o surpriză. Nu ieșise cu niciuna dintre fetele care se dăduseră la el cu o dorință penibilă, așa că probabil a existat un mic de semn de întrebare. Eu alesesem să nu observ pentru că aveam propria mea explicație pentru aparentul lui celibat – se păstra pentru femeia potrivită.

A fost o lovitură destul de mare anunțul lui, n-o să mă prefac acum. Pasiunea mea pentru el a avut toată intensitatea de care e în stare o fată la vârsta aia. Dar, cu timpul, am învățat să-l iubesc ca prieten. Când l-a cunoscut pe Bo, a dispărut de pe radar. Dintr-odată îl vedeam și îl auzeam din ce în ce mai puțin. Era greu să nu am resentimente. Față de Nick, pentru că mă lăsase baltă, căci așa simțeam la vremea aia. Față de Bo, pentru că era un uzurpator. Și apoi Bo a avut problemele lui. Era dependent, sau încă este, după cum spune, doar că e unul care nu mai ia droguri. Nick a devenit un fel de îngrijitor al lui cu normă întreagă, timp de câțiva ani. Bănuiesc că Bo m-a urât la rândul lui, fiind prietenă apropiată a lui Nick. Cred că în prezent e mult mai sigur pe el și pe relația lor… sau poate ne-am maturizat cu toții un pic mai mult. Chiar și așa, uneori am senzația că exagerez puțin cu Bo. Că sunt un pic prea lingușitoare. Pentru că, dacă e să fiu total sinceră, încă simt că din cauza nevoii lui de atenție – pentru că *este o* persoană foarte dornică de atenție, chiar și acum – el este motivul pentru care Nick și cu mine nu mai suntem prieteni la cataramă. Suntem apropiați, da. Dar nu așa cum eram.

E chiar și mai frig acum; respirațiile noastre unite formează nori în aer. Panglici de ceață atârnă deasupra lacului, însă în jurul nostru atmosfera e foarte clară, iar când îmi ridic privirea pare că frigul a accentuat lumina stelelor. În timp ce ne poticnim de-a lungul potecii către Cabană, se întâmplă să arunc o privire spre saună, unde am văzut mai devreme a doua statuie, cea orientată cu fața spre noi. Dar, în mod straniu, deși o caut cu privirea în lumina care iese din clădire, gândindu-mă că e probabil ascunsă în umbră, n-o zăresc. Statuia a dispărut.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

În timp ce înaintez prin zăpadă, încercând să calc pe urmele mari ale pașilor lui Doug, mă gândesc la oaspeți, care stau în căbănuțele lor și își pun întrebări; fără să știe încă.

Doar dacă… îndepărtez acest gând. Nu-mi pot lăsa mintea să tragă concluzii pripite. Dar dacă Doug are dreptate, e ceva mai sinistru la mijloc. Și ceva a mers prost între ei, asta-i clar. A fost o „neînțelegere", așa au spus toți când au venit să-mi spună despre dispariție.

Ar fi ușor de spus, privind în retrospectivă, că am avut o presimțire în urmă cu trei zile, când au sosit. N-am prevăzut acest lucru. Dar am simțit *ceva.*

Jamie al meu era fascinat de ideea „creierului reptilian". Probabil avea legătură cu slujba lui. Avea de-a face cu oameni aflați în situații-limită, acționând doar din instinct – tatăl care ieșea în fugă din locuința cuprinsă de flăcări înainte de a-și salva copiii sau, dimpotrivă, cel care își proteja de vâlvătaie soția și copilul cu propriul corp și suferea arsuri de gradul trei pe jumătate din corp. Totul se reduce la amigdala cerebrală – o mică umflătură ascunsă printre micile celule cenușii, aflată la baza celor mai instinctive acțiuni ale noastre. Stă la originea pornirii noastre egoiste de a întinde mâna după cea mai mare prăjitură și cel mai confortabil scaun. Este cea care ne alertează în caz de pericol, chiar înainte de a apuca să conștientizăm că reprezintă o amenințare. Fără ea, un șoarece de laborator o va lua la goană direct înspre fălcile unei pisici.

Jamie credea că oamenii sunt, practic, niște animale civilizate. Că pornirile primordiale zac ascunse sub un strat de luciu social; înăbușit, controlat. Însă, în momente de stres, chiar și minim, animalul din interior se dezlănțuie. Odată a rămas blocat într-un tren în apropiere de Edinburgh timp de mai multe ore, din cauza unei defecțiuni electrice.

— Îți dai seama imediat ce oameni te-ar mânca fără ezitare, mi-a spus el, dacă ai rămâne blocat cu ei pe o barcă de salvare. Unul dintre bărbați a

început să bată cu pumnul în cabina conductorului după doar câteva minute, roșu la față. Arăta ca un animal în cușcă. Se uita la noi de parcă aștepta ca cineva să-i spună să tacă… doar ca să aibă o scuză să-și iasă complet din minți.

Asta-i chestia. Când ating un anumit nivel de stres și nu se mai află în mediul lor obișnuit, confortabil, unii oameni nu au nevoie de prea multă încurajare pentru a se transforma în monștri. Și, uneori, se întâmplă să poți citi foarte bine oamenii; e ceva ce nu se poate explica – pur și simplu știi, undeva în adâncul sufletului. Și acela este creierul reptilian.

Și iată-mă acum gândindu-mă la seara în care au sosit toți, cu trei zile în urmă. Prima mea impresie animală.

Cina Muntenească din prima seară a sejurului este una dintre promisiunile incluse în broșură. Dar de câte ori o găzduim, cred că oaspeții ar fi destul de fericiți și fără ea. Întotdeauna atmosfera ajunge să semene cu cea a unei ocazii forțate, ca o cină oficială. Sunt sigură că nu e decât o altă cale de a stoarce bani de la ei. Adaosul la mâncare, chiar și luând în calcul că sunt folosite „cele mai bune ingrediente locale”, este unul uriaș. M-am întrebat și dacă nu cumva e o modalitate de a susține comunitatea, pentru că băieții și fetele din zonă sunt angajați în cadrul personalului și toate ingredientele sunt achiziționate de la furnizori din apropiere; mai puțin vânatul, care e de-aici.

Am citit titlurile din ziare de la vremea când șeful a cumpărat locul, de la familia care l-a deținut timp de generații întregi, articole care criticau „prețurile elitiste”, „alungarea localnicilor de pe pământurile lor” – vechiul proprietar a menținut dreptul de a te plimba liber în Highlands, dar șeful a ridicat garduri și a instalat indicatoare amenințătoare. El susține că sunt menite să îi descurajeze pe braconieri, dar, lucru ciudat, se pare că pe vremea fostului proprietar asta n-a fost cine știe ce problemă. Poate că braconierii nu se organizaseră, nu se înarmaseră și nu realizaseră în ce direcție se îndreaptă cererea pentru vânat și capete de cerb. Dar eu cred că ar putea exista și o altă explicație pentru căprioarele care sunt ucise acum. După faptă, și răsplată.

Odată, în Kinlochlaggan, unde se află magazinul cel mai apropiat de noi (chiar și așa, la peste o oră distanță), s-a întâmplat să-i spun proprietarei unde am lucrat.

— Pari destul de drăguță, fată, a spus ea, dar e un loc urât aici. Bani

străini. (Referindu-se, presupun, la originea engleză a șefului și la faptul că oaspeții provin de obicei din Anglia sau de mai departe.) Într-una dintre zilele astea, mi-a spus ea, ei vor plăti cu vârf și îndesat pentru că îi țin pe oameni departe de ce-i al lor.

Acest lucru mi-a adus aminte de teoria pe care am auzit-o în legătură cu Vechea Cabană, pe care n-o împărtășesc clienților – că focul nu a fost pus de paznic, ci de un localnic nemulțumit, desconsiderat de proprietar.

Dacă prin Cina Muntenească se dorește să se pună capăt ranchiunei legate de acest loc, nu prea cred că funcționează. În orice caz, cei din cadrul personalului probabil se întorc acasă cu povești despre comportamentul reprobabil al oaspeților. Îmi amintesc o petrecere a burlacilor în care un cavaler de onoare beat – dar nu foarte beat – a pipăit o chelneriță când s-a aplecat să ridice un șervețel de pe jos. Oaspeții au adormit cu capul în farfurie, pierzându-și cunoștința după prea mult whisky Glencorrin. Unii au vomitat la masă, în fața întregului personal.

Oaspeții din grupul de la Londra aveau să se comporte mai bine decât cei de la petrecerea burlacilor, de asta eram sigură. Printre ei era și un bebeluș, așa că în mod cert asta însemna ceva, chiar dacă părinții nu ni s-au alăturat (mama ceruse ca mâncarea să le fie dusă în căbănuță). Așa că au rămas șapte dintre ei. Tipul brunet, blonda înaltă. Julien și Miranda. O pereche perfectă, cei mai frumoși și chiar cu cele mai elegante nume dintre toți. Mai era bărbatul subțirel, elegant, cu păr castaniu-roșcat și ochelari tip arhitect – Nick – și iubitul lui american, Bo. Al treilea cuplu: Mark și Emma. El arăta aproape cel mai bine dintre toți, dar avea ochii prea apropiați, că ai unui mic prădător, iar partea de sus a corpului era disproporționat de greoaie, ceea ce îi dădea aspectul nefiresc al unui supererou. M-am surprins gândindu-mă că ea era o versiune pentru buget redus a blondei mai înalte; cu rădăcini mai închise la culoare și un rulou de grăsime care ieșea la vedere deasupra jeanșilor, în locul în care bluza i se ridicase.

Am fost surprinsă de mine însămi. De regulă, nu sunt o persoană care judecă. Dar chiar și în cazul unei interacțiuni minime cu alte ființe umane – ca în cazul meu –, se pare că instinctul de a ne judeca unul pe altul, ca trăsătură umană de bază, nu ne părăsește. Iar asemănarea era de neignorat. Ea avea părul în aceeași nuanță, era îmbrăcată în stil similar și chiar își machiase ochii în același fel, cu mici urme de negru la colțuri. În timp ce

asta făcea ca ochii prietenei ei să pară mai mari și să semene cu cei ai unei pisici, în cazul ei nu reușea decât să le scoată în evidență micimea.

Apoi era ultima, Katie. Ciudată. Aproape că nici n-am observat-o la început. Era atât de țeapănă, atât de liniștită, în umbrele din colțul camerei – aproape ca și cum și-ar fi dorit să dispară în ele. Cumva, făcea notă discordantă cu ceilalți. Pielea ei avea o culoare pământie, iar sub ochi avea umbre mari, purpurii. Îmbrăcămintea ei era prea formală, de parcă ar fi fost într-o călătorie de afaceri și ar fi apărut aici din greșeală.

În mod normal, deși trebuie să învăț numele, prefer să mă *refer* la cei care stau aici ca „oaspeți" – oaspetele 1, oaspetele 2 și așa mai departe. Aș prefera să nu mă gândesc la ei ca la persoane individuale, cu vieți în afara acestui loc. Poate că sună ciudat. Cred că aș putea argumenta că e o tactică de supraviețuire. Să nu mă implic în viețile lor. Să nu las fericirea lor – sau invers – să mă afecteze. Să nu mă compar cu plenitudinea lor, a cuplurilor care vin pentru un sejur romantic, familiile fericite.

Ultimele douăzeci și patru de ore au presupus un contact mai apropiat cu acest grup – o intimitate forțată de care m-aș fi putut lipsi.

Dar cred că, sincer, am fost curioasă în privința lor încă de la început. Poate datorită vârstei lor, apropiată de a mea – în jur de treizeci și ceva, cred. Aș fi putut fi ca ei, dacă aș fi găsit o slujbă bine plătită la oraș, cum au făcut unii dintre prietenii mei de la universitate. Asta ai fi putut avea, parcă-mi spunea universul. Aici ai fi putut ajunge, asta ai fi putut face în cel mai singuratic moment al anului (pentru că e Ajunul Anului Nou, nu?).

Aș fi putut fi invidioasă. Și totuși, nu simțeam așa ceva. Nu puteam spune exact ce era, dar exista o neliniște, o stare de nemulțumire ce părea să-i înconjoare. Chiar și când râdeau, se înghionteau și se tachinau unul pe altul, simțeam că era ceva acolo – ceva în neregulă. Uneori păreau niște actori, mi-am zis, care făceau un spectacol măreț din cât de bine se simțeau. Râdeau puțin *prea* tare. Beau mult prea mult. Și, în același timp, în ciuda tuturor acestor dovezi de veselie, păreau să stea cu ochii unul pe altul. Poate că acum, privind în retrospectivă, această impresie pare mai mult decât a fost. Presupun că există, probabil, tensiuni în majoritatea grupurilor de prieteni. Dar m-am surprins gândindu-mă că nu păreau să se simtă pe deplin bine unul în compania celuilalt. Ceea ce era ciudat, pentru că îmi spuseseră încă de la început că erau prieteni foarte vechi. Dar asta-i chestia cu prietenii vechi, nu-i așa? Uneori nici măcar nu-și dau seama că nu mai au

nimic în comun. Că poate nici nu se mai plac.

Ceilalți oaspeți, cuplul de islandezi, au intrat exact în momentul în care erau servite apetitivele – „somon local cu ierburi sălbatice” –, stârnind un fior de ostilitate din partea celorlalți.

Iain le făcuse rezervarea. Eu eram plecată într-unul dintre rarele drumuri la magazinul local, așa că el fusese cel care a răspuns la telefon. A văzut în sistem că baraca era liberă, mi-a spus, și l-a sunat pe șef care și-a dat acordul. M-am enervat că nu le trecuse numele în registru – dacă aș fi știut, nu le-aș fi promis celor din celălalt grup că vor avea tot locul la dispoziție.

Nu știam la ce comportament să mă aștept de la cei doi. Nu erau genul obișnuit, plini de bani. Amândoi aveau tenul ars de vânt, cu aspectul dur al celor care au petrecut mult timp într-un mediu mai aspru. Bărbatul avea ochi de un albastru foarte deschis, că ai unui lup și părul blond, lins, prins la spate cu o legătură de piele. Femeia avea un cercel cu două capete care îi trecea prin septul nazal și părul negru, încâlcit, prins în coadă de cal.

Au ajuns la gară cu rucsacuri imense, pe jumătate cât ei. Au explicat că au prins locuri pe un trauler de pescuit din Islanda până în Mallaig mai sus pe coastă – am văzut-o pe blonda frumoasă strâmbând din nas –, de unde Iain i-a luat și i-a adus pe moșie în camioneta lui. Au sosit cu echipament corespunzător – geci Gore-Tex și bocanci solizi –, ceea ce face ca cizmele Barbour and Hunter ale celor din celălalt grup să pară ușor ridicole. Nu s-au schimbat de hainele de drumeție pentru cină, așa că până și Doug și Iain, în kilturile lor speciale Loch Corrin, păreau spilcuiți, la fel ca și membrii personalului, cele două fete și băiatul, în cămășile lor albe și șorțurile ecosez. Blonda frumoasă s-a uitat la cei doi nou-veniți ca și cum ar fi fost creaturi care tocmai au ieșit la suprafață de pe fundul lacului. Din fericire, ei stăteau de-o parte și de alta a mea; ea era așezată vizavi, lângă Doug, și destul de rapid a părut să decidă că nu merită să își dedice atenția lor, oferindu-i-o în schimb din toată inima lui Doug. M-am uitat la ea și la toată acea strălucire – bluza din mătase fină, setul de cercei cu strasuri lucitoare – diamante? Îl privea de parcă orice spunea el era cel mai fascinant lucru pe care-l auzise toată seara, cu buzele curbate într-o jumătate de zâmbet și cu bărbia sprijinită în palmă. Doug nu s-ar da la cineva ca ea, nu? Cu siguranță ea n-ar fi genul lui. Apoi mi-am amintit că nu aveam absolut nici cea mai vagă idee care era genul lui, pentru că nu știam nimic despre el.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra oaspeților islandezi de lângă

mine. Vorbeau engleza aproape perfect și doar o ușoară muzicalitate le trăda originea străină.

— Lucrezi aici de mult timp? m-a întrebat femeia – Kristin.

— De aproape un an.

— Și locuiești aici singură?

Întrebarea fusese pusă de bărbat, Ingvar.

— Păi, nu chiar. Doug… cel de colo, locuiește și el aici, Iain stă în oraș, în Fort William, cu familia.

— El ne-a luat?

— Da.

— A, a zis el, pare drăguț.

— Da.

Deși mi-am zis: pe bune? Iain e așa de taciturn. Vine, își face treaba – la ordinele primite de la șef – și pleacă, își vede de-ale lui. Desigur, el ar putea să zică exact același lucru despre mine.

Ingvar a spus, aproape gânditor:

— Cum de ajunge cineva ca tine să vină să trăiască într-un loc ca ăsta?

Modul în care el a pus întrebarea – cu subînțeles –, aproape ca și cum ar fi ghicit ceva.

— Îmi place aici, i-am răspuns.

Chiar și pentru urechile mele suna defensiv.

— Frumusețea naturală, liniștea…

— Dar probabil te simți singură aici, nu-i așa?

— Nu neapărat, am spus.

— Nu-i înfricoșător?

A zâmbit când a spus asta și am simțit că mă străbate un fior.

— Nu, i-am tăiat-o eu.

— Probabil că te obișnuiești, a zis fie neobservând, fie ignorând lipsa mea de politețe. Vezi tu, în locul din care venim noi, oamenii, știu ce înseamnă să fii singur. Deși, dacă nu ești atent, poți s-o iei nițel razna, a spus și a făcut o mișcare plictisită cu degetul la tâmplă. Tot întunericul iernii, toată singurătatea.

Nu-i chiar așa, mi-am spus. Uneori, singurătatea e singura cale de a-ți recăpăta sănătatea mintală. Dar m-a pus și pe gânduri. Cineva care trăiește în Islanda – cu nopțile ei lungi de iarnă – nu s-ar duce puțin mai departe de frig și de întuneric decât Scoția? La prețul căbănuțelor de aici ai putea avea

căldura relativă din sudul Europei. Și, de altfel, m-am întrebat cum de au putut două persoane care au ajuns aici făcând autostopul pe un trauler de pescuit să își permită tarifele noastre. Dar poate că au făcut-o pur și simplu pentru aventură. Vin tot felul de oameni aici.

— Ar trebui să ne facem griji? a întrebat apoi Ingvar. În legătură cu știrile.

— La ce te referi?

— Nu știi? Ucigașul din Highland.

Sigur că știam. Speram ca oaspeții să nu știe. Văzusem fotografiile în ziar cu o zi înainte – chipurile a șase victime. Toate tinere, drăguțe. Puteai întâlni peste o sută de fete ca ele pe Princes Street din Edinburgh – totuși, imaginile aveau acel aspect de rău augur pe care îl au fotografiile cu victime, ca și cum în fiecare instantaneu cu zâmbete inofensive ar exista ceva care le-ar fi putut prezice soarta, dacă ai ști ce să cauți. Într-un fel, arătau de parcă ar fi fost marcate pentru moarte.

— Da, am spus prudentă. Am văzut ziarele. Dar Scoția e un loc destul de mare, să știți, nu cred că aveți de ce…

— Nu în Western Highlands au găsit victimele?

— Chiar și așa, am spus, locul e destul de mare. Sunt mai multe șanse să dați peste Monstrul din Loch Ness.

A sunat puțin mai blazat decât intenționasem. În acea dimineață Iain mă prevenise:

— Ar trebui să le spui oaspeților să stea înăuntru noaptea, Heather. Având în vedere știrile.

Mai degrabă pe mine voia să mă pună în gardă Iain – care nu-i aducea aproape niciodată pe oaspeții noștri în discuție –, decât să-și exprime preocuparea pentru siguranța lor.

Nu cred că pe bărbatul ăsta, Ingvar, îl speria ceva. Am simțit, în schimb, că era întrucâtva amuzat; un zâmbet părea să zăbovească încă în colțurile gurii lui. A fost o ușurare când a întrebat despre vânătoare și am reușit să scap de căutătura acelor ochi de un albastru-deschis. Îmi aduc aminte că mă gândeam că aveau ceva neliniștitor – nu păreau umani.

— O, mai bine îl întrebi pe Doug despre vânătoare, am zis. În mod cert, ăsta e domeniul lui. Doug?

Doug și-a întors privirea spre noi. Blonda a ridicat și ea ochii, evident deranjată de întrerupere.

— Împuști vreodată animalele noaptea, a întrebat Ingvar, cu proiectoare și câini?

— Nu, a răspuns Doug foarte repede și surprinzător de tare.

— De ce nu? a întrebat Ingvar, afișând din nou zâmbetul acela ciudat. Știu că e foarte eficient.

Replica lui Doug a fost directă.

— Pentru că e periculos și nemilos. Eu nu folosesc niciodată proiectoare.

— Proiectoare? a întrebat blonda.

— Lumini, a spus el abia privind în direcția ei. Dacă le îndrepți spre căprioare, se blochează. Le derutează… și le îngrozește. Adesea, asta înseamnă să tragi în căprioara greșită – femele cu pui mici, de exemplu. Uneori sunt folosiți câini, care sfâșie animalul. E barbar.

A urmat o tăcere destul de încordată. M-am gândit că era posibil să fi auzit cele mai multe cuvinte rostite dintr-odată de Doug.

Cei doi oaspeți islandezi au fost foarte dornici să vină să ajute la căutare. Ei sunt probabil singurii în care aș avea încredere în astfel de condiții – probabil sunt obișnuiți să aibă tot timpul o vreme ca asta. Dar tot oaspeți sunt, iar eu răspund de siguranța lor. În plus, nu cunosc nimic despre ei. Sunt două elemente necunoscute. Toți musafirii sunt. Prin urmare, creierul meu reptilian îmi spune, tare și răspicat: *Să n-ai încredere în nimeni.*

Mă întreb ce impresie și-au făcut oaspeții despre mine. Probabil văd în fața ochilor o persoană organizată, cam plictisitoare, care se ocupă de tot. Cel puțin, asta văd ei dacă-mi reușește figura, dacă mă ține deghizarea asta deșteaptă pe care am construit-o pentru mine, ca o carapace dură. În interiorul carapacei, realitatea e foarte diferită. Aici se ascunde o persoană care s-a adunat cu ajutorul benzii adezive și al lipiciului și al somniferelor puternice luate pe rețetă – singurul lucru care mă poate convinge să fac o incursiune în civilizație. Date pe gât câteodată, sau de cele mai multe ori, cu *puțin* prea mult vin. Nu vreau să spun că sufăr de alcoolism; nu-i așa. Dar nu beau niciodată de plăcere. O fac din necesitate. Mă folosesc de băutură ca de un alt analgezic, pentru a netezi marginea ascuțită a lucrurilor, pentru a atenua chinul cronic, dureros, al amintirilor.

Cu trei zile în urmă
30 decembrie 2018

Miranda

Cina e servită în sala de mese mare din Cabană, dincolo de sufragerie, luminată cu ceea ce par a fi sute de lumânări și în care servirea e asigurată de niște adolescenți plini de coșuri, cu șorțuri ecosez. Suntem cu doi mai puțini – Samira și Giles cinează în căbănuța lor. Samira a zis că a auzit mult prea multe povești cu părinți care „nu și-au lăsat copiii singuri decât o oră sau cam așa ceva” și lucrurile au luat o întorsătură oribilă. Da, i-am spus, răbdătoare, dar nu în mijlocul pustietății. În plus, Priya cu greu poate să plece să cutreiere de una singură la doar șase luni, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar și așa, asta n-a făcut-o pe Samira să se răzgândească.

Aproape că nu-mi vine să cred că femeia asta e Samira, cea căreia, la o petrecere a noastră de pe vremea când aveam în jur de douăzeci de ani, i-a venit ideea să sară peste spațiul de cel puțin o jumătate de metru dintre clădirea noastră și cea de lângă, doar ca să se amuze. Ea s-a numărat întotdeauna printre rebeli, petrecăreața, cea pe care te puteai baza pentru a mări tempoul în timpul unei seri petrecute în oraș. Katie e cea pe care o cunosc de cel mai mult timp, dar Samira cred că îmi seamănă cel mai mult – ea e cea de care am fost întotdeauna mai apropiată. Acum am senzația că abia o mai recunosc. Poate pentru că a fost atât de ocupată cu Priya. Sunt sigură că adevărata Samira e acolo, undeva. Sper că asta va fi șansa noastră de a recupera, de a ne aminti că suntem prietene la cataramă. Însă, sincer, când unii oameni devin părinți, parcă li se face un transplant de personalitate. Sau o lobotomie. Poate ar trebui să mă consider norocoasă că nu pot rămâne însărcinată. Măcar o să fiu în continuare eu însămi, Dumnezeule!

Îl am pe paznicul de vânătoare, Doug, de-o parte și pe celălalt tip, Iain, de cealaltă parte. Ambii poartă kilturi verzi identice și gentuțe. Niciunul nu pare încântat. După cum vă puteți imagina, paznicului de vânătoare îi stă cel mai bine în ținuta asta. Chiar *e* destul de atrăgător. Îmi amintește că

înainte de Julien eram uneori atrasă de astfel de bărbați. Cei reținuți, închiși în ei – provocarea de a-i scoate la suprafață, de a-i face să le pese.

Mă întorc spre el și întreb:

— Ai fost mereu paznic de vânătoare?

Se încruntă.

— Nu.

— A, și ce-ai făcut înainte?

— Marină.

Mi-l imaginez tuns scurt la spate și în laterale, în uniformă. O imagine încântătoare. Arată bine dichisit, chiar dacă sunt sigură că părul lui n-a mai văzut o perie în ultimii cinci ani. Mă bucur că mi-am dat silința – cămașa de mătase, desfăcută poate cu un nasture mai jos decât ar fi necesar și jeanșii mei noi.

— A trebuit să omori pe cineva? întreb, aplecându-mă în față și rezemându-mi bărbia pe mână.

— Da.

Expresia lui rămâne neutră în timp ce spune asta, fără să trădeze niciun fel de emoție. Resimt un mic fior care ar putea fi neliniște… sau dorință.

Julien stă chiar vizavi de noi, cu o perspectivă frontală și centrală asupra lucrurilor. Nimic nu se compară cu stârnirea unui mic sentiment de gelozie care să încingă lucrurile într-o relație – mai ales a noastră. Poate fi un chelner prea familiar dintr-un restaurant sau tipul de pe șezlongul următor despre care Julien e convins că îmi face ochi dulci (probabil are dreptate).

— Ți-ar plăcea să-ți facă el asta? mi-ar șopti el în ureche mai târziu, gâfâind. Sau asta?

Sincer, în ultima vreme sexul a devenit un mecanism care servește unui anumit scop mai degrabă decât o plăcere. Am o aplicație despre care mi-a spus Samira, care identifică cele mai fertile zile. Și mai sunt, desigur, anumite poziții care funcționează cel mai bine. I-am explicat lui Julien de atâtea ori, dar se pare că nu pricepe. Cred că recent a renunțat să mai încerce. Așa că da, ne prinde bine să condimentăm puțin lucrurile.

Mă întorc înapoi spre Doug, fără să-l slăbesc pe Julien cu coada ochiului. Vorbește cu islandeza, așa că îmi apropii mâna de a lui, doar de dragul distracției. Poate că am băut câteva pahare în plus. Îi simt degetele tresărind sub ale mele.

— Scuză-mă, îi spun, făcând pe inocenta. Poți să-mi pasezi *jusul?*

Cred că funcționează. Cu siguranță, pe Julien îl deranjează ceva. Poate că în fața tuturor pare că se simte excelent din toate punctele de vedere – întotdeauna e atât de important să arate lumii fața corespunzătoare –, dar îl cunosc prea bine. Încordarea gâtului, dinții încleștați.

Arunc o privire către cealaltă parte a mesei, spre locul în care sărmana Katie stă lângă islandezul cu ochi ciudați, care pare puțin atras de ea. E un coșmar, faptul că cei doi sunt aici, cu noi. Va trebui să împărțim și sauna cu ei? Judecând după cum arată hainele lor, va trebui să mă dezinfectez apoi.

Bărbatul se apleacă acum spre Katie de parcă în viața lui n-ar fi văzut niciodată ceva mai fascinant sau frumos. În orice caz, uitându-mă la partenera lui, e clar că are gusturi *neconvenționale*.

Deși… cu siguranță e ceva diferit la Katie. Arată obosită și palidă, ca de obicei, dar, pentru început, e vorba de tunsoarea nouă. Cei de la coaforul unde se duce de obicei îi aranjează părul *à la* domnișoara Williams, profesoara noastră de hochei de pe vremuri. S-ar putea crede că, având acel salariu de avocat corporatist, ar putea să depună uneori un efort mai mare. De secole i-am tot spus să meargă la Daniel Galvin – eu mă duc pentru retușuri o dată la șase săptămâni –, așa că nu știu de ce sunt atât de deranjată de faptul că în sfârșit m-a ascultat. Poate pentru că nu mi-a atribuit pentru asta recunoașterea pe care simt că aș merita-o. Și poate pentru că mi-am imaginat că o vom face împreună. Să mergem într-o dimineață, numai noi două.

Încă îmi aduc aminte de fata care era pe vremuri – cu pieptul plat, spre deosebire de celelalte fete care începuseră să se dezvolte. Părul lins, genunchii apropiați, tenul palid, scos în evidență de maroul uniformei școlare.

Întotdeauna mi-a plăcut un proiect.

Iat-o acum. Mi-e greu să fiu obiectivă, pentru că o cunosc de atâta vreme, încât îmi e ca o soră, dar pot să înțeleg acum de ce unii bărbați ar putea-o considera atrăgătoare. Sigur, n-o să fie niciodată frumoasă, dar a învățat să facă tot ce poate cu ceea ce are. Coafura nouă. Dinții îndreptați și albiți. Hainele frumos croite ca să-i pună în valoare statura minionă (eu n-aș putea niciodată să port așa o cămașă fără ca sânii să formeze un fel de raft care te face să arăți mai mare decât ești de fapt). Și-a făcut cadou o îndreptare a urechilor când s-a calificat la firma de avocatură. Arată aproape… șic. Ai putea crede că e franțuzoaică după felul în care s-a

descurcat cât a putut de bine cu acele trăsături dificile. Care-i expresia pe care o folosesc francezii în cazul ăsta? *Jolie laide:* frumos de urât.

Katie n-ar fi niciodată fluierată de muncitori în construcții sau de bărbați în camionete albe. Niciodată n-am înțeles de ce unii cred că așa ceva poate fi flatant. Bine, *știu* că sunt atrăgătoare. Foarte atrăgătoare. Iată, am zis-o. Mă urâți acum? Oricum, n-am nevoie să mi-o confirme niște lucrători în construcții cu burți mari care ar striga după oricine e în fustă scurtă sau bustieră strâmtă. Asta face ca totul să pară foarte ieftin.

Dar ei n-ar striga după Katie. Ei bine, ar putea să-i strige „Zâmbește, iubito!”. Dar nu le-ar plăcea de ea. N-ar înțelege-o. Sunt *aproape* invidioasă. E ceva ce eu n-am avut niciodată, acea subtilitate care te face să te uiți de două ori.

În fine. Poate că acum, când suntem în sfârșit împreună, pot afla ce se petrece în viața ei – ce a determinat o astfel de schimbare la ea.

Emma

Mi-e greu să mă abțin să privesc în jurul meu la masă ca să văd dacă toată lumea se simte bine. Chiar aș fi vrut să fi renunțat la cina asta când am făcut rezervarea – la momentul respectiv mi s-a părut o idee bună, dar cu acel cuplu de islandezi aici dinamica e una ciudată. Iar apropierea asta de ceilalți oaspeți nu face decât să sublinieze încurcătura legată de faptul că locul nu e doar al nostru. Știu că ar trebui să las lucrurile așa cum sunt – *que será, será* și chestii de-astea, dar mi-am dorit atât de mult ca totul să fie perfect pentru toată lumea. Nu ajută nici faptul că ceilalți oaspeți au un aspect atât de ciudat și de neîngrijit – observ că pe Miranda, în special, au lăsat-o rece. Katie stă lângă bărbat, Ingvar, care o privește de parcă pe ea și-ar dori-o în farfuria din fața lui, nu carnea excesiv de aromată.

Eu, pe de altă parte, stau lângă Iain. Nu spune prea multe, iar când o face are un accent atât de pregnant, încât e greu de înțeles tot ce spune.

— Și tu locuiești aici? îl întreb.

— Nu, spune el. Fort William… cu soția și copiii.

— A, zic eu. Lucrezi de mult timp aici?

Dă din cap afirmativ.

— De când actualul proprietar a cumpărat locul.

— Cu ce te ocupi?

— Cu orice trebuie făcut. Treburi ciudate, din când în când. Acum lucrez la pompe, jos, la lac. Eu aduc și proviziile, mâncare, chestii pentru cabane.

— Cum e proprietarul? întreb, intrigată.

Îmi imaginez un moșier scoțian bătrân cu favoriți, așa că sunt puțin surprinsă când Iain spune:

— E de treabă pentru un englez.

Aștept să spună mai multe, dar fie nu are nimic altceva de adăugat, fie are rețineri.

Se pare că am rămas fără întrebări, așa că e o ușurare când islandezul întreabă despre vânătoarea de căprioare și toată atenția celor de la masă se îndreaptă într-acolo. E ca și cum ideea vânătorii, a uciderii, a exercitat o atracție magnetică asupra atenției tuturor.

— Noi nu vânăm căprioara doar de dragul de-a o face, spune paznicul de vânătoare. O facem ca să ținem numărul lor redus… altfel ar scăpa de sub control. Așa că e necesar.

— Dar cred că e necesar din alt motiv, spune bărbatul – Ingvar. Oamenii sunt vânători, chiar e în ADN-ul nostru. Trebuie să găsim o eliberare a acelor nevoi. *Pofta de sânge.*

Rostește ultimele cuvinte ca și cum ar avea o aromă deosebit de delicioasă și intervine o pauză în care nimeni prea știe ce să spună, o accentuare a tensiunii incomode care ne-a afectat masa. O văd pe Miranda ridicând din sprâncene. Poate că vom râde de asta mai târziu – va deveni o anecdotă amuzantă. Doar în toate vacanțele sunt astfel de momente, nu?

— Păi, nu știu ce să zic despre asta, spune Bo în timp ce înfige furculița într-o bucată de vânat, dar e delicios. E uimitor dacă stai să te gândești că e din zonă.

Nu sunt așa de sigură. Nu e întru totul oribilă, dar eu aș fi putut s-o prepar mult mai bine. Vânatul e aromatizat excesiv cu ienupăr, abia se simte gustul de carne și nu are destul jus. Legumele sunt moi – varza neagră toscană e vâscoasă deasupra piureului excesiv de fierbinte.

O să mă revanșez mâine seară. Am planificat un ospăț minunat: blinii cu somon afumat alături de primele sticle de șampanie, apoi vită Wellington cu foie gras, urmată de un sufleu de ciocolată perfect. Sufleurile, după cum știe toată lumea, nu sunt ușor de făcut. Trebuie să fii puțin obsedată de ele. Separarea ouălor, bătutul perfect al albușurilor – sincronizarea de la final pentru a asigura servirea înainte ca frumoasa crustă crescută să se lase. Majoritatea oamenilor nu au răbdare cu așa ceva. Dar ăsta este exact genul de gătit care-mi place.

Sincer, e o ușurare când desertul (o pavlova moale cu zmeură) e în sfârșit luat din fața noastră. În timp ce toată lumea se pregătește să plece, Julien ne face semn să ne așezăm la loc. A băut cam mult; se clatină ușor când se ridică în picioare.

— Dragule, zice Miranda cu cel mai mătăsos ton al ei, ce faci?

Mă întreb dacă-și amintește Revelionul trecut – în mediul exclusivist de la restaurantul Fera al Claridge's –, când el s-a ridicat de pe scaun fără să se uite și a făcut ca tava plină cu mâncare a unui chelner să se răstoarne pe jos.

— Vreau să spun câteva cuvinte, zice el. Vreau să-i mulțumesc Emmei… începe, ridicând paharul spre mine, pentru că ai ales un loc atât de

fantastic…

— O, zic eu, n-am făcut mai nimic…

— Și vreau să spun cât de special e să îi ai pe toți aici, împreună. E bine să știi că uneori lucrurile nu se schimbă niciodată, că unii prieteni sunt mereu alături de tine. N-a fost un an ușor…

— Dragă, spune din nou Miranda râzând, cred că toți au înțeles ideea. Dar sunt întru totul de acord. Pentru prieteni vechi…

Ridică paharul. Apoi își aduce aminte și se întoarce spre mine.

— Și noi, desigur. Noroc!

Toată lumea răspunde ca un ecou, inclusiv Ingvar – deși, desigur, ea nu s-a referit la el. Dar nici măcar interjecția lui nu strică momentul. Toastul a salvat într-un fel atmosfera, a imprimat cinei o notă festivă. Și simt, din nou, acea mică strălucire specială a mândriei.

Doug

Cam la o oră după cină se aude o bătaie în ușă. Câinii, Griffin și Volley, o iau razna, entuziasmați de surpriza neașteptată – nimeni nu vine *vreodată* la cabana lui. Se uită la ceas: miezul nopții.

— Ce…

E frumoasa, blonda înaltă care a stat lângă el la masă. Care l-a atins pe mână, ceea ce se întâmplă să fie prima dată când cineva ia contact cu pielea lui după multă vreme. Ea zâmbește și ține mâna ridicată, parcă pregătită să bată din nou. Simte că odată cu ea vine și necazul.

Griffin se năpustește pe lângă el și sare la ea chiar când Doug răcnește:

— Jos!

Ea își aruncă mâinile în aer și, în timp ce face asta, puloverul i se ridică și îi dezvăluie pielea întinsă de pe abdomen și umflătura buricului. Nasul câinelui lasă în urmă o dâră umedă.

Pare jenată de reacția ei înfricoșată; se apleacă s-o mângâie pe Griffin pe cap – o demonstrație de bravadă.

— Ce fată drăguță, spune deloc convinsă.

Ridică privirea și se hlizește la el, etalându-și dinții albi. *Uită-te la mine,* spune rânjetul, *uite cât de relaxată sunt.*

— Bună. Sper că nu te superi că dau buzna așa.

— Ce este?

Zâmbetul ei șovăie. El își aduce aminte, prea târziu, că e vorba de un oaspete, că trebuie să fie amabil, chiar dacă e ridicol de târziu ca ea să vină și să-i ceară ceva, încearcă să dreagă busuiocul întrebând:

— Cu ce te pot ajuta?

— Voiam să te întreb dacă poți să ne ajuți să aprindem focul, spune ea, la Cabană.

Face ochii mari la ea. Nu înțelege cum e posibil ca nouă oameni să nu reușească să găsească printre ei pe cineva capabil să aprindă un foc.

— Am încercat, spune ea, dar fără prea mult succes.

Se reazemă cu o mână de tocul ușii și își lasă soldul într-o parte. Puloverul i se ridică din nou.

— Vezi tu, noi suntem londonezi. Sunt sigură că tu ai reuși s-o faci *mult* mai bine decât noi.

— Bine, replică el scurt.

Apoi își amintește din nou că ea e o clientă. Un *oaspete.*

— Desigur.

Simte că e genul de femeie obișnuită ca lucrurile să se facă așa cum vrea ea. Se prinde că ea încearcă să tragă cu ochiul în cabană. Nu-i obișnuit cu așa ceva – îi blochează vederea cu corpul și închide ușa în spatele lui, atât de rapid, încât e cât pe ce să-i prindă lui Griffin nasul iscoditor.

Ea îi face semn cu degetul, invitându-l s-o urmeze. Direct spre Cabană, ca să aprindă nenorocitul de foc… și totuși. Știe ce-i oferă ea. Poate nu actul în sine, ci șoapta, indiciul, aluzia la el.

Cât timp a trecut? Mult timp. Mai bine de un an – poate mult mai mult.

În timp ce o urmează, surprinde din nou mirosul parfumului ei, cu note afumate care aduc cu mirosul dintr-o biserică. Lui îi miroase a necaz.

Merge în spatele ei până la Cabană. Când îngenunchează în fața șemineului, tipul masiv – Mark? – se apropie și spune pe un ton ca de la bărbat la bărbat:

— Îți pierzi vremea, amice. Ea a insistat să meargă să te cheme. Dar mă descurcam. Lemnul e puțin umed, atâta tot.

Se uită la aranjamentul haotic de bușteni de pe grătar, la cele douăzeci și ceva de chibrituri arse împrăștiate în jur și nu zice nimic.

— Ai nevoie de ajutor? întreabă bărbatul.

— Nu, mersi.

— Cum vrei, *amice.*

Chipul bărbatului s-a înroșit în doar câteva secunde, fie de jenă, fie, după cum bănuiește Doug, de furie. Ăsta are fitilul scurt, își spune în sinea lui. Trebuie să fii la fel ca să înțelegi.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

În mod obișnuit, apa lacului reflectă peisajul cu atâta perfecțiune, încât pare că munții, copacii și cabana ar privi într-o oglindă. Uneori, în această reflexie, ei arată cumva mai clar, mai bine decât în realitate. Azi, însă, suprafața e tulbure, mată, împânzită cu gheață. Te rog, rostesc în gând în timp ce-l urmez pe Doug pe cărarea ce formează un ocol lângă apă, să nu fie lacul. Să nu fi găsit cadavrul aici.

Lacul e sanctuarul meu, biserica mea.

Prima oară când m-am aventurat în acele adâncimi înghețate, nu am intenționat să mai ies. Era în primele mele zile aici, când mi-am dat seama că nu reușisem să trec peste tot. Dar ceva s-a întâmplat, pe măsură ce hainele mele atârnau grele, iar frigul m-a înconjurat în strânsoarea lui teribilă. Un fel de chemare vitală, incontrolabilă, de a lovi cu picioarele, de a lupta. Dintr-odată, era viață în mine, puternică, de nebiruit. Senzația era – este – ca un drog. Este unul dintre puținele momente în care nu simt că mă înec.

Acum am rutina mea. Mă ridic și intru direct în costumul de baie, unul dintr-o singură piesă, precum cele pe care obișnuiam să le purtăm la lecțiile de înot de la școală. Nu încerc să impresionez pe nimeni și e cel mai bun mod în care mă pot acoperi fără a recurge la un costum de neopren. Mă duc în fiecare dimineață a anului. O fac mai ales când temperaturile sunt sub zero grade – ca acum – și când trebuie să sparg gheața de la suprafața lacului. Când apa e atât de rece, încât îți dă impresia că te prinde în gheare ca într-o menghină și îți stoarce toate gândurile din minte, iar inima pare să bată atât de tare, încât ar putea exploda. Atunci am cel mai mult senzația că sunt eu însămi, fără greutatea tuturor lucrurilor care apasă asupra mea. Singura dată în perioada asta în care mă simt cu adevărat vie.

Apoi mă usuc și mă întorc în cabana mea. Până atunci, fiecare terminație nervoasă din corpul meu mă furnică în mod plăcut. Cred că s-ar putea spune

că e următorul cel mai bun lucru după sex.

O singură dată l-am văzut pe Doug înotând. Din căbănuța mea am o priveliște vastă cu lacul. S-a îndreptat direct spre mal și și-a dat jos toate hainele până la boxeri, lăsând la iveală umeri puternici și o piele ca laptele. Cât a înotat – fără să ezite nicio clipă din cauza frigului –, corpul lui părea a fi o mașină concepută special să taie apa cu cea mai mare viteză posibilă. Când a ieșit, chipul lui era sumbru.

În timp ce priveam, m-a cuprins o senzație acută de jenă, ca și când aș fi dat buzna în toiul unui moment intim al lui, cu toate că nu făcusem altceva decât să mă uit de la fereastră. Și rușine, pentru că părea că l-am trădat. Pentru că am privit și am continuat să privesc și nu am fost imună la vederea trupului colegului meu. Pentru că imaginea mi-a persistat în minte mai târziu, când am făcut o baie și mi-am oferit primul orgasm după mai bine de un an.

Doug se întoarce ca să vadă dacă-l urmez și simt cum mi se ridică brusc căldura în obraji. Să sperăm că înțepătura frigului va fi suficientă pentru a justifica asta.

•

Suntem pe cale să plonjăm în desișul copacilor care mărginesc lacul pe partea asta. Un tiv de pini întunecați. Unii dintre ei nu sunt de-ai locului; sunt impostori norvegieni, plantați după război. Sunt mult mai denși decât pinii scoțieni locali, iar când te afli printre ei toate sunetele din lumea exterioară par să fie înăbușite. Nu că ar fi multe sunete aici, în afară de croncănitul păsărilor.

În zilele mele bune mă conving că-mi plac copacii ăștia – acele lor lucioase, conurile pe care le adun ca să le țin prin casă în boluri, mirosul cald, verde, de Crăciun al rășinii când te plimbi printre ei. În zilele mele proaste mi se pare că aduc a înmormântare, ca niște santinele sinistre cu pelerine negre.

Am ieșit din raza vizuală a cabanei. Complet singuri, îmi amintesc deodată că, deși lucrez de un an alături de bărbatul ăsta, nu știu aproape nimic despre el. În mod cert, e cea mai lungă perioadă petrecută în compania lui – și, foarte posibil, nu ne-am vorbit niciodată mai mult ca acum.

Nici nu cred că vorbește cu *cineva.* La început, m-am tot așteptat să mă întrebe dacă poate să folosească internetul – să trimită un e-mail, poate, sau

să se uite pe Facebook să vadă ce-i mai fac prietenii, familia. Dar n-a făcut-o niciodată. Chiar și eu vorbesc din când în când cu prietenii și familia.

— Mama ta își face griji pentru tine, mi-a spus tata la început. Să stai blocată într-un loc ca ăla, de una singură, după ce-ai trecut prin ce-ai trecut. Nu-i bine.

Așa că încerc să mă duc la câteva luni ca s-o liniștesc, cu toate că experiența reintrării în lumea exterioară nu e una pe care o savurez în mod deosebit.

Dar Doug nu pare să părăsească *niciodată* moșia, decât dacă e nevoit – să ducă oaspeții în oraș la magazine, de exemplu. Am făcut greșeala să-i povestesc despre el mamei mele, despre existența singuratică pe care o duce. Desigur, într-un veritabil stil părintesc, și-a făcut griji pentru mine.

— Ar putea fi oricine, mi-a spus. Care-i trecutul lui? De unde vine?

I-am spus singurul lucru pe care îl știam, că fusese în marină. Asta nu a liniștit-o absolut deloc.

— Trebuie să-l gogălești, Heather, mi-a zis.

— Googălești, mamă.

— Mă rog. Promite-mi doar că o s-o faci. Trebuie să știi cine-i bărbatul ăsta… Nu pot dormi de grijă, Heather. Pleci și ne lași pe toți în urmă tocmai atunci când ai cel mai mult nevoie de familia ta. Nu ne lași să te ajutăm așa cum vrem. Nicio veste zile, săptămâni. Trebuie să știu măcar că ești în siguranță. Cu cine lucrezi. Nu e corect, Heaths.

Apoi a părut că se stăpânește.

— Sigur, știu că trebuie să sune îngrozitor, faptul că eu îți spun asta. Ceea ce ți s-a întâmplat… a fost cel mai nedrept lucru care se putea întâmpla…

— Bine, mamă, am spus, nedorind să aud mai mult. O s-o fac, o să-l googălesc.

Dar n-am făcut-o, nu atunci. Sincer, ideea de a face asta mi se părea o trădare.

Desigur, când mama m-a întrebat ce-am aflat – mi-am dat seama că e unul dintre lucrurile la care nu avea să renunțe, ca un terrier cu un os –, am liniștit-o.

— E în regulă, am spus. Am căutat. Nu-i nimic. Poți să nu-ți mai faci griji pentru mine acum.

A urmat o pauză.

— N-o să încetez niciodată să-mi fac griji pentru tine, dragă.

Am pus telefonul jos.

Adevărul e că are dreptate. Nu știu nimic despre Doug. Doar ce a lăsat șeful să se înțeleagă în timpul interviului meu că istoricul lui l-a făcut să fie potrivit pentru slujba asta – în special ținerea la distanță a braconierilor. Când i s-a cerut să aleagă o cabană, a optat pentru cea aflată la cea mai mare distanță de orice altceva, la poalele unui versant al Munro-ului, fără adăpostul copacilor și fără priveliște spre lac. Este, fără îndoială, cea mai urâtă dintre toate, iar acest lucru sugerează că a ales-o doar pentru poziția ei. Înțeleg dorința de-a fi singur. Dar nevoia de și mai multă izolare în sălbăticia asta îndepărtată mă face să mă întreb de ce încearcă, de fapt, să se distanțeze.

•

— Unde mergem, Doug?

— Încă puțin, spune și simt din nou un val de emoție, un impuls puternic de a face cale-ntoarsă, înapoi spre Cabană.

În schimb, îl urmez pe Doug în timp ce înaintăm tot mai departe printre copaci, singurul sunet fiind scârțâitul bocancilor noștri în zăpadă.

Văd în față prima dintre cascade, micul pod de lemn care se întinde de-a lungul ei și clădirea pompelor, puțin mai departe, în sus. În mod normal, ne-ar fi luat doar zece minute ca să ajungem aici. Dar, pe o astfel de vreme, a durat mai bine de o jumătate de oră.

Văd urmele mari lăsate de bocancii lui Doug în zăpada de pe pod, unde se pare că a stat prima dată, când s-a uitat în jos. Observ că nu sunt alte urme de tălpi. Dar nici n-ar avea cum să fie. Zăpada asta s-a așternut după ore întregi de ninsoare. Orice alte urme, inclusiv cele ale oaspetelui mort, au fost de mult acoperite.

— Acolo, zice arătând cu degetul.

Pășesc cu precauție pe pod. La început, nu văd nimic. E o distanță mare până jos și sunt foarte conștientă de prezența lui Doug, care stă chiar în spatele meu. N-ar fi nevoie decât de un mic brânci, mă surprind gândindu-mă, ca să mă facă să cad. Apuc cu putere lanțul balustradei, cu toate că dintr-odată pare șubredă în strânsoarea mea.

Urmează un moment de confuzie în timp ce mă uit în gol. Tot ce pot desluși e multă zăpadă și gheață acumulate în râpă.

— Doug, spun eu. Nu văd nimic. Nu-i nimic acolo.

Se încruntă și arată din nou. Îi urmăresc degetul cu ochii. Dintr-odată, uitându-mă în jos printre stânci, la pernele mari de zăpadă căzută, se întrezărește sub mine precum apariția lentă a unei imagini de tipul ochiului magic.

— O, Doamne.

E mai degrabă o expirație, un pumn în stomac, decât un cuvânt. Am mai văzut cadavre la viața mea, la vechea mea slujbă. Mai multe decât o persoană obișnuită, cu siguranță. Dar oroarea experienței nu te părăsește niciodată. Este întotdeauna șocant – un șoc profund, existențial – să te confrunți cu obiectul lipsit de viață care a fost odată o persoană. O persoană care până mai ieri gândea, simțea, vedea, redusă la nimic altceva decât carne rece. Simt valul odinioară atât de familiar al greții. La facultatea de Medicină ne-au spus că va dispărea după primele câteva dăți.

— O să vă obișnuiți cu asta.

Dar nu cred că m-am obișnuit vreodată. Și nu sunt pregătită, în ciuda faptului că știu ce am venit să văd. Am fost prinsă în ambuscadă, aici, în locul ăsta, de moarte. Am crezut că o să pot scăpa de ea.

Acum arată ca și cum ar face parte din peisaj – cred că este parțial ceea ce a făcut să se confunde cu el. Dar acum pot să-l văd, nu-mi vine să cred că nu l-am observat înainte. Cadavrul are un fel putere ascunsă, atrăgând atenția. Jumătatea inferioară e acoperită modest de zăpada căzută, deși podul a protejat jumătatea superioară a corpului. Pielea e de un gri albăstrui, din care s-a scurs orice urmă de sânge și de culoare umană. Și părul acela, care se revarsă de la ceafă, ar putea fi doar o buruiană uscată, cum sunt cele care ies cu încăpățânare, din loc în loc, prin zăpadă.

Pare a fi destul de multă piele, de fapt. Nu-i cadavrul unei persoane care a ieșit îmbrăcată să înfrunte vremea. Frigul ar fi ucis-o într-o oră, chiar mai puțin, dacă nu o făcea altceva. Sau *cineva.*

Văd acum, uitându-mă cu mai multă atenție, haloul de sânge din jurul capului – de culoarea ruginii, acoperind stâncile de dedesubt ca o specie ciudată de lichen. Este o cantitate mare. O cădere în gol pe pietre. Acest lucru ar fi putut cauza moartea propriu-zisă.

Însă îmi dau seama că totul e mai complicat de-atât. În jurul gâtului se vede un colier închis la culoare, inconfundabil. Chiar și de la distanța asta, pielea din acea zonă pare deosebit de albastră și cu aspect de vânătaie. Cunosc foarte puține lucruri despre criminalistică – doar un pic mai mult

decât cineva care nu are pregătire medicală. Menirea mea din trecut a fost să salvez viața, nu să cercetez dovezile rămase după pierderea ei. Dar nu trebuie să fii expert în domeniu ca să-ți dai seama că ceva a presat pielea în acel loc, că a rănit-o.

Chipul… nu, nu vreau să mă gândesc la chip.

Mă-ntorc spre Doug. Privirea lui e goală; de parcă în spatele ochilor lui n-ar fi nimeni. Involuntar, fac un pas înapoi. Apoi mă adun.

— Înțeleg, îi spun. Înțeleg ce vrei să zici. Da.

Trebuie să așteptăm să vină poliția, desigur, să tragă concluzii. Dar acum știu de ce a vrut Doug să vin și să arunc o privire. Nu pare un accident.

Cu trei zile înainte
30 decembrie 2018

Emma

Ne-am întors în sufrageria de la Cabană, unde suntem cu toții puțin amețiți. Și obosiți, dar nimeni nu vrea să meargă la culcare, pentru că e ceva nou să fim împreună astfel. Samira și Giles ni s-au alăturat acum – se pare că Priya a adormit într-un final, cu toate că Samira continuă să țină monitorul pentru bebeluș în dreptul urechii ca și când s-ar teme că a încetat să mai funcționeze. Sunt multe râsete și voie bună, băutura destinzându-ne.

— Deci, ce-am pierdut? întreabă Giles.

— Nu multe, spune Nick. Deși în mod clar ar fi trebuit să-mi aduc un kilt. *De rigueur* aici, după câte se pare.

— Cred că oferă o priveliște bună, spune Miranda, aruncând o privire în direcția paznicului de vânătoare care îngenunchează în fața șemineului ca să ne facă focul. A, spune ea pe un ton misterios, și i-am cunoscut pe ceilalți oaspeți…

— Cum sunt? întreabă Samira.

Bo îl imită pe bărbat, Ingvar, exagerând accentul acestuia.

— Povta de zânge, spune el gesticulând, n-o simțiți cum se stârnește în voi într-un loc ca azta, pornirea de a uciiiiiiiidee?

Miranda pufnește în râs.

— Da, da… exact așa!

Este un bun imitator – ar fi, dacă ar fi actor. Dar i se și împleticește puțin limba în gură, fiind mai amețit decât restul. A avut niște probleme cu drogurile în trecut, se pare, dar alcoolul nu pare să-i fie interzis. La cină a dat pe gât un pahar de vin după altul, ca pe apă.

— Doamne, zice Samira, pare un ciudat. Dar probabil… știți voi, unul inofensiv?

— I-a plăcut de tine, Katie! zice Miranda.

— *Serios,* Katie? întreabă Giles, rânjind.

Katie roșește. Stă ghemuită pe una dintre canapele, lângă Nick, cu

picioarele adunate sub ea, parcă încercând să ocupe cât mai puțin spațiu posibil.

— Nu cred, spune ea.

— O, ba da, zice Mark, cred că voia să te tragă în pădure și să-și facă meandrele cu tine.

Din nou, sunt conștientă de prezența pazniculuide vânătoare. Dar e greu de crezut că o să se ducă să le spună celorlalți oaspeți ce-a auzit, nu-i așa? Îl privesc în timp ce formează un fel de tepee[{10}] din lemn și îl aprinde – e ceva satisfăcător la eficiența lui. Lui Giles și Mark nu prea le-a convenit că Miranda se dusese să-l aducă aici, dar tentativele lor inițiale s-au stins în câteva minute. Nici paznicul nu pare deosebit de impresionat că a fost solicitat – cred că-i destul de târziu. Mă întreb dacă oricine altcineva în afară de Miranda ar fi reușit să-l cheme la ora asta din noapte.

Apropo de Miranda, ea e acum la bufetul cu băuturi, unde ne prepară „boulevardiere”, specialitatea ei – negroni cu burbon în loc de gin. Le-a servit la nunta ei.

— Vrei unul? îl întreabă pe paznicul de vânătoare.

— Nu, spune el, privind în podea. Trebuie să mă întorc.

— Cum vrei.

El se ridică, se șterge de cenușa de pe geacă și se îndreaptă spre ușă.

— Noapte bună! strigă Miranda în timp ce ușa se închide.

— Călătorie sprâncenată, zice Mark. Nu-i cine știe ce amuzant, nu?

— Nu toată lumea are spiritul și farmecul tău Marky-Mark, spune Miranda în timp ce ne aduce cocteilurile, apoi se așază pufnind pe canapea și își aruncă pantofii din picioare cu o mișcare fluidă. Unghiile de la picioare sunt date perfect cu ojă de un sângeriu închis. Îmi place mult culoarea aia, e foarte șic. Trebuie să-mi amintesc s-o întreb ce nuanță e.

— Vreau un fum, anunță ea. Mereu vreau să fumez cu unul ca ăsta.

Își scoate pachetul. Țigarete Vogue. Le știu, pentru că și eu fumez din astea – n-am fumat nimic altceva de când m-am apucat, la nouăsprezece ani.

— Nu cred că poți să fumezi aici, spune Nick.

— Sigur că pot. Mă fut. Doar am plătit destul pentru privilegiul ăsta, nu? În plus, zice, arătând spre focul uriaș din șemineu din care se ridică nori de fum cu aromă de turbă, chestia aia pute suficient de tare ca să mascheze mirosul.

Dar cineva ar putea să se uite înăuntru și să te vadă, mă gândesc. Heather sau paznicul de vânătoare, Doug. Dacă te uiți la ferestre, acum poți să vezi în general reflexia noastră, camera, focul. Iar dincolo, conturul foarte slab al peisajului nocturn – negrul întunecat al copacilor și strălucirea lacului. Dar suntem destul de orbi la orice altceva de acolo.

Scria în formular, îmi amintesc. Destul de clar: vă rugăm, nu fumați în interior. Dacă o vede cineva, o să fim puși să achităm depozitul pentru daune. Dar n-o să spun nimic, cel puțin nu acum. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stric cheful. Nu vreau decât ca toată lumea să se simtă bine.

— Pentru Dumnezeu, spune Miranda, unde mi-e bricheta? Credeam că am lăsat-o aici, pe măsuța de cafea. E specială, a fost a bunicului meu. Are blazonul nostru pe ea.

Miranda găsește mereu o cale de a le aminti oamenilor că se trage dintr-o familie de vază. Dar nu cred că o face de fapt cu răutate. Așa e ea.

Mark scotocește într-un buzunar și își găsește bricheta. Miranda se apleacă spre flacără, atât de mult, încât îi vedem cu toții dantela în culoarea zmeurei de la sutien.

— Poate ți-a luat-o hărțuitorul tău, o tachinează Nick, apoi se lasă pe spătar și ia o gură din paharul cu whisky – a refuzat cocteilul.

— O, Doamne, zice Miranda făcând ochii mari. Vă jur… de câte ori pierd ceva, mă trezesc că dau vina mai întâi pe el. E destul de convenabil.

— Ce hărțuitor? întreb eu.

— A, face Miranda, mereu uit cât de nouă ești, Emma.

Nu, nu uită. Întotdeauna ține să-mi aducă aminte cât de nouă sunt în grup. Dar cred că nu mă deranjează.

— Manda are un hărțuitor, spune Samira. A început la Oxford, dar a continuat la Londra timp de mai mulți ani, nu-i așa, Manda?

— Știți, spune Miranda degajată, uneori aproape că-mi vine să cred că de fapt n-a existat niciodată. Mai degrabă, cineva mi-a făcut o farsă.

— Curios mod de-a glumi, zice Julien. Și nu-mi amintesc să fi fost așa de blazată pe vremea aia în legătură cu asta. Era al dracului de înfricoșător… cred că-ți aduci aminte cât de tare te-a înspăimântat.

Miranda se încruntă. Am impresia că nu-i convine aluzia că a fost îngrijorată. Nu-i stă în fire să facă pe victima.

— Mă rog, spune ea, obișnuia să-mi ia lucruri. Chestii ciudate, minore… dar deseori cu valoare sentimentală. Sincer, mi-a luat ceva vreme până m-

am prins. Sunt așa de dezorganizată, încât mereu pierd lucruri și nu le mai găsesc.

— Le și dădea înapoi, rostește Katie pe deasupra revistei pe care o citește.

A fost atât de tăcută în ultima oră – în timp ce toată lumea a făcut atâta gălăgie –, încât aproape uitasem că e acolo.

— Mai târziu le-a returnat.

— O, da, spune Miranda.

Pentru o clipă, am senzația că expresia ei e umbrită de ceva – un fel de frică sau de îngrijorare –, dar dacă amintirea o neliniștește, o ascunde rapid.

— La Oxford, avea obiceiul să lase lucrurile pe care mi le lua în dulapul meu de la facultate, cu un bilețel bătut la mașină. Apoi, când eram la Londra, primeam lucruri prin poștă – tot cu un bilet. Chestii minore: un cercel, un pulover, un pantof. Le păstra doar o perioadă.

— A fost oribil, zice Samira. Mai ales când am locuit în căsuța aia sumbră, în anul doi, lângă șinele de tren… mai ții minte? Întotdeauna m-am gândit că trebuia să-ți fi fost așa de frică. *Mie* mi-era frică doar la gândul că dădea târcoale.

— Cred că, de fapt, mi s-a părut mai degrabă amuzant, spune Miranda.

— Nu cred că ți s-a părut așa la vremea aia, spune Katie. Îmi aduc aminte că la facultate veneai în camera mea la miezul nopții, cu pătura pe umeri și-mi spuneai că ți se părea că fusese cineva în camera ta și se uitase la tine. Obișnuiai să vii să dormi la mine pe podea.

Miranda se încruntă. Cred că asta-i problema cu vechii prieteni; au amintiri vechi. E ca și cum Katie n-ar respecta regulile jocului – comentariul ei a tăiat tot cheful.

— Știi, spune Julien, întotdeauna am crezut că era cineva cunoscut. Trebuia să fie cineva care a fost mereu acolo, aproape de tine – suficient de aproape ca să ia lucrurile alea.

O văd pe Katie aruncând o privire spre Mark și apoi uitându-se repede în altă parte. Știu sigur ce gândește. Pun pariu că teoria ei e că el e hărțuitorul. Întotdeauna a fost îndrăgostit de Miranda. Da, știu despre asta. Nu, nu mă deranjează. E ceva inofensiv, știu că așa este. Mark e, la bază, un om destul de simplu. Are temperament, da, dar îi lipsește natura calculată necesară pentru un astfel de comportament.

Observ mila cu care Katie mă privește uneori. Mă enervează. N-am

nevoie de mila ei. Aș vrea să-i pot spune acest lucru, fără să pară că protestez în mod exagerat.

Miranda

Pe ceilalți i-au distrat mereu poveștile despre hărțuitorul meu. Știu cum să le prezint astfel încât să ofere acel mic fior pe șira spinării, tipic poveștilor cu fantome. Și ce lucru *bizar,* nu-i așa? Un hărțuitor din viața reală. Toată lumea pare să creadă că li se întâmplă doar vedetelor – actrițe, cântărețe, gazde ale matinalelor de televiziune. Uneori surprind persoana căreia îi povestesc uitându-se la mine chiorâș, cu capul plecat într-o parte, de parcă m-ar evalua. Merit cu adevărat să fiu hărțuită? Chiar sunt *într-atât* de interesantă?

Deseori aduc vorba despre hărțuitorul meu ca subiect de conversație la vreun dineu. Uneori aduce cu un animal de companie exotic și fascinant, ori cu un copil deosebit de talentat. Dă tonul conversației. Dar îi și poate pune punct – ideea că cineva te urmărește, că știe totul despre tine. Și atunci fac tranziția lentă spre întreaga mea rutină – cu privire la faptul că, dacă stai să te gândești la acest lucru, în vremurile pe care le trăim, *cu toții* suntem hărțuitori. Toți știm atât de multe despre viețile celorlalți. Chiar și despre cei pe care nu i-am mai văzut de ani buni. Vechi prieteni din copilărie, vechi tovarăși de școală. Vorbesc despre cum ne supunem cu toții să fim urmăriți. Despre felul în care credem că deținem controlul, că împărtășim doar ceea ce credem că alegem noi să împărtășim, dar în realitate lăsăm la iveală mai mult decât conștientizăm.

— Deci, de fapt, obișnuiesc să spun în acest moment al discursului meu, hărțuitorul n-a făcut decât să fie cu un pas înainte! Un fel de deschizător de drumuri. A fost doar un corespondent. Și, deși e posibil să fi fost și el student la Oxford – o mică pauză, ca să rămână întipărit, să scânteieze și să impresioneze pentru o clipă –, din punctul meu de vedere, probabil folosește vreo aplicație de social media. Și împărtășește lumii expertiza lui!

Indiciu: râs crispat. Indiciu: o dezbatere fără sfârșit despre viața privată, despre ceea ce ar trebui să acceptăm să dezvăluim și unde ar trebui să tragem linie… și despre faptul că intimitatea este câmpul de luptă din secolul XXI. Indiciu: un schimb de experiențe ieșite din comun prin care au

trecut ceilalți – mesaje private de la străini pe Instagram, trolling pe Twitter, o cerere ciudată de prietenie primită pe Facebook de la o persoană pe care n-au întâlnit-o niciodată. Niciuna dintre ele, însă, nu-i nici măcar pe-aproape la fel de neobișnuită și de *specială* ca experiența mea.

Mă las apoi pe spate, cu o mică urmă de satisfacție. De parcă tocmai am parcurs o rutină bine exersată și am dus-o la bun sfârșit dându-i și mai mult luciu decât înainte. Micul meu spectacol de gimnastică socială. Julien probabil își dă ochii peste cap acum. A auzit toată chestia asta de câte, poate cincizeci, o sută, o mie de ori? Și n-a fost niciodată în stare să vadă partea interesantă sau amuzantă. El a fost cel care a crezut, cu atâția ani în urmă, că ar trebui să implic poliția. Obișnuia să se enerveze când aduceam subiectul ăsta în discuție pentru că, după părerea lui, nu trebuia să bagatelizez ceva „atât de al naibii de înfiorător", după cum s-a exprimat. Acum cred că e mai degrabă plictisit să audă povestea asta.

Dar adevărul pe care nu-l spun niciodată e că am fost – sunt – înfricoșată de hărțuitorul meu. Sunt lucruri pe care urmăritorul le știe despre mine, secrete, lucruri rușinoase, pe care nu le-am povestit nimănui. Nici măcar lui Katie, nici chiar pe vremea când eram prietene la cataramă, nici lui Julien.

Hărțuitorul știa, de exemplu, că din când în când, îmi plăcea să mă dedau la câte un mic furt recreațional din magazine, la Oxford. Doar în perioadele foarte stresante – în sesiune sau înaintea unui examen important. Terapeuta mea (singura căreia i-am povestit despre acest mic obicei) crede că a fost o chestie care ținea de control, cam la fel ca în cazul regimurilor mele de slăbit sau al exercițiilor fizice – ceva ce puteam stăpâni și la care mă pricepeam bine. Însă ea crede că a trecut – nu știe că uneori încă mai șterpelesc un ruj neobișnuit, o pereche de mănuși din cașmir, o revistă. E vorba și de emoția de a scăpa basma curată; terapeuta mea nu s-a prins de treaba asta.

Am furat o pereche de cercei de la Topshop-ul din Oxford. Cercuri aurii cu un mic papagal pictat, așezat pe fiecare dintre ei. La câteva zile după ce i-am luat, au dispărut din camera mea. Mi-au fost înapoiați după câteva săptămâni, în cămăruța mea, cu un bilet: „*Miranda Adams – M-aș fi așteptat la mai mult de la tine. Cu stimă, un prieten îngrijorat, xxx*". Săruturile au fost partea cea mai nenorocită.

Probabil că se aflase *chiar* lângă mine în magazin când am făcut-o. Fusese aglomerat, după câte îmi aminteam – nu doar femei, ci și bărbați,

ținându-se după iubitele lor sau îndreptându-se spre Topman. Niciunul dintre chipuri nu ieșise însă în evidență. Nu-mi aminteam să fi văzut pe cineva care se uita la mine – mai mult decât de obicei – sau care se comporta ciudat.

După ce-au dispărut cerceii, îmi aduc aminte că am văzut la Biblioteca Bodleian o fată cu ochelari care purta o pereche exact la fel – și aproape că am alergat după ea până la clădirea Creditelor pe Termen Scurt. Atunci mi-am dat seama că oricine i-ar fi putut cumpăra. Erau de la Topshop, pentru Dumnezeu! Probabil că erau douăzeci – cincizeci – de fete în oraș care îi purtau. Așa de paranoică mă făcuse să devin hărțuitorul meu, aducându-mă în punctul în care urmăream o străină.

Apoi a fost eseul pe care l-am cumpărat de la un student din anul următor, cu intenția de a-l plagia pentru mine. Ambele fuseseră pe biroul din camera mea – originalul și copia prost deghizată. Am ieșit să beau ceva la pub și când m-am întors am văzut că amândouă dispăruseră. Am cârpit ceva, beată cum eram, în orele rămase până la termenul-limită și am sfârșit prin a lua o notă de trecere, cea mai mică de până atunci – deși nu cea mai mică luată vreodată. O săptămână mai târziu, mi-au fost înapoiate. Biletul: „*Nu cred că vrei s-o iei pe calea asta, Miranda*”. Și totuși, după o săptămână, când vreo câțiva studenți au fost prinși că plagiaseră la rândul lor, am fost aproape recunoscătoare.

Și a mai fost momentul în care, la începutul relației cu Julien, l-am înșelat. O tăvăleală la beție cu un tip din grupa mea. Întâmplarea a făcut să nu-mi vină ciclul în luna aia. Am făcut un test de sarcină – din fericire, negativ – care mi-a fost trimis înapoi o săptămână mai târziu, cu un bilet pe care scria: „Obraznică, obraznică, *Manda. Ce-ar spune Julien?*”

A folosit numele prescurtat, Manda, cum îmi spun numai prietenii apropiați.

N-am spus nimănui despre aceste conversații. Nici măcar lui Katie sau Samirei. Dezvăluiau despre mine aspecte pe care preferam să nu le cunoască nimeni. Și mă temeam că dacă aș face ceva care să-i displacă urmăritorului meu, acesta se va folosi de toate secretele mele pentru a mă distruge.

Cu toate astea, m-am dus la poliție – deși, din nou, n-am spus nimănui. Am luat cu mine câteva dintre bilete – cele pe care îmi permiteam să le arăt. N-am prea fost luată în serios.

— Au fost formulate amenințări în bilete, domnișoară? a întrebat ofițerul cu care am vorbit.

— Păi, nu.

— Și n-ați observat pe nimeni comportându-se într-o manieră amenințătoare?

— Nu.

— Niciun semn de intrare prin efracție?

— Nu.

— Mie-mi pare, a spus el, luând din nou unul dintre bilete și citindu-l, că unul dintre amicii tăi îți face farse, draga mea.

Ticălos arogant.

Asta a fost tot. Am regretat că m-am dus, și nu doar pentru că poliția n-a fost de niciun ajutor. Procedând astfel, m-am transformat în victima care am refuzat să fiu.

Dar a continuat la Londra timp de mai mulți ani.

S-a prins unde locuiam. Una e să intri în camera unei studente, situată pe un coridor relativ accesibil. Și cu totul altceva e să reușești să obții o cale de a pătrunde într-o proprietate din Londra, cu trei încuietori de înaltă securitate la ușă.

Apoi ne-am mutat și a *continuat* să se întâmple. Obiectele care dispăreau erau de același fel. Aparent, lipsite de valoare, dar toate cu o anumită semnificație. Cea mai mică dintre păpușile dintr-o Matrioșka frumos pictată care-mi fusese dăruită de nașa mea dragă înainte de a muri de cancer. Eșarfa pe care am cumpărat-o într-un sat grecesc în prima mea vacanță petrecută cu Julien – în vara din anul doi. Brățara prieteniei împletită pe care mi-o dăruise Katie când am împlinit un an de când ne cunoșteam.

Am crezut că hărțuitorul meu n-o să dispară niciodată. Începuse să devină parcă o parte din viața mea, chiar din mine. Dar apoi, din senin, s-a oprit. Cu câțiva ani în urmă. Cel puțin, așa cred, că s-a oprit. N-am mai primit pachete, nici bilete. Uneori, însă, când rătăcesc câte ceva, simt acel vechi frison de teamă. Cum a fost cu zornăitoarea argintie pentru copii pe care am cumpărat-o recent de la Tiffany, dintr-un capriciu, în timp ce mergeam pe Bond Street. Sunt sigură că va apărea undeva. Până la urmă, nu sunt cea mai organizată persoană. Îmi spun că e doar paranoia. Dar n-am scăpat de senzația că sunt urmărită.

N-am povestit nimănui – nici măcar lui Julien, lui Katie sau Samirei, de exemplu – despre senzația insinuantă de groază pe care o am uneori. Momente în care mă aflu în mijlocul unei mulțimi și dintr-odată sunt convinsă că în spatele meu e cineva, că-mi respiră în ceafă… ca să mă întorc și să constat că nu-i nimeni acolo. Sau o certitudine subită că cineva mă privește cu o intensitate neobișnuită.

Știți… senzația aia ca o furnicătură pe care o ai când știi că ești privit? S-a întâmplat la festivaluri de muzică și la cumpărături, în supermarketuri și cluburi de noapte. Pe peronul de la metrou mă surprind uneori că mă împleticesc înapoi, departe de margine, convinsă că e cineva chiar în spatele meu, gata să-mi dea un brânci.

Nu, nu povestesc nimănui despre fricile astea. Nici lui Katie, nici lui Julien și, cu siguranță, nu invitaților mei de la dineuri, puși pe distracție.

În plus, am și vise urâte. E mai rău când Julien e plecat în călătorii de afaceri. Trebuie să verific de două ori toate încuietorile ușilor și chiar și atunci mă trezesc în întuneric, convinsă că e cineva în cameră cu mine. Ca atunci când tocmai te-ai uitat la un film de groază și mintea îți joacă feste. Dintr-odată vezi umbre sinistre în fiecare colț. Doar că asta e de o sută de ori mai rău. Pentru că unele umbre ar putea fi reale.

Katie

Miranda ajunge în sfârșit la finalul micului ei repertoriu. Clipă în care vântul alege să vuiască prelung, melodramatic, pe hornul șemineului. Focul pare să se întețească și mai multe scântei se împrăștie și aterizează chiar în grătar. O sincronizare perfectă, de film de groază. Toată lumea râde.

— Îmi aduce aminte de casa în care am stat în Wales, spune Giles.

— Cea în care am avut pene de curent? întreabă Nick. Iar încălzirea se oprea aiurea, la diferite intervale?

— Era bântuită, intervine Miranda, așa ne-a spus proprietara, dacă vă mai amintiți. Era iacobină.

Locul fusese alegerea Mirandei.

— Cu siguranță era veche, zice Mark, dar nu prea cred că fantomele sunt o scuză pentru instalații sanitare dubioase și defecțiuni electrice.

— Dar au fost multe apariții acolo, spune Emma cu loialitate. Femeia a zis că fuseseră vizitați de oameni de la *Most Haunted*[{11}].

— Da, spune Miranda încântată. Era o poveste despre o fetiță aruncată pe fereastră de frații ei vitregi care își dăduseră seama că ea urma să moștenească proprietatea. Au fost mai mulți care au auzit-o țipând în timpul nopții.

— Eu sigur am auzit pe cineva țipând în timpul nopții, zice Giles, rânjind la ea.

Se făcuse mult mișto în legătură cu pereții prea subțiri și anumite „zgomote” care îi ținuseră pe toți treji noaptea. Miranda și Julien fuseseră arătați cu degetul drept principalii vinovați.

— O, încetează, spune Miranda, lovindu-l pe Giles cu o pernă.

Râde, însă pe măsură ce conversația continuă, ea se oprește și observ o nouă expresie – nostalgică? – care îi străbate chipul. Mă uit în altă parte.

Faptul că Giles a adus în discuție Wales-ul a stârnit o conversație despre anii care au trecut. E unul dintre hobby-urile noastre preferate, trecerea în revistă a trecutului nostru împreună. Sunt experiențe care mereu ne-au adus mai aproape, care ne-au dat un sentiment tribal de apartenență. De când ne cunoaștem, întotdeauna am petrecut Revelionul împreună. E o ocazie de a

strânge firele care s-au slăbit puțin odată cu trecerea anilor, pe măsură ce slujbele și viețile noastre ne duc în direcții diferite. Mă întreb dacă și ceilalți simt același lucru ca și mine la astfel de ocazii. Că oricât aș crede că m-am schimbat, oricât de diferită m-aș simți ca persoană, la muncă sau cu cei câțiva prieteni pe care mi i-am făcut după universitate, în astfel de momente mă întorc într-un fel la exact aceeași persoană care eram cu peste un deceniu în urmă.

— Nu-mi vine să cred că am băut așa de mult anul trecut… în timp ce eram însărcinată cu Priya, spune Samira îngrozită.

— Nu știai atunci, zice Emma.

— Nu, dar totuși… toate shoturile alea… Nici prin gând nu-mi trece să mai beau așa de mult acum. Pare așa un… exces. Mă simt ca o babă.

În mod clar nu arată ca una. Cu părul ei negru strălucitor și pielea hidratată, fără riduri, Samira e exact la fel ca fata pe care am cunoscut-o la Oxford. Giles, pe de altă parte, care pe vremuri avea capul în totalitate acoperit de păr, pare cu totul altă persoană. În același timp, însă, Samira s-a schimbat, poate chiar mai dramatic decât Giles. Pe vremuri era înțepată, ușor intimidantă, cu o inteligență sclipitoare și un stil impecabil. Era implicată în absolut orice la Oxford, în sindicat, în mai multe sporturi, teatru, orchestra facultății – și, în plus, era o petrecăreață renumită. Cumva, a reușit să înghesuie în cei patru ani de zece ori mai multe activități decât în mod obișnuit și, în același timp, să termine cu cele mai bune rezultate. Acum pare că s-a mai înmuiat, că e mai blândă. Poate că motivul e statutul de mamă. Sau poate că lucrurile îi merg excelent în carieră – se pare că firma de consultanță la care lucrează e disperată ca ea să revină mai devreme din concediul de maternitate; nu-mi e greu să mi-i imaginez pe cei de acolo îngenuncheați fără ea. Poate că pur și simplu se maturizează. Că are sentimentul că nu trebuie să mai dovedească nimic nimănui, că știe exact cine este. O invidiez pentru asta.

•

Julien vorbește despre un loc pe care l-am vizitat în Oxfordshire, acum câțiva ani – cred că primul Revelion al Emmei cu noi.

— Ha! exclamă Mark și ia o înghițitură din băutură. A fost atunci când a trebuit să le arăt țărănoilor de acolo cine-i șeful. Mai țineți minte? Unul dintre ei chiar a încercat să mă bată.

N-a fost chiar așa

Asta-mi aduc aminte. Grupul avea exact dimensiunea nepotrivită. Cincisprezece persoane – nu suficient de mare pentru o petrecere, nu suficient de mic pentru intimitate. Planul fusese să mergem la curse în după-amiaza din Ajun. Mă așteptasem la ceva mai fermecător de atât, la scene desprinse din *My Fair Lady* și *Pretty Woman.* N-a prea fost așa. Erau fete care purtau fuste atât de scurte, încât le vedeai șnurul de la chiloții Ann Summers și băieți în costume ieftine, lucioase, cu tunsori de prost gust și bronz de solar, care se plimbau țanțoși de colo-colo, din ce în ce mai zgomotoși în decursul serii. În loc de șampanie și caviar, au fost mai degrabă plăcinte cu friptură și bere și sticle de WKD. Totuși, a fost destul de distractiv. Erau doar niște puști, fetele cu fuste mini și flăcăii în costume lucioase, fudulindu-se ferchezuiți și ascunzându-și conștiința de sine sub pâcla alcoolului, așa cum făcuserăm și noi când eram de vârsta lor.

Și atunci s-a trezit Mark să comenteze ceva despre locul acela, cum că era „invadat de țigani”.

E drept că ne aflam într-o zonă pustie a stadionului unde stăteam și ne beam alcopop-urile[{12}]; majoritatea erau la pista de curse, încurajându-și caii. Dar mai erau și alții prin preajmă. Un grup de *tineri,* așa cum i-ar descrie *Daily Mail.* Iar Mark nu se obosise să vorbească încet. Așa-i el. Uneori am senzația că dacă Emma nu ar fi atât de conciliantă și de săritoare, ceilalți l-ar tolera mult mai puțin.

Doi dintre adolescenții îmbuibați cu alcool l-au auzit. Dintr-odată, l-au încercuit. Dar era evident că nu aveau intenții serioase. Era doar ceva ce simțeau că erau datori să facă pentru a-și proteja onoarea desconsiderată, la fel ca într-un documentar despre natură, în care masculii mai mici din grup nu-și permit să arate teamă, riscând să fie mâncați. E de înțeles, sincer.

În fruntea lor era un tip scund, subțirel, cu cea mai vagă urmă de barbă adolescentină și un costum în dungi, deosebit de bătător la ochi.

— Mai zi o dată, amice.

În vocea lui se citea un avânt adolescentin inconfundabil; n-avea cum să aibă mai mult de nouăsprezece ani.

Am așteptat ca Mark să-și ceară scuze, să dezamorseze situația – să clarifice cumva lucrurile. Pentru că ăsta era singurul mod corect, demn de un adult. Doar eram persoane mature. Mark era cu câteva capete mai înalt decât agresorul în costum cu dungi.

Dar Mark i-a tras un pumn. A făcut doi pași spre el și l-a pocnit direct în

față, cu una dintre mâinile lui cărnoase. Atât de tare, încât capul băiatului a pârâit când s-a dat pe spate. Atât de tare, încât el a căzut ca o statuie răsturnată. S-a auzit un zgomot, un trosnet, un simulacru al pistolului de start de la hipodrom; așa cum credeam că e posibil doar în filme.

Am stat cu toții acolo, uimiți, inclusiv micul lui cârd de tovarăși. Oricine s-ar fi așteptat ca prietenii lui să riposteze, să încerce să-l răzbune. Nu prea. Ăsta a fost efectul violenței. A fost prea bruscă, prea brutală. Se putea observa, erau îngroziți.

S-au aplecat spre el, iar când și-a revenit l-au întrebat dacă se simțea bine. El a gemut ca un animal în chinuri. O dâră de sânge de un roșu aprins i se prelingea din nas și încă una – cumva și mai îngrijorător – îi ieșea din gură. Până atunci nu mai văzusem decât în filme pe cineva sângerând din gură. S-a dovedit că își mușcase limba în cădere. Am citit asta pe internet, într-un articol din fițuica locală, câteva săptămâni mai târziu. La fel cum am citit că poliția era în căutarea făptașului. Dar se menționa și că tipul ăla era cam scandalagiu, așa că e posibil să nu fi fost o căutare prea serioasă.

Ceea ce mi s-a părut foarte ciudat a fost faptul că Emma nu a părut deosebit de șocată. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că probabil mai avusese de-a face cu această latură a lui Mark. A știut imediat și cu mare claritate ce trebuia făcut, ca și cum se așteptase că așa ceva să se întâmple. Pragmatism pur.

— Trebuie să plecăm, a spus ea. Acum. Înainte să se prindă cineva.

— Și dacă el nu-i OK? am întrebat.

— Nu sunt decât niște cocalari beți, a zis Emma. Și ei au început.

S-a întors cu fața spre noi.

— Nu-i așa? Nu-i așa că ei au început? El n-a făcut decât să se apere.

Era atât de convingătoare – atât de convinsă –, încât cred că am început s-o credem. Și nimeni n-a mai adus vreodată vorba despre asta pe durata vacanței de trei zile. În noaptea de Revelion, când Mark a dansat pe masă, cu o perucă haioasă și un rânjet larg și prostesc, a fost chiar mai ușor de crezut că nu se întâmplase nimic. Acum, când o trage pe Emma în poală, îi ciufulește cu tandrețe părul și zâmbește uitându-se în jos la ea – imaginea iubitului drăgăstos –, așa ceva e aproape imposibil de imaginat. Aproape, dar nu tocmai. Pentru că, în realitate, eu n-am putut să uit niciodată ce-am văzut, iar uneori, când mă uit la Mark, tresar întorcându-mă în trecut, cu un mic șoc de groază.

Doug

Ora două dimineața. Când ridică draperia, vede lumina puternică care răzbate din Cabană, acum și mai strălucitoare, aproape ca o sfidare a întunericului ce o înconjoară. Zace treaz de ore bune, ca un animal al cărui teritoriu a fost invadat, care nu-și poate găsi odihna până la dispariția amenințării. Îi aude pe oaspeți chiar și de aici – bubuitul muzicii, acel staccato ocazional al râsetelor. Poate distinge chiar și vibrațiile joase ale vocilor lor. Sau își imaginează asta? Greu de știut sigur. Pentru cineva căruia i s-a spus odată la școală că prezintă „o nefericită lipsă de imaginație", pare să aibă, din senin, suficientă imaginație în prezent.

A ales căbănuța asta în mod special, pentru că era cea mai îndepărtată de toate celelalte clădiri. Ferestrele sunt orientate predominant spre versantul gri și sumbru al Munro-ului; lacul abia poate fi întrezărit prin geamul de la toaletă, în mare parte acoperit de iederă. Aproape că se poate imagina singur aici. Ar fi mai bine dacă ar fi complet singur. Pentru binele lui și al celorlalți.

•

Își amintește vag un bărbat odată sociabil, căruia îi plăcea compania celorlalți – care avea (în șoaptă) *prieteni.* Care putea să captiveze asistența la bere, care avea o reputație de comic, de povestitor. Omul acela avea o viață înainte – o casă, o iubită, care l-a așteptat de-a lungul a trei lungi expediții în Afganistan. Ea a rămas alături de el când s-a întors din ultima incursiune, frânt. Dar apoi acel lucru s-a întâmplat – sau, mai degrabă, el a făcut acel lucru. După aceea, ea l-a părăsit.

— Nu te mai cunosc, i-a spus ea în timp ce-și strângea la repezeală lucrurile în saci de gunoi, ca o persoană care fuge de un dezastru natural.

Sora ei o aștepta în mașină, i-a spus ea, de parcă el ar fi putut face ceva de nedescris pentru a o opri.

— Omul pe care l-am iubit… a spus cu lacrimi în ochi, ca și cum ar fi fost în doliu după cineva care a murit, n-ar face așa ceva.

Mai mult decât atât, îi era frică de el. El și-a dat seama când s-a îndreptat spre ea ca s-o aline – pentru că nu suporta s-o vadă plângând. S-a dat înapoi

și a ridicat geanta pe care o ținea ca pe un scut. S-a mutat; și-a schimbat numărul de telefon. Și familia lui s-a retras. Ideea că bărbatul pe care și-l amintea era, de fapt, chiar el pare prea absurdă pentru a fi reală. E mai bine să-și imagineze că este o rudă îndepărtată.

•

A văzut cum îl priveau oaspeții, ca pe o curiozitate, ca pe un ciudat. Când surprinde în vreo oglindă – rareori – o frântură din propria înfățișare, înțelege de ce. Arată ca un sălbatic, ca o persoană aflată la marginea societății. Aceasta este, probabil, singura meserie în care un astfel de aspect, cu părul nepieptănat și hainele ponosite, poate fi considerat chiar o condiție obligatorie. Uneori se întreabă dacă nu cumva ar trebui să renunțe la toată prefăcătoria asta cum că trăiește ca o persoană aproape normală și să viețuiască în totalitate în sălbăticie. Crede că s-ar descurca. În mod clar, e suficient de dur – primele luni de antrenament la pușcași marini i-au jupuit orice urmă de blândețe, iar anii trecuți de atunci n-au făcut decât să-l întărească, la fel ca oțelul călit. Singurul punct slab, singurul lucru ce pare imposibil de controlat, e mintea lui.

Are o serie de abilități, cunoștințe despre supraviețuirea în sălbăticie pe termen nelimitat. Ar putea lua o armă, o undiță – să împuște și să-și prindă singur hrana. Orice altceva ar putea fura, dacă ar avea nevoie. N-are nicio remușcare să ia ceva înapoi. Doar a oferit totul, nu? Iar majoritatea oamenilor nu realizează că au mai multe lucruri decât le este necesar. Sunt leneși și lacomi și orbi la cât de ușoare sunt viețile pe care le duc. Poate că nu-i vina lor. Poate că pur și simplu n-au avut ocazia să afle cât de fragilă este strânsoarea cu care se agață de fericire. Dar uneori are senzația că-i urăște pe toți.

Cu excepția lui Heather. Pe ea n-o urăște. Însă ea e diferită. Ea nu trăiește într-o bulă de ignoranță. Ce-i drept, n-o cunoaște bine, dar simte că ea a avut de-a face cu latura întunecată a lucrurilor.

Se dă jos din pat. N-are rost să se mintă că o să mai reușească să doarmă. Când deschide ușa de la sufragerie, trezește câinii, care se uită la el din patul lor, mai întâi cu priviri confuze de somn, apoi încep să se bucure și să sară pe el, dând frenetic din cozi. Se gândește că ar fi mai bine să îi scoată la o plimbare. Îi place liniștea mai profundă din timpul nopții. Cunoaște potecile din apropierea Cabanei în întuneric la fel de bine ca și pe lumină.

— Nu încă, fetelor, spune, întinzând mâna după sticla de whisky și

turnând într-un pahar un strop – și încă puțin.

Poate că ăsta va relaxa puțin lucrurile.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Sun la poliție, să le spun despre cadavru.

Operatorul (care nu poate să aibă mai mult de circa nouăsprezece ani) sună morbid de animat.

— Nu pare un accident, spun eu.

— Și cum v-ați dat seama de asta, doamnă?

În tonul lui se citește o notă vagă, dar evidentă, de miștocăreală – mă simt aproape tentată să-i spun cine am fost și cu ce m-am ocupat pe vremuri.

— Pentru că, spun pe cât de răbdătoare pot, sunt vânătăi care formează un cerc în jurul gâtului. Eu… nu sunt expertă, dar asta mi se pare că indică ceva, o forță.

Cum ar fi strangulare, spun în gând, dar n-o rostesc. Nu vreau să-i dau încă o ocazie să creadă că fac presupuneri.

Urmează o pauză prelungă la celălalt capăt al liniei, care îmi imaginez că este încercarea lui de a evalua dacă situația depășește nivelul lui de salarizare. Apoi revine. Tonul lui și-a pierdut frivolitatea.

— Dacă puteți aștepta câteva momente, doamnă, mă duc să chem pe altcineva ca să vorbească cu dumneavoastră.

Aștept, apoi se aude o femeie la telefon.

— Bună, Heather… Sunt DCI[{13}] Alison Querry.

Pare cumva prea stăpână pe ea pentru o mică secție de poliție locală. Nici accentul ei nu e local – un ușor „r” de Edinburgh.

— Am fost detașată la secție pentru a ajuta la investigarea unui alt caz.

A, îmi spun. Așa se explică.

— Înțeleg că este vorba despre un caz al unei persoane dispărute care acum, din păcate, s-a dovedit a fi un deces.

— Da.

— Ai putea să-mi descrii starea persoanei decedate?

Îi ofer aceeași descriere pe care i-am prezentat-o juniorului ei, cu puțin mai multe detalii. Menționez unghiul ciudat al corpului și sângele împrăștiat pe stânci.

— Bine, spune ea. OK. înțeleg că accesul e imposibil în momentul de față din cauza condițiilor meteorologice și a locației proprietății. Dar o să ne străduim să găsim o cale de a ajunge la tine; probabil cu elicopterul.

Te rog, îmi vine s-o implor pe această Alison Querry cu tonul ei calm, măsurat, *veniți aici cât de repede puteți. Nu mă descurc de una singură.*

— Când credeți că va fi asta? întreb în schimb.

— Mă tem că încă nu știm sigur. Cât timp continuă să ningă așa, nu prea avem ce face. Dar în curând, sunt sigură. Iar între timp, aș vrea să-i ții pe toți oaspeții înăuntru. Spune-le ce trebuie să le spui, evident, dar te rog să nu le dai detaliile pe care mi le-ai dat mie. Nu vrem să alarmăm pe nimeni în mod nejustificat. Cine se află acolo acum?

Mă străduiesc să-i număr, trecând peste valul de oboseală – n-am mai dormit de douăzeci și patru de ore. Mi-am petrecut tot acest timp trecând de la epuizare la valuri de adrenalină. Îmi simt gândurile ca o melasă.

— Sunt… unsprezece invitați, spun în cele din urmă, nouă într-un grup de la Londra și un cuplu din Islanda. Mai suntem paznicul de vânătoare, Doug, și eu.

— Doar voi doi gestionați un loc așa de mare? Trebuie să fie un pic cam greu, nu-i așa?

O spune cu simpatie, dar pare că s-ar afla ceva în spatele întrebării – ceva tăios și scrutător. Sau poate nu-i decât mintea mea privată de somn, care-mi joacă feste.

— Păi, îi zic, ne descurcăm. Și mai e un angajat, Iain, dar a plecat în Ajunul Anului Nou, după ce și-a terminat treaba. El nu locuiește aici… nu suntem decât Doug și cu mine.

— OK. Deci, din câte știi, singurii oameni de pe moșie din noaptea aia ați fost tu, colegul tău, paznicul, și cei unsprezece oaspeți? Deci, treisprezece.

Ghinion pentru unii… mi se pare că aud.

— Ei bine, asta face ca lucrurile să fie mai simple.

Simple cum, mă întreb? Simple, îmi dau seama, pentru că dacă într-adevăr a fost o crimă, vinovatul se află, probabil, printre noi. Doisprezece suspecți. Printre care se presupune, fără îndoială, că mă număr și eu. N-ar

trebui să mă surprindă. Dar mă surprinde, din cauza atitudinii relaxate a inspectorului-șef Querry, a senzației – a pretextului, după câte-mi dau seama acum – că m-a numit la conducere în absența ei.

— Deci, spune ea, să rezumăm: îi ții pe toți acolo unde sunt. Între timp, mi-ar fi de mare ajutor dacă te-ai gândi bine de tot dacă ai observat ceva în ultimele patruzeci și opt de ore. Orice ți s-a părut ciudat. Poate ai văzut ceva, poate ai auzit ceva… poate chiar ai observat pe acolo pe cineva pe care nu l-ai recunoscut? Orice detaliu s-ar putea dovedi semnificativ.

— OK, îi spun. O să mă gândesc.

— Îți vine ceva în minte acum?

— Nu.

— Te rog. Gândește-te o clipă. S-ar putea să te surprinzi.

— Nu-mi vine nimic în minte.

Dar imediat ce o spun, îmi amintesc ceva. Probabil din cauza locului în care mă aflu în timp ce vorbesc cu ea – la fereastra biroului, privind în zare, dincolo de lac, spre vârful Munro și Vechea Cabană, chircită acolo ca o creatură malignă. Îmi vine brusc în minte o imagine, aproape aceeași scenă din fața mea, dar zărită în întuneric, de la fereastra mea, la o oră păcătoasă în dimineața – dacă se poate numi așa – de Anul Nou. Închid ochii, încercând să clarific imaginea.

Ceva m-a trezit – la început, nu mi-am dat seama ce. Apoi am auzit copilul oaspeților plângând. Asta trebuie să fi fost. M-am împleticit către toaletă, să-mi stropesc fața cu apă. Uitându-mă afară pe mica fereastră de la baie, am văzut forma falnică a versantului Munro, ce părea decupat pe cerul nopții, ascunzând lumina stelelor. Și apoi ceva ciudat. O lumină mișcându-se prin preajmă, ca un licurici solitar – o stea rătăcitoare. Se deplasa în direcția Vechii Cabane, mi-am spus. Traversând încet pe marginea pantei întunecate.

Dar nu pot să-i spun asta. Nici măcar nu pot fi sigură dacă a fost real. Totul e atât de neclar, atât de incert. Nici nu știu exact *când* l-am văzut, doar că a fost la un moment dat dimineața devreme. Pe măsură ce mă străduiesc să-mi clarific în gând amintirea, s-o cercetez pentru orice aș fi putut trece cu vederea, aceasta se estompează până când devin sigură că n-a fost nimic mai mult decât rodul imaginației mele.

— Și încă ceva. Doar neoficial, ca să-mi fac o imagine asupra situației. Ar fi de mare ajutor. Îți amintești ce făceai în noaptea în care oaspetele a

dispărut?

— Eram… păi, eram în pat.

Nu-i tocmai real, Heather. Nu-i chiar o minciună – dar nici adevărul adevărat. Dar, după cum îți aduci aminte, te împleticeai pe-acolo la Dumnezeu știe ce oră din noapte.

Ajunul Anului Nou. Cea mai singuratică noapte a anului, chiar și atunci când ești cu alți oameni. Îmi aduc aminte de asta și dinainte ca viața mea să se destrame. Mereu e acea teamă că poate nu te distrezi la fel de mult cum ai putea. Așa cum ar trebui. Iar anul ăsta, sunetul petrecerii londonezilor – chiar dacă mi-am spus că nu îl invidiez pe niciunul dintre ei – nu a ajutat. Așa că am băut mult mai mult decât de obicei, uitând că încercarea de a te îmbăta pentru a domoli singurătatea te face să te simți mai singur decât înainte.

Când am intrat împleticindu-mă în baie, la ce oră o fi fost – cinci, șase? –, nu mă aflam în cea mai potrivită stare ca să pot fi sigură de ceea ce vedeam, sau dacă eram cu adevărat martoră la ceva. Și nu-i pot spune nimic dintre toate astea. Pentru că asta ar însemna să recunosc cât de beată eram de fapt. *Și apoi ce?* întreabă o mică voce. *Înseamnă să recunoști nu ești persoana capabilă și onestă care pretinzi că ești? I-ai pierde încrederea în tine?* Mi se reamintește din nou că, în ciuda tuturor întrebărilor ei despre ceea ce aș fi putut observa, al pretextului ei de a mă pune într-o postură de responsabilitate până când sosește, mă număr printre cei treisprezece care au fost aici în noaptea cu pricina. Și eu sunt suspectă.

— Ți-a pierit glasul, Heather, spune Alison Querry. Mai ești acolo?

— Da, îi spun.

Vocea mea se aude încet, nesigură.

— Sunt aici.

— Bine. Atunci, ținem legătura. Dacă ai întrebări, sunt aici. Orice intervine, nu ezita să suni.

— Sigur.

— Voi fi acolo cât de curând posibil. Până atunci, pare că ești foarte capabilă să ții situația sub control.

— Mulțumesc.

Ha! Îmi aduce aminte de sora mea, Fi: „Uneori e OK să nu faci pe brava, Heaths. În final, să ții totul sub control poate face mai mult rău decât bine”.

— Te voi contacta în scurt timp cu o estimare a timpului, spune detectiv

Querry, când o să putem aproxima că vom fi în măsură să scoatem elicopterul. Trebuie doar ca ninsoarea să se diminueze suficient pentru a avea condiții de zbor sigure.

Ce facem până atunci, mă întreb? Așteptăm aici, în ninsoarea care continuă să cadă, cu spectrul morții în fața ușii?

Apoi o întreb, chiar dacă știu că probabil nu voi primi un răspuns:

— Care e, spun eu, cazul la care ați fost detașată?

O scurtă pauză. Când vorbește, tonul ei e mai puțin prietenos, mai oficial.

— O să îți dau această informație dacă și când va fi necesar.

Dar nu-i nevoie să-mi spună. Sunt aproape sigură că știu. Cadavrul, felul în care arăta… Am citit despre asta în ziare. Ar fi fost imposibil să n-o fac. A reușit să țină țara cu sufletul la gură. Și chiar să aibă propriul titlu. Ucigașul din Highland.

Cu trei zile în urmă
30 decembrie 2018

Katie

E aproape două și jumătate dimineața. Tocmai mă întrebam dacă-i îndeajuns de târziu ca să mă furișez la mine în căsuță, fără să risc să fiu acuzată că sunt o spărgătoare de petreceri, când Miranda se tolănește lângă mine pe canapea.

— Am senzația că nici n-am avut ocazia să vorbesc cu tine în seara asta, spune ea.

Apoi își coboară vocea.

— Abia am reușit să scap de Samira. Sincer, o iubesc foarte mult, dar în perioada asta nu vorbește decât despre copil. E puțin cam… mă rog, e un pic cam insensibilă, ca să fiu sinceră.

— Ce vrei să spui?

Se încruntă.

— Nu-mi amintesc dacă ți-am spus ultima dată când te-am văzut… a trecut o veșnicie. Dar… își reduce și mai mult vocea, până la șoaptă, noi am încercat, știi…

— Să rămâi…

— Gravidă, da. Adică, sunt abia la început și chestii din astea. Toată lumea spune că durează ceva.

Își dă ochii peste cap.

— Doar că Samira, se pare că… ea spune că a rămas însărcinată ca prin magie în *clipa* în care a renunțat la pilule.

— Cred că diferă de la o persoană la alta.

— Da. Sincer, poate că, de fapt, e o binecuvântare. E sfârșitul tuturor lucrurilor, nu-i așa? Al vieții, așa cum o știm. Uită-te la ăștia doi. E ca un… Nu știu, ca un ritual. Fiecare persoană pe care o cunosc pe Facebook are copil, sau e unul pe drum… E ca o *epidemie* bruscă de fertilitate, înțelegi ce vreau să spun?

Dau din cap afirmativ.

— Ca să fiu sinceră, am încetat să mai intru pe Facebook cu ceva timp în urmă. E toxic.

— Da, toxic! spune ea cu pasiune. Exact așa e. Doamne, mă simt atât de bine să vorbesc cu tine, K. Te-ai ținut departe de toate astea… singură, ți-ai văzut de treabă… tu nici nu te gândești la copii.

— Da, îi spun și încerc să înghit ceva care pare să-mi fi rămas în gât. Așa sunt eu.

— Îmi pare rău, spune cu o sensibilitate subită. Am vrut să fie un compliment.

— E OK, îi zic.

Nodul din gât e încă acolo.

— Înțeleg.

— Uite… Am ceva care o să ne înveselească.

Îmi face cu ochiul și pescuiește ceva din buzunarul de la jeanși. Apoi strigă spre ceilalți:

— Vrea cineva desert?

— Ai gătit? întreabă Nick în zeflemea. Nu-mi amintesc să te fi priceput vreodată la gătit, Miranda.

O afirmație zeflemitoare – exact asta a și fost intenția, sunt sigură de asta.

Miranda e o bucătăreasă *groaznică*. Îmi aduc aminte de un rizoto absolut îngrozitor, cu jumătate din cantitatea de orez care rămăsese lipită pe fundul tigăii și se arsese.

— Dar am mâncat ceva, intervine Giles repede. Chestia aia cu bezea și zmeură de la cină.

Miranda afișează un zâmbet malițios. Acum e Miranda din vremea facultății, incontestabila regină a balului. Are acea strălucire în privire – ceva între emoție și manie. Îmi transmite un fior de adrenalină, cum se întâmpla cu mulți ani în urmă. Când Miranda era foarte amuzantă, dar și periculoasă.

— Ăsta e *puțin* diferit.

Ridică o punguță cu fermoar, în care zornăie niște pastile mici, albe.

— Hai să le spunem „bombonele de mentă pentru după masă”. Care împrospătează respirația. De dragul vremurilor trecute… și în spiritul ocaziei de a fi toți aici, împreună.

Realizez imediat că nu-mi permit să iau una – nu iese bine când pierd

controlul. Singura dată când am făcut-o, lucrurile au luat o întorsătură groaznică.

•

Ibiza. Douăzeci și un pic de ani. Un grup mare. Eu nu fusesem, de fapt, invitată, organizatorul era cineva pe care nu-l cunoscusem prea bine la Oxford (a se citi: el nu mă considerase destul de mișto ca să mă invite la vreuna dintre celebrele petreceri dezmățate pe care le dădea). Dar, cu o săptămână înainte de vacanță, bunica Mirandei a murit, iar ea mi-a vândut locul ei de la cazare, la reducere. Julien se ducea, Samira și Mark mergeau și ei, și mulți alții de care n-am mai auzit nimic între timp. Nu cred că mi-aș mai putea aminti numele multora dintre ei, nici dacă aș vrea în mod deosebit să fac asta. Mi-au plăcut orele prelungi de la prânz, de lenevire lângă piscină. Serile în care beam rosé, mă bronzam și-mi citeam cartea. Ceea ce nu așteptam cu atâta ardoare era momentul serii în care erau scoase pastilele și toată lumea se uita la mine – când le refuzam – ca la un părinte care venise acolo pentru a le strica tuturor distracția. Apoi retrogradau la versiuni inferioare ale lor, isterice, neinhibate, cu pupilele dilatate, ca niște animale. Dacă s-ar vedea, îmi ziceam. În același timp, mă simțeam încordată, plictisitoare – o înlocuitoare nereușită a Mirandei. Samira cea mereu de gașcă m-a luat deoparte și mi-a spus:

— Trebuie să te relaxezi un pic.

Până la sfârșitul săptămânii, abia de se mai trezeau în timpul zilei. Casa devenise dezgustătoare. Oriunde te duceai dădeai peste haine murdare, cutii de bere, prezervative folosite și chiar și bălți de vomă curățate fără prea mult ghes. Am fost pe punctul de a-mi rezerva un zbor înapoi spre casă. Trebuia să fie o vacanță, pentru numele lui Dumnezeu! Un respiro de la locul de muncă, unde munceam optzeci de ore pe săptămână. Știam că aveam să mă întorc obosită, pângărită și furioasă. Dar am rezistat. Am găsit un mic loc pe terasă ferit de privirile din clădirea principală. Am târât un șezlong până acolo și mi-am petrecut ultimele zile citind. Cel puțin, mă alegeam cu un bronz bun și îmi terminam cartea – un simulacru a ceea ce ar fi trebuit să fie, de fapt, vacanța. Măcar aveam să *arăt* – pentru colegii și familia mea – ca și cum m-aș fi simțit bine.

În ultima noapte, printr-un miracol, toată lumea a găsit energia pentru a organiza un grătar, precum cele de la începutul săptămânii, înainte să se facă praf. Am băut destul de multă cava și încă pe-atât. Uitându-mă la

chipurile tuturor, în lumina lumânărilor și în licărirea turcoaz închis a mării, m-am întrebat cum de-am putut să mă gândesc că nu mă simțeam bine. Doar asta însemna să fii tânăr, nu?

Așa că, atunci când, inevitabil, și-au făcut apariția pastilele, am luat una. Euforia m-a lovit la scurt timp după aceea, m-am simțit invincibilă. Eliberată de închisoarea de a fi eu, prietena mai puțin amuzantă, mai puțin mișto.

Multe dintre cele petrecute apoi s-au întâmplat într-un loc lipsit de convenții, nu tocmai real. Îmi aduc aminte piscina, faptul că am sărit în ea complet îmbrăcată, că cineva m-a tras în cele din urmă afară, spunându-mi că o să răcesc, deși continuam să insist că nu voiam decât „să stau în apă *o veșnicie*". Îmi amintesc că iubeam totul, că-i iubeam pe toți. De ce nu realizasem până atunci cât de mult îi iubeam?

Îmi amintesc de un bărbat, mai târziu, și de sexul în piscina întunecată, la mult timp după ce toți ceilalți păreau să se fi dus la culcare. De întunericul aproape desăvârșit, ceea ce nu a făcut decât ca toate senzațiile să fie și mai intense. Eu eram cea care se afla la conducere, care domina. Când mi-am dat drumul, am avut pentru o clipă senzația că întreg corpul mi se sfărâmase în stele. Devenisem dintr-odată mai mult eu însămi decât fusesem vreodată… și, în același timp, complet altcineva.

Dimineața următoare nu mi-a venit să cred. Nu era posibil ca persoana aceea îndrăzneață și sexuală să fi fost eu, nu? Aș fi putut s-o întreb pe Miranda, dacă ar fi fost acolo – cât din ce îmi aminteam fusese real? Plecasem cu acel bărbat la piscină? Chiar se întâmplase asta? Sau fusese, de fapt, doar o halucinație din cale-afară de sinistră? N-aveam cum s-o întreb pe Samira, de teamă că va râde de mine și-mi va spune să mă maturizez. Până la urmă, am decis că trebuie să se fi întâmplat – simțeam o sensibilitate grăitoare între picioare, care-mi dădea de înțeles că așa fusese. Eram convinsă că-i puteam simți prezența pe mine. A doua zi, însă, nimeni n-a zis nimic. Am căutat indicii în glumele sau bravura dintre băieți, dar n-am observat nimic.

•

Din fericire, în seara asta, unii dintre noi se abțin. Bo, desigur, Samira și Nick, din solidaritate cu Bo. Am observat în privirea încruntată a lui Nick cât de puțin impresionat a fost de bonusul Mirandei la această seară, când i-a oferit punguța, întinzându-se practic peste Bo. A părut complet ignorantă,

dar pe de altă parte, a reușit întotdeauna să lase impresia că nu-i pasă, ca și cum nimic nu o putea afecta. Fiind cea mai veche prietenă a ei, eu știu că nu-i chiar așa. Uneori nu-i deloc ușor să pari atât de lipsit de griji.

Acum se întinde peste pick-up-ul din colțul sufrageriei din Cabană și frunzărește discurile vechi de pe un raft plin. Cu un strigăt de victorie, îl găsește în cele din urmă pe cel pe care-l vrea – Hits: Studio 54 – și îl pune pe platan. Odată ce muzica începe să se reverse – o cântăreață cu voce răgușită –, Miranda se îndreaptă către centrul încăperii și începe să danseze. Se mișcă cu atâta ușurință, dansând în timp ce noi o privim, încă inerți. E atât de acordată cu propriul corp. Întotdeauna mi-am dorit să am și eu o astfel de lipsă de inhibiție. Căci nu asta înseamnă, de fapt, dansul? Nu e nevoie să fii deosebit de talentat – mai puțin atunci când o faci în mod profesionist. Ține mai degrabă de abilitatea de a lăsa deoparte conștiința de sine. Eu n-am putut niciodată să fac asta. Nu e ceva ce poți învăța. Ori o ai, ori nu.

Îmi aduc aminte de anii adolescenței noastre, când ne croiam drum în cluburile de noapte. Cu toate că Miranda nu trebuia să se furișeze. Întotdeauna o lăsau să intre de la prima vedere – avea cincisprezece ani, părea de douăzeci și cinci și era deja superbă. Privind în retrospectivă, când mă gândesc la felul în care se uitau la ea bărbații, la comentariile pe care aceștia le făceau la adresa ei, mi se întoarce stomacul pe dos. Mă furișam în spatele ei, sperând că nimeni nu mă va observa. Îmi amintesc cum am dansat lângă ea, încinsă de la votca șterpelită din proviziile nelimitate ale mamei. Cum am copiat mișcările Mirandei, fidelă ca o umbră a ei; pentru că întotdeauna am fost asta, umbra ei. Întunericul din spatele torței ei arzătoare. Și mă simțeam aproape ca și cum aș fi reușit să mă scutur de jenă.

Miranda e genul de prietenă care te face să fii îndrăzneață. Care te poate face să te simți de un metru optzeci, aproape la fel de strălucitoare ca ea, ca și cum ai împrumuta puțin din lumina ei. Sau care te poate face să te simți de căcat. În funcție de apele în care se scaldă. Uneori, în acele nopți petrecute în oraș, mă complimenta pentru felul în care arătam – mereu cu haine din garderoba ei deja vastă, lălâi la bust și șolduri, aducând puțin cu o fată care se joacă cu îmbrăcămintea mamei ei. Alteori îmi spunea ceva de genul:

— O, Doamne, Katie, știi ce serioasă ești când dansezi?

Apoi se scălâmbăia – ochi încrucișați, gura strânsă, șolduri țepene…

— Arăți de zici că ești constipată. Sunt sigură că nu așa și-a imaginat Sean Paul că trebuie să dansezi pe asta.

Simțeam că toată acea încredere proaspăt descoperită mă părăsea – mă făcea să mă simt mai rău ca oricând. Luam o dușcă zdravănă de orice votcă-cu-ceva țineam în mână, până când simțeam efectul, schimbarea. Și atunci înțelegeam de ce mama mea părea să folosească alcoolul pe post de medicament.

La fel ca întotdeauna, este aproape imposibil să nu o privești pe Miranda când dansează. E așa de grațioasă, de fluidă, încât poți presupune cu ușurință că are o pregătire la bază. Singurul dintre noi care nu se uită la ea e Julien. Privește pe fereastră în întuneric, încruntat, aparent pierdut în gânduri.

Miranda gesticulează spre noi să i ne alăturăm. Îl apucă de mână pe Mark și îl ridică în picioare. La început, în mijlocul covorului, el pare stângaci și jenat. Dar, pe măsură ce ea își apropie tot mai mult corpul de al lui, încep să se miște împreună, ea imprimându-i un ritm sinuos și chiar senzual, pe care el nu l-ar putea găsi de unul singur. Pare să fie contagios, ritmul muzicii exercitând o atracție pentru toată lumea. Samira se ridică – ea a fost întotdeauna o dansatoare fantastică. Trădează acea relaxare, acel sentiment de lejeritate în propria piele. Giles o apucă de mână pe Emma, o trage în picioare și o ia la dans prin încăpere. Giles nu are absolut deloc ritm, dar e evident că puțin îi pasă – e ca un școlar supradimensionat, amețit de băutură. Se năpustesc ca o ghiulea spre unul dintre capetele de cerb de pe perete, pe care-l strâmbă. Emma încearcă să-l îndrepte, zâmbind anxioasă, dar Giles o apucă de talie și o întoarce cu susul în jos.

— Giles! strigă Samira, dar râde și se întoarce cu spatele la ei, cu ochii închiși, pierdută în ritmul muzicii.

Emma se hlizește la rândul ei – e, probabil, singura dintre toți conștientă de propria persoană, trăgându-și în jos bluza după ce Giles o repune pe picioare. Se ridică și Nick și întinde mâna spre Bo, iar cei doi se dovedesc niște dansatori chiar mai buni decât Miranda, mișcându-se foarte bine împreună.

Ca întotdeauna, însă, Miranda e cea care atrage toate privirile – soarele în jurul căruia orbitează toți ceilalți ca planetele. Mark e în elementul lui, aplecându-și corpul în spațiile create de formele ei în timp ce dansează.

Nicicând pasiunea lui pentru ea n-a fost mai ostentativă. Dacă se poate numi pasiune. Uneori m-am întrebat dacă nu cumva ar putea fi ceva mai mult de-atât.

Când Miranda și Julien au început să-și dea întâlnire, îmi aduc aminte că mi-am spus că era puțin ciudat faptul că amicul lui părea să fie un fel de curier între ei doi, ducând mesajele de la unul la altul. Mark venea la noi la facultate, cerând să vorbească cu ea. Avea să-i transmită ceva din partea lui Julien. Acesta din urmă, precum un rege care trimitea un sol, voia s-o invite la meciul lui de rugbi din weekend. Sau să îi propună să-l însoțească la vreo petrecere. Era patetic, mi-am spus. N-avea cum să fie o prietenie adevărată, mai degrabă o formă de divinizare a unui erou sau de sclavagism. Cine se credea Julien? Și de ce suporta Mark toate astea? Adevărul e că, la fel ca Miranda, Julien are genul de înfățișare – și de charismă – predispuse la a atrage acoliți. Dar Mark nu era neatrăgător, nici jenat sau timid. N-avea niciun motiv să se coboare într-atât. Și era bizar. Cu toții aveam deja telefoane mobile. Julien putea pur și simplu să trimită un mesaj.

Dar apoi, am început să observ felul în care o privea Mark și să suspectez că, la urma urmei, nu făcea toate vizitele acelea la îndemnul lui Julien. Mark se oferea voluntar. A început să-și facă apariția nu doar afară, în curtea studenților de lângă căminul nostru, ci chiar și pe holul nostru. Cineva îl lăsase să intre, spunea când îl întrebam cum trecuse de ușa de la intrare cu cod de acces.

Odată l-am găsit stând în fața ușii Mirandei.

— E plecată, i-am spus. Are o întâlnire cu profesorul ei, până la patru.

Asta însemna că mai era o oră și jumătate până se întorcea.

— Nu-i nimic, a spus el. N-am nimic altceva de făcut. Și mi-am dat seama că voia să fie acolo, s-o aștepte. A mai fost o situație care mi-a rămas în minte. Julien și Miranda erau deja împreună, noul cuplu sexy. Ne-am dus la un grătar acasă la Julien într-o zi caniculară, după examene – noi ne mutaserăm între timp într-o clădire particulară, el stătea într-o casă imensă și dărăpănată împreună cu alți opt tovarăși de la rugbi, între care și Mark. Eu eram cea invizibilă, în plus. E adevărat că unii dintre amicii lui Julien au încercat, cu jumătate de inimă, să flirteze, dar am fost rece și distantă cu ei. Nu voiam să devin cunoscută drept prietena mai puțin atrăgătoare, dar ușuratică a Mirandei.

Julien era la grătar, în centrul atenției, la bustul gol, lăsând la vedere

spatele lat și musculos, care se subția în dreptul taliei surprinzător de plate. Deși vara abia începuse, reușise cumva să capete un bronz uniform, auriu. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la mine, prin comparație – cu pieptul și brațele roșii de la iritația provocată de căldură și restul pielii palide ca laptele. Și Miranda îl privea, nu într-un mod foarte diferit de felul în care obișnuia să se uite la noul și luciosul ei ponei Bert, pe când avea șaisprezece ani. Apoi s-a întors spre mine și m-a surprins privindu-l.

Așa că m-am uitat în altă parte, spre Mark. Purta ochelari Ray-Ban ce trădau o strădanie excesivă și care nu îi veneau prea bine pe fața lată. La prima vedere, părea că visează cu ochii deschiși, privind în gol. Dar, pentru că am continuat să mă uit la el, mi-am dat seama că ochelarii de soare nu erau atât de opaci cum crezusem. Așa că am putut să văd că ochii lui erau ațintiți asupra Mirandei. Nu și-a mutat privirea nicio clipă. De fiecare dată când mă uitam într-acolo, el o privea. Iar când ea și-a dat jos vesta și a rămas în sutienul de la costumul de baie, i-am observat privirea intensificându-i-se într-un mod greu de definit. L-am văzut foindu-se în scaun.

Mai târziu, i-am povestit Mirandei ce văzusem.

— Serios, Manda, i-am zis, a fost ciudat. Nu doar se uita, se holba. Arăta de parcă ar fi vrut să te mănânce de vie.

A râs.

— O, Katie, ești așa de paranoică. E inofensiv. Te-ai purtat la fel și în legătură cu Julien.

Aproape că m-a făcut să mă îndoiesc de ceea ce văzusem. Și chiar să mă întreb: nu cumva eram doar geloasă? Puteam spune destul de sigur că nu. Dar *eram* umilită, supărată pe ea că nu mă lua în serios.

— Și voi doi!

Sunt readusă brusc în prezent. Miranda se uită la Julien și la mine – cei doi aflați în afara bulei, singurii care nu se abandonează dansului prin încăpere.

— Julien, spune ea, dansează cu Katie, pentru Dumnezeu! Ea n-o s-o facă singură.

În vocea ei se citește un ton tăios.

E ultimul lucru pe care mi-l doresc, dar Julien se ridică și mă ia de mână. Îmi vine în minte brusc momentul în care i-am privit dansând la nunta lor. Acum cinci, poate șase ani? Miranda l-a pus să ia lecții dinainte, ca să poată

dansa foxtrot în fața noastră. Întreaga nuntă a fost tipică pentru Miranda. A pretins că voia ceva restrâns, diferit. Să fugă de toți și toate! Am sfârșit la conacul părinților ei din Sussex. Două sute de invitați. Scaune aurii fusiforme, care se pot vedea doar la nunți, mese rotunde, tavan „noapte înstelată” cu LED-uri deasupra ringului de dans. Și apoi, cireașa de pe tortul cu flori de zahăr: dansul mirilor. Julien, care până atunci își jucase foarte bine rolul de mire elegant și chipeș, se făcuse mic. A încurcat pașii, s-a împiedicat de trena Mirandei (aproape la fel de lungă ca a lui Kate Middleton) și, în general, părea că își dorea să se afle oriunde altundeva decât acolo. Acum are aceeași expresie.

Miranda

Mă uit la Katie cum dansează – sau cum încearcă să facă asta, fără tragere de inimă. Arată ca și cum dinadins *nu* se distrează. Dacă stau să mă gândesc, a fost absentă de când am ajuns aici. Ce-i drept, ea mereu a fost mai liniștită, dar nu a avut niciodată o prezență atât de posacă, de monosilabică. Am, dintr-odată, senzația ciudată că mă uit la o străină.

Întotdeauna am știut exact ce se întâmplă în viața lui Katie. Iar ea întotdeauna a știut ce se întâmplă în a mea, din ce am ales să las la vedere. În ultima vreme, însă, n-am nici cea mai vagă idee ce face. În ultimele două luni a invocat toate scuzele posibile ca să nu ne vedem. Am încercat să mă conving că sunt scuze reale – mereu e așa de ocupată, *ocupată* cu nenorocita ei de muncă. Ocupată să fie un adult cum se cuvine, spre deosebire de mine. Sau a trebuit să meargă în Sussex, la mama ei, care a fost bolnavă (a se citi: tot alcoolul a ajuns-o din urmă la final). M-am oferit chiar să merg cu ea la Sally. O cunosc pe femeia aia de douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar dacă ea nu m-a plăcut niciodată – obișnuia să-mi spună în față Domnișoara Bezmeticuță, cu respirația ei mirosind a vin acru –, părea a fi lucrul corect. Dar Katie a respins sugestia cu atâta repeziciune, de parcă ar fi îngrozit-o.

Chestia e că am avut nevoie de ea recent. Știu că întotdeauna am lăsat impresia că mă descurc singură, că nu suport ca cineva să-și bage nasul. Dar, în ultima vreme, m-au cam copleșit toate. Katie e singura cu care pot vorbi despre situația grea cu care m-am confruntat. Nu-i pot spune totul despre problemele lui Julien, pentru că e extrem de important ca nimeni altcineva să nu afle despre asta, dar chiar și așa.

I-am spus deja despre problemele de fertilitate. Sau, mai degrabă, i-am spus *ceva.* Adevărul e că nu ne-am apucat recent să încercăm. A trecut mai bine de un an – un an și jumătate, mai exact. Doi ani e o perioadă suficientă ca NHS[{14}] să ofere FIV[{15}], nu-i așa?

Aș fi putut să-i povestesc și despre lipsa sexului – ceea ce nu-i tocmai propice pentru a rămâne gravidă. Despre senzația de distanță ce pare să fi crescut între Julien și mine în ultimul an… poate chiar mai mult.

Dacă e să fiu perfect sinceră cu mine însămi, știu că motivul pentru care

nu am împărtășit asta este ca să mă bucur de ideea că eu sunt cea cu o viață perfectă; prietena care are parte de tot ce-și dorește. Care e întotdeauna gata să intervină și să ofere sfaturi când e nevoie de ele, din postura ei nobilă. Ar fi nevoie de mai mult de câteva certuri și de câteva luni de partide de sex ocazionale ca să mă facă să renunț la asta.

Poate că distanța dintre mine și Katie e inevitabilă, poate că face parte din procesul de maturizare, de transformare a noastră în adulți cu propriile vieți. Responsabilități, familie, care intervin în calea prieteniei. Lucrurile vor merge într-o direcție mai rea, cu siguranță, nu mai bună. Presupun că n-o pot învinovăți. Știu că prietenii ajung să se îndepărteze, să nu se mai bucure unul de compania celuilalt. Mă uit pe Facebook uneori, la fotografiile vechi din urmă cu deceniu, din perioada noastră la Oxford, și sunt acolo poze cu mine și cu alte persoane – chipuri care reapar în multe dintre instantanee – pe care abia de le recunosc… darămite să le țin minte numele. E puțin enervant. Frunzăresc imaginile – petreceri peste petreceri, în case și baruri și săli de socializare de la facultate, în care stau agățată de oameni care ar putea la fel de bine să fie niște străini. Fotografiile din primul an sunt cele mai obscure. Se spune că-ți petreci primul an la universitate încercând să scapi de toți „prietenii" pe care ți-i faci în prima săptămână, ceea ce s-a dovedit a fi adevărat în cazul meu – am făcut greșeala să pălăvrăgesc cu o fată excesiv de insistentă la interviuri sau să vorbesc la beție, la o petrecere de bun venit pentru boboci, cu un tip care obișnuia apoi să „dea peste mine" în diverse locuri din preajma facultății, ca să-mi sugereze să ieșim la o cafea.

După universitate, îți petreci următorii ani vânturându-te pe la prietenii rămași, dându-ți seama că nu mai ai timpul și energia să bați Londra sau chiar țara ca să te vezi cu oameni cu care nu prea mai ai nimic în comun.

Totuși, n-am crezut niciodată că ni se va întâmpla și nouă, mie și lui Katie. Ne cunoaștem de când eram copii. E diferit. Astfel de prieteni sunt mereu acolo, nu? Dacă rezistă împreună tot acest timp. Chiar și așa, dacă n-aș ști mai bine, aș putea spune că ea a trecut peste mine. Iar undeva în mintea mea e o voce insistentă. O voce neplăcută, cea mai rea versiune a mea, care spune:

— Eu sunt cea care te-a făcut cine ești, Katie. N-ai fi nimic fără mine.

În fine. N-o s-o las să-mi strice cheful. Iau o gură zdravănă din băutură și aștept ca pastila să-și facă efectul.

În ora următoare se simte o relaxare generală. Giles începe să scotocească prin grămada de jocuri de societate stivuite lângă foc. Descoperă o cutie de „Twister” și scoate un strigăt de triumf.

— Hai, du-te dracului! strigă Julien, dar o face rânjind.

A trecut mult timp de când l-am văzut zâmbind cu adevărat. Probabil că-i de vină pastila, dar face ca în mine să crească o bulă formată din ceva ce aduce a fericire. Poate că a venit timpul să-l las în sfârșit să iasă din cușcă. A trecut un an. Și e obositor – el simțindu-se mereu foarte vinovat, eu fiind dezamăgită de el.

E nevoie de câteva încercări și de multe chicoteli doar ca să reușim să întindem folia de plastic. Toată lumea e dintr-odată euforică.

— Eu o să fiu arbitrul, spune Katie repede.

N-au luat pastilă nici ea, nici Samira, dar măcar Samira are un motiv bun – își ține monitorul pentru bebeluș agățat la piept de parcă e o polițistă cu stație radio. În clipa asta, fața lui Katie – expresia ei de exasperare tipică unui adult în fața comportamentului copilăresc prostesc – aproape străpunge bula de bucurie din mine. Vreau să spun ceva, să mă iau de ea, dar nu-mi găsesc cuvintele. Înainte de a apuca să fac asta, Mark mă ia de mână și mă lansează înainte pe poziție: mâna stângă, roșu. Urmează Julien: piciorul drept, verde. Apoi Emma, Giles, Mark. Bo, apoi Nick – Doamne, nici măcar Nick nu se dă în lături de la Twister! În curând, Julien aproape mă încalecă și prin mintea încețoșată îmi trece gândul că e un moment curios de intim. Probabil cel mai intim de multă vreme încoace, asta-i sigur. O să facem sex la noapte, îmi spun, în patul acela mare, cu baldachin și patru stâlpi. Nu sex de făcut copii. Doar pentru simpla plăcere de a o face.

Emma se prăbușește și iese din joc. Se ridică cu greu în picioare, râzând.

Alte câteva mișcări. Nick se clatină scoțând piciorul de pe covoraș și iese din joc, apoi Giles se prăbușește încercând să-și treacă piciorul stâng peste cel drept. N-am mai rămas în joc decât Bo, Mark, Julien și cu mine.

Devin conștientă de o mână care mă atinge pe partea laterală a pieptului, puțin mai jos de sânul drept, și care urcă. E pe partea pe care ceilalți n-o pot vedea. Zâmbesc și privesc în jur, așteptându-mă să-l văd pe Julien. În schimb, urmărind direcția mâinii, mă trezesc uitându-mă la Mark. Suntem dincolo de Emma și, pentru că Julien e deasupra mea, sunt aproape sigură că nu ne poate vedea nimeni. E un moment în care Mark și cu mine ne

uităm unul la altul. Are ochii tulburi, că ai unui somnambul. Brusc, îmi simt mintea mai clară decât a fost de când am luat pastila, chiar de când am început să beau. Greșit, e tot ce pot gândi. Nu e bine.

E ca și cum ar fi uitat regulile. Flirtăm, da, și mă place, iar eu mă bucur, și face lucruri pentru mine, iar recompensa lui este să se uite. Dar nu se poate atinge. Asta e altceva.

Mă feresc din strânsoarea lui. În timp ce fac asta, trebuie să-l fac să-și piardă echilibrul – se clatină și se prăbușește pe covoraș.

— Mark a ieșit! strigă Emma veselă.

Mi-e puțin rău de la mâncarea grea, alcool și pastilă. Mă rostogolesc din poziția în care mă aflu, întâmpinată de apelativul „spărgătoare de petreceri!" și chemări înapoi pe covoraș și mă împleticesc pe hol spre baie. Vreau să mă spăl pe față – asta e mantra pe care o am acum în cap –, vreau să mă spăl pe față cu apă rece.

Mă privesc o vreme în oglindă. În lumina puternică, în pofida tuturor eforturilor pe care le fac, par mai în vârstă de treizeci și trei de ani. Nu-i vorba de riduri – am avut grijă să fie cât mai puține posibil –, e ceva intangibil, ceva tensionat și obosit la chipul meu. Simt o senzație ciudată de decuplare a persoanei care mă privește din oglindă de la sinele meu. Nu sunt eu, nu-i așa? Femeia asta din oglindă. Ce-a fost în capul meu când am luat chestia aia? Uitasem cum, după amuzament și relaxare, mă face atât de repede să mă simt rău. Dar pe cine păcălesc? În ultima vreme m-am simțit așa din ce în ce mai des, cu pastile sau nu.

Pe vremuri era suficient. Să fiu doar eu însămi. Să arăt așa cum arătam, să fiu o nenorocită de absolventă de Oxbridge și să fiu capabilă să vorbesc fluent despre situația economică actuală și noua tendință în materie de haine mulate și furouri.

Dar, într-o dimineață, m-am trezit și am constatat că trebuia să am mai mult de-atât – să fiu mai mult. Mai exact, să am „o Carieră". „Cu ce te ocupi?" – e prima întrebare la orice adunare, la băută, la o nuntă sau la o masă. Pe vremuri suna foarte pretențios când cineva întreba așa ceva – pe la douăzeci și ceva de ani, când doar ne jucam de-a adulții. Dintr-odată, însă, n-a mai fost suficient să fiu Miranda Adams. Oamenii se așteptau să fiu „Miranda Adams: *spațiu pentru introdus ceva cu putere mare"*. Editor, de exemplu, sau avocat, bancher, ori designer de aplicații. O vreme am încercat să spun cu lejeritate că scriam un roman. Dar nu a făcut decât să

ducă la întrebări inevitabile: „Ai un agent? O editură? Un contract?” Apoi, „A, (tăcere), deci nu ești scriitoare până la urmă, nu?”

Am încetat să-mi mai bat capul. Uneori, doar de dragul de a șoca, spun: „A, știi, sunt casnică. Îmi place să am grijă ca totul să fie frumos acasă pentru Julien și să am grijă de el, să mă asigur că se simte bine”. Și mă prefac în sinea mea că sunt foarte amuzată de tăcerea marcată de consternarea care urmează.

De-asta ai flirtat cu Mark. Ca să dovedești că încă ești capabilă. Să dovedești că nu ești… în șoaptă… trecută.

A fost o prostie. Adică eu flirtez cu aproape toată lumea – Katie mi-a atras atenția în legătură cu asta când eram la facultate. Dar știu că e altceva cu Mark, că nu ar trebui să-l incit.

Aud pași pe hol. Poate e Julien, care vine să vadă dacă sunt bine. Sau Katie, ca pe vremuri. Dar când ușa se deschide, încet, e ultima persoană pe care vreau s-o văd.

E atât de înalt; mereu uit asta. Blochează cadrul ușii cu statura lui.

— Ce dracu’, Mark? șuier eu. Ce-nseamnă asta? Să mă pipăi așa acolo?

Mă aștept să se roage de mine să nu-i spun Emmei, să pretindă că era prea dus și că nu și-a dat seama ce făcea, în schimb, spune:

— El nu te merită, Manda.

— Ce?

Mă încrunt la el.

— Și să înțeleg că tu da?

Simt că mă năpădește furia și-l împing.

— Lasă-mă să trec.

Se dă la o parte. Dar în timp ce face asta, întinde mâna, rapid ca un fulger și mă apucă de braț. Încerc să mă răsucesc ca să scap, dar degetele lui nu fac decât să strângă, apucându-mă atât de tare, încât simt înțepături pe piele. Simt o doză de adrenalină și frică pură. N-ar încerca nimic, nu? Nu aici, cât timp ceilalți sunt în cealaltă cameră.

— Mark, dă-mi dracu’ drumul, spun cu voce joasă și amenințătoare.

Nu s-a mai purtat niciodată așa – cel puțin, nu cu mine. Încerc să-mi trag brațul, dar strânsoarea lui e deosebit de fermă. Mă gândesc la toate acele sesiuni inutile de lupte pe care le-am făcut la sală – sunt atât de lipsită de putere în comparație cu el.

Se apleacă la urechea mea.

— Tot timpul ăsta am fost lângă el. Încă de la Oxford. Am avut grijă de el, l-am acoperit dacă a fost nevoie. El are grijă de mine? Mă ajută când i-o cer? Să am și eu în sfârșit ceva al meu? Nu. M-am săturat. Nu mai mint pentru el.

Pare perfect treaz, cuvintele pe care le rostește sunt foarte clare. E ca și cum pastila nu l-ar fi afectat deloc. Spre deosebire de el, eu sunt în ceață și confuză. Cu excepția durerii din braț, care mă ancorează.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Mă simt de parcă aș fi cu câteva minute în urmă.

— Știu despre el. Îi știu micul secret murdar. Să-ți spun ce pune la cale?

Tremur, un amestec de frică și furie. E important să mă prefac că nu știu nimic – nu *vreau* să știu nimic.

— Orice-ar fi, îi spun, nu vreau s-aud. Nu vreau să mă bag.

Pe moment, pare surprins. Strânsoarea slăbește și îmi trag brațul.

— Eu… se bâlbâie el, adică… chiar nu vrei să știi?

Chiar își imaginează că soțul meu nu m-ar face părtașă la micul lui secret rușinos? Totuși, e mai bine să fac pe proasta. În caz că va veni o vreme în care va trebui să mă distanțez de toate astea, să insist asupra propriei nevinovății.

— Nu, îi zic. Nu vreau să știu.

— Bine, spune, părând într-adevăr uimit, părăsit de toată fanfaronada.

Face un pas în spate.

— Dacă asta vrei cu adevărat.

Mă întorc în sufragerie, împleticindu-mă pe picioarele instabile, convinsă că cineva va observa expresia de pe chipul meu și că mă va întreba ce se întâmplă – nu prea știu dacă vreau sau nu atenția lor acum.

Inițial, nu mă zărește nimeni. Un alt joc de Twister e în toi și toată lumea chicotește în timp ce Giles încearcă să-l încalece pe Bo. Atmosfera e exact la fel ca mai devreme – toți sunt veseli, euforici de la băutură și pastile. Dintr-odată, însă, eu privesc din afară și totul pare ridicol… chiar fals, ca și cum toată lumea ar încerca în mod exagerat să arate cât de bine se distrează.

Emma se întoarce și mă vede în prag.

— Ești OK, Manda? întreabă ea.

— Am crezut c-ai rămas blocată acolo, zice Giles cu un rânjet idiot și prostesc. Așa că Mark s-a dus să vadă dacă ești bine.

— O, Doamne, spune Emma, Manda… mai ții minte când cineva a dat o petrecere acasă și ai rămas blocată în baie?

— Nu, zic eu.

Dar chiar în timp ce spun asta, realizez că-mi amintesc, vag. Sentimentul de umilire când cineva a trebuit să mă scoată de acolo cu o rangă. Doamne… înfiorător. Aș fi putut să jur că s-a întâmplat cu cel puțin un deceniu în urmă. Dar dacă Emma își aduce aminte, înseamnă că a fost mult mai recent.

— Când a fost asta?

— Mmm, face Emma, cred că s-a întâmplat la un moment dat la Londra. Pe vremea când toți dădeau petreceri acasă… când eram amuzanți, mai ții minte? Așa de recent și totuși parcă s-a întâmplat acum câteva secole.

Dau din cap afirmativ, însă mențiunea de mai devreme îmi dă o senzație ciudată, neplăcută. Dar nu-mi dau seama de ce.

— *Ești* în regulă? întreabă Emma din nou.

Tonul ei e așa de matern, de grijuliu… al dracului de superior.

— Da, îi spun, de ce n-aș fi?

Probabil a sunat pe cât de înțepător am intenționat – pare afectată.

Stau deoparte o oră și ceva. M-am descurcat mai bine decât Katie – probabil s-a întors la ea în căsuță cât timp eram la toaletă. Chiar și așa, ea e singura cu care îmi doresc să vorbesc despre ceea ce tocmai s-a întâmplat – parcă mai mult decât cu propriul meu soț. M-aș putea duce s-o caut… s-ar putea să fie încă trează. Dar dacă plec, risc să-i demonstrez lui Mark că m-a afectat și nu vreau asta. Efectele pastilei au dispărut complet în cazul meu și îi privesc cu invidie pe ceilalți, fericiți, râzând unul la altul.

Până la urmă, decid că am stat destul și mă întorc spre Julien.

— Sunt obosită, îi spun.

Dă din cap, vag, dar cred că abia dacă a băgat de seamă că am spus ceva. Pastilele l-au afectat întotdeauna puternic. Într-un fel, am vrut să sune ca o invitație, ca să mă conducă înapoi la căbănuță, dar n-am de gând să mă fac de râs în fața celorlalți încercând să lămuresc asta acum.

•

Când ies afară, luna strălucește plină, iar lacul e luminat în argintiu. E o noapte senină, cu excepția unei benzi de nori la orizont, unde lumina stelelor dispare, ca și cum un giulgiu a fost tras peste ele.

Mă gândesc la Mark și la ceea ce tocmai s-a petrecut. Partea de sus a brațului încă mă doare, unde m-a apucat. Sunt sigură că dimineață o să am vânătăi – amintiri ale degetelor lui.

Pescuiesc iPhone-ul din buzunar și aprind lanterna. Aruncă o dâră slabă de lumină în fața mea; o mică alinare, o lumină în întuneric. De mai multe ori trebuie să mă întorc să mă uit în spatele meu ca să verific dacă nu mă urmărește cineva. E o prostie, probabil, dar sunt încordată, iar liniștea de aici te face, cumva, mai vigilent. Îmi aduce aminte cum mă întorceam acasă beată, prin întuneric, la Londra, în perioada când începusem să merg prin cluburi, cu cheile între încheieturile degetelor. Pentru orice eventualitate. Dar aici sunt în mijlocul pustietății, nu e nimeni, cu excepția prietenilor mei cei mai apropiați. Liniștea de aici, întinderile par dintr-odată ostile. E un gând ridicol, nu-i așa? Dimineață, totul va părea diferit, îmi spun.

Sau am putea pleca dimineață. Aș putea să-i spun lui Julien și ne-am căra. Nu i-ar plăcea – sunt sigură că a așteptat nerăbdător excursia asta. Amândoi am făcut-o, de fapt – eu poate chiar mai mult. Cred că ar fi de acord, dacă i-aș explica totul. Ne-am întoarce acasă, am bea șampanie și poate am comanda ceva și am privi artificiile de la Westminster deasupra acoperișurilor. Îmi dau seama că atunci când mă gândesc la asta, nu-mi imaginez locuința noastră de acum – casa de oameni maturi, din stuc. Mă gândesc, de fapt, la primul nostru apartament din Londra, înainte ca eu să eșuez să fac ceva interesant cu viața mea, să devin o perdantă. Înainte ca Julien să fie atât de ocupat să facă bani.

Ar putea fi distractiv.

Dar însemna totodată să renunț. Lui Mark ar trebui să-i fie rușine, el ar trebui să plece. Nu eu. Gândul ăsta mă umple de furie. Apoi îmi amintesc acel moment, în care m-am privit în oglindă – în care am văzut mai mult decât aș fi vrut, dincolo de efectele pastilei. Chiar și înainte de asta, înainte ca Mark să mă pipăie la Twister, mi-am dat seama că nu-mi era așa de bine cum ar fi trebuit să-mi fie. Simțeam că nu mă distram așa de bine pe cât ar fi trebuit. Pe de o parte, era Samira, care îmi vorbea în ureche despre programul de somn și pompe de sân, arătându-mi petele de pe vechiul ei tricou lălâu. Ea, fata a cărei poreclă la Oxford era Prințesa Samira, pentru că întotdeauna era perfect coafată, fermecător de asortată, chiar și la nouăsprezece ani. Îmi plăcea agitația pe care o provocam când mergeam împreună la pub ori la un bar și chiar și în spațiile comune de la facultate;

amândouă de aproximativ aceeași înălțime, una brunetă, alta blondă, îmbrăcate cu cele mai bune haine. Cine se aseamănă se adună.

Pe de altă parte, era Katie – atât de distantă de când am ajuns aici, probabil gândindu-se la ceva mult mai important, de la serviciu. Purtându-se ca și cum ar fi mai bună decât noi toți – avocata de succes. M-a năpădit brusc și rapid senzația că am rămas în urmă. De-asta i-am pus pe toți să danseze. De-asta am scos pastilele. În realitate, le păstrasem pentru mâine, pentru Ajunul Anului Nou. Dar, dintr-odată, am simțit nevoia de a deține din nou controlul, de a dicta ordinea lucrurilor.

În timp ce dau colțul, zăresc în depărtare trei dreptunghiuri de lumină puternică, strălucind în întuneric. E cabana paznicului de vânătoare, desigur. Când m-am dus acolo mai devreme, n-am realizat cât de departe se află de celelalte clădiri, aproape la poalele muntelui. În timp ce continui să mă uit, o siluetă întunecată se ivește la fereastra din mijloc, aureolată în lumină. Trebuie să fie paznicul de vânătoare, Doug, încă treaz. De la distanța asta nu i se văd trăsăturile și aduce cu un spectru. Fac un pas înapoi, ceea ce-i ridicol – chiar dacă poate să zărească mica împunsătură de lumină de la telefonul meu, nu vede că sunt eu. Dar pare că se uită direct spre mine. Și nu-i deloc la fel ca mai devreme, când m-am dus și am bătut la ușa lui. Acum, după cele întâmplate, mă simt vulnerabilă, alienată, în peisajul atât de vast și de străin și în liniștea care mă înconjoară. Tânjesc după zgomotul, luminile și aglomerația de la oraș.

Parcurg restul drumului de-a lungul potecii aproape în fugă. În căbănuță mă simt în siguranță pentru o clipă. Doar pentru scurt timp, însă, pentru că în momentul în care mă duc să încui ușa, îmi dau seama că nu are încuietoare.

•

Mă pregătesc de culcare, iar când arunc o privire pe ferestre observ că toate luminile din celelalte căsuțe sunt stinse. Toată lumea trebuie să fi plecat la culcare la scurt timp după mine. Așa că, unde-i Julien? Probabil pe drumul de întoarcere, pe potecă, dar îi ia ceva vreme.

Trece o jumătate de oră, apoi o oră. Mă doare brațul unde m-a apucat Mark. Trag pe mine un pulover, niște papuci mari, pufoși și caraghioși, pe care Julien îi urăște pentru că mă fac să arăt „ca o casnică de suburbie din anii șaizeci” și de care totuși nu m-am despărțit pentru că sunt al dracului de confortabili. Îmi dau seama că-mi clănțănesc dinții, chiar dacă nu mi-e

foarte frig.

•

Mă trezesc la patru dimineața. Nu-mi dau seama unde sunt. Primul lucru pe care-l văd sunt numerele care clipesc pe micul ceas cu alarmă de lângă pat. La început, am senzația că sunt acasă, dar apoi îmi dau seama că e prea liniște – la oraș se aude muzica din fundal a sirenelor și motoarele mașinilor, oricât de târziu în noapte. Nu știu sigur ce m-a trezit. Nu prea îmi aduc aminte când am adormit. Îmi dau seama că sunt încă în pulover și papuci și că stau întinsă pe cuvertură. Lumina e aprinsă în hol. Am lăsat-o eu aprinsă? Nu-mi amintesc.

Apoi observ o siluetă stând în întuneric, lângă ușă. Mă împing în mâini în spate, îndepărtându-mă din calea ei. Apoi pășește în față și văd că e Julien. Are obrajii roșii de la frig. Ochii lui sunt ciudat de goi.

Mă ridic în fund.

— Julien?

Vocea mea se aude încet și subțire; nu sună ca a mea.

— Unde-ai fost?

— Îmi pare rău, spune el. M-am dus să mă plimb.

— În toiul nopții?

— Păi da… să-mi limpezesc mintea. Pastilele alea nenorocite… și apoi mi-am revenit și am început să-mi fac griji pentru tot. Am mers pe jos până spre lac.

Își trece mâna prin păr.

— A, și l-am văzut pe ciudatul ăla, paznicul de vânătoare.

— Da?

Îmi aduc aminte acum cât de neliniștită am fost pe drumul de întoarcere de silueta lui în dreptul ferestrei luminate.

— Se furișa pe lângă marginea lacului… ieșind din pădurea foarte deasă. Avea câini cu el. Ce naiba putea să facă? Sincer, cred că-i puțin dus. Cred că ar trebui să stai departe de el.

Sunt atât impresionată, cât și iritată de acest spectacol șovin de protecție. Cel puțin, demonstrează că-i pasă, mă gândesc, apoi îmi revin. Sunt atât de nesigură de afecțiunea lui în ultima vreme, încât am devenit disperată?

— Nu de el trebuie să-ți faci griji, îi zic.

— Adică?

— Mark. S-a dat la mine la toaletă. M-a apucat de braț. Uite.

Ridic mâneca puloverului ca să-i arăt.

— A spus că-ți cunoaște *micul secret murdar*. Da, chiar așa a spus.

Îl văd tresărind.

— Se referă la ce cred eu? îl întreb. I-ai spus? Am mai discutat despre asta, Julien, nu poți să spui nimănui. Ar distruge totul. Și nu-mi spune că sunt paranoică. În clipa în care te-ai decis să mă folosești, *m-ai* făcut parte din asta, fie că îți place, fie că nu.

Urmează o pauză prelungă. Apoi:

— Uite ce e, Manda, spune Julien, trecându-și mâna prin păr și oftând, am băut mult… apoi pastilele…

Simt un val de furie.

— Vrei să zici că inventez toate astea? Că nu mă crezi?

— Nu… nu. Vreau să zic doar că e posibil ca el să nu fi vorbit serios, că n-a vrut să te rănească. E un tip mare, uneori se folosește de greutatea lui cam prea mult. Gândește-te de cât timp îl cunoaștem.

— Stai puțin, îi spun, am senzația că-i iei apărarea.

— Nu, te asigur că nu. Dar… uite ce-i, chiar merită să stricăm totul pentru noi din cauza prostiei lui? E unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Nu crezi că ar trebui să-i acordăm prezumția de nevinovăție?

Dintr-odată, îmi dau seama ce face. Nu-l protejează pe Mark. Se protejează pe el. Pentru că dacă Mark cunoaște într-adevăr secretul lui – al nostru –, iar Julien îl provoacă, Mark ar putea să-l folosească împotriva lui.

Ar trebui să fiu revoltată. Dar brusc mă simt foarte obosită.

S-a dezbrăcat acum. Își scoate pijamaua. E foarte șic, un cadou de la mama mea, căreia îi place să fie la curent cu ultimele tendințe în materie de stil – o achiziție de Crăciun de la Mr Porter. Cu toate astea, a fost o vreme – nu cu mult timp în urmă – când nu purta nimic în pat, nici măcar boxeri. Ne plăcea să stăm întinși piele pe piele.

— Nu, îi zic, în timp ce dă să-și tragă pantalonii pe el.

Rămâne o clipă nemișcat, gol și confuz.

— E frig, spune el.

— Da. Dar poți să ți-i pui… după.

Dintr-odată am nevoie de confortul îmbrățișării lui, de greutatea lui deasupra mea, de gura lui pe a mea – vreau să spulber acel sentiment ciudat și insinuant pe care l-am avut începând din timpul serii.

Pentru a-mi întări vorbele, îmi trag puloverul peste cap. N-am nimic pe mine. Mă întind pe spate și-mi desfac picioarele, ca să nu existe îndoieli în privința a ceea ce am în minte.

— Vino aici, îi spun făcându-i semn.

Dar el schițează un fel de grimasă, colțurile gurii curbându-i-se în jos.

— Sunt foarte obosit, Manda.

Simt furnicături pe piele de la răceala respingerii lui.

În primii ani împreună, întotdeauna eu am fost aceea care l-a refuzat. Poate doar de două ori în opt ani a fost invers – excepția de la regulă, atunci când a avut gripă, de exemplu, sau când avea un interviu a doua zi. Dar, în ultima vreme, am început să țin socoteala. Ultimele zece ori, sau poate mai mult, fusese el.

Am două sertare separate pentru lenjerie intimă acasă. Unul este pentru cea de zi cu zi – chiloții și sutienele M&S, exclusiv pentru confort. Julien se schimonosea oripilat văzându-mi bustierele bej când le scoteam de la spălat. Apoi un alt sertar – țesături vaporoase Agent Provocateur și Kiki de Montparnasse, Myla și Coco de Mer. Mătase și dantelă în valoare de sute, poate chiar mii de lire. Genul de lenjerie care nu e făcută pentru a fi purtată pe sub haine, care e menită să înnobileze pielea pentru câteva minute înainte de a fi scoasă. Mi-am dat seama, când am făcut bagajele pentru călătoria asta, că nu le-am mai purtat de o grămadă de timp. Am fost tentată să le arunc – păreau să-și bată joc de mine. În schimb, le-am luat pe toate în brațe și le-am aruncat în valiză. Armură, pentru o ofensivă – o ultimă încercare? – disperată.

Cred că, într-un fel, e de înțeles de ce Julien nu mai are chef de sex. Are o mulțime de lucruri pe cap – deși cea mai mare parte sunt din vina lui – și mai e și insistența mea de a rămâne gravidă. Dar aici, în această frumoasă sălbăticie, cu șampanie și pastile la discreție, am crezut că va fi altfel. Simt un mic tremur de frică în timp ce se întinde lângă mine și se întoarce cu fața spre perete.

Mă apropii de el, să profit puțin de căldura lui. Întind mâna să-i ating ceafa. Palma mi se umezește.

— Părul tău, îi spun.

— Ce?

Vocea lui nici măcar nu pare somnoroasă. Mă întreb dacă se preface și stă acolo treaz, ca și mine.

— E ud aici, la ceafă.

— A, păi… a început să plouă când m-am întors.

În timp ce stau acolo mă gândesc la cerul senin, la drumul pe care l-am făcut spre cabană și la faptul că norii trebuie să fi venit foarte repede dacă a început să plouă. Oricum, cu siguranță e prea frig ca să plouă. Ar fi nins. Dintr-odată, am certitudinea că minte. Deși n-am nici cea mai vagă idee în legătură cu ce și de ce. Îmi spun că n-are rost să-mi fac griji. Până la urmă, îi cunosc deja cel mai mare secret.

•

Cu aproximativ un an în urmă, într-o seară, Julien a spus foarte relaxat:

— Am un prieten. I-ar plăcea să-i faci un site. A plecat din oraș și încearcă să pună pe picioare o afacere. Ce zici?

Oare am știut de-atunci că ceva nu era în regulă? Doar dacă privesc în retrospectivă realizez că felul în care mi-a cerut-o a fost un pic prea relaxat. Că bătea darabana cu degetele pe blatul din bucătărie – un contrast direct cu tonul lui. Că abia de se uita la mine în timp ce vorbea, în plus, mai fusese faptul că niciodată până la acel moment nu se arătase interesat de abilitățile mele în design de site-uri, sau de mica mea idee de afaceri – de a înființa o firmă, de a căuta comenzi. Îl numise „proiectul” meu, de parcă tricotam o pătură.

Avea să fie a doua mea comandă până la acel moment – prima fusese pentru petrecerea dată în cinstea viitorului nou-născut al unei prietene. Dar am decis să trec peste îndoielile pe care le aveam. Am presupus că motivul pentru comportamentul lui era că pentru el era în mod evident un proiect demn de milă, indiferent de ceea ce spunea. Câștiga destui bani pentru amândoi laolaltă, mai mult decât aveam nevoie, dar cred că știa că eram rănită în mândrie de incapacitatea mea de a avea succes. Deci, ca să fiu sinceră, nu am dat prea multă atenție. Nu atunci. Și nu strica, m-am gândit. Avea să fie util să am pur și simplu un alt client fericit în portofoliu – să-l afișez pe site-ul meu, pe conturile mele de pe rețelele sociale. Trebuie să ai ceva lucrări ca să-i atragi pe alții. Aduce puțin cu oul și găina, dar asta e.

— Să-i trimit o ofertă? l-am întrebat pe Julien. Pentru că sper că știe că nu voi lucra gratis.

Nu voiam ca tipul ăsta să creadă că doar pentru că eram soția partenerului lui aveam să fac ceva pe degeaba. Puteam să-i ofer un preț modic, așa, ca între prieteni, dar în mod cert eram o profesionistă. Timpul

meu era valoros. Trecuse multă vreme de când mă simțisem cu adevărat utilă pentru cineva din punct de vedere profesional, asta dacă se întâmplase vreodată, și aveam de gând să savurez acel sentiment. Asta era cea mai mare îngrijorare a mea la momentul acela. Că aș putea fi umilită lucrând pe gratis.

— Nu-ți face griji în legătură cu banii, a spus Julien. M-a asigurat deja că o să te plătească regește.

A rânjit.

— O parte bani gheață, o parte prin transfer bancar… așa că nu trebuie să-ți faci probleme că trebuie să-i declari la HMRC[16] dacă nu vrei.

Ei bine, asta nu era chiar îngrijorarea mea. Firma nu realizase încă niciun venit – era puțin probabil că avea să aibă profit până la sfârșitul anului fiscal. Oare Julien chiar nu știa asta?

Nici măcar atunci n-am fost deosebit de suspicioasă. Ar fi trebuit? Era soțul meu, pentru numele lui Dumnezeu!

Abia când o plată de cincizeci de mii de lire sterline mi-a intrat în cont și când Julien s-a întors acasă de la „un meci de rugbi văzut la pub", cu aceeași sumă în bancnote de cincizeci, am devenit suspicioasă.

— Julien, l-am întrebat, ce dracu' se întâmplă?

A rânjit ciudat și și-a desfăcut larg brațele.

— Cu atât vrea să te plătească, a spus el. A fost foarte mulțumit de treabă. Are grămezi de bani, așa că pentru el nu-i decât un mărunțiș.

Chiar l-aș fi crezut, dacă nu i-aș fi zărit ochii.

— Julien, i-am tăiat-o, ca să știe că nu mă prostea, banii ăștia sunt în contul meu. Deci, orice-ar fi la mijloc, sunt acum implicată în ce naiba se întâmplă aici. Și sunt soția ta. Deci, cred că trebuie să-mi spui totul, chiar acum.

— Va fi bine pentru noi, în cele din urmă, s-a răstit el. Eu… Cred că ai putea spune că am văzut o oportunitate.

— Ce fel de oportunitate? În afara muncii?

— Păi, a zis, apucând cu putere spătarul scaunului din fața lui, s-ar putea spune că are de-a face cu munca, într-un fel…

Părea să-și vină în fire.

— Uite ce-i, a fost doar… erau acolo, chiar în fața mea. Niște informații pe care le cunoșteam și ar fi fost o prostie să nu mă folosesc de ele.

Abia atunci, într-un final, mi-am dat seama.

— Dumnezeule, Julien! O, Doamne! Te referi la scurgere de informații? Asta-mi spui? De acolo vin banii ăștia?

Mi-am dat seama care era adevărul, mai puțin după cele pe care mi le spusese, judecând cât de repede i s-a dus culoarea din obraji.

— Nu i-aș spune așa formal, a răspuns el. Nu, nu-i nimic de genul ăsta. N-am făcut decât să le dau câtorva oameni un pic de ajutor. Prieteni. Nimic deosebit. Chestii de-astea se întâmplă tot timpul.

Nu-mi venea să cred ce-mi aud urechile.

— Julien, cred că, de fapt, vrei să spui că oamenii sunt arestați tot timpul.

Cu doar o săptămână în urmă, citisem despre Ray Yorke, partener la una dintre marile bănci de investiții, care fusese închis pentru că dezvăluise secrete tovarășului lui de golf. În timp ce înaintau pe traseu, îi arunca ocazional unele informații – aparent neștiind că partenerul lui tranzacționa informații și că făcea milioane din asta. El a susținut că nu i-a picat fisa nici măcar când a început să accepte cadourile pe care prietenul său i le făcea – un ceas Rolex, bijuterii pentru soție, pachete cu bani. Când a fost prins, viața lui s-a năruit. Și-a pierdut slujba, a intrat la închisoare, soția a cerut divorțul, iar cariera lui în finanțe a luat sfârșit. CNN a prezentat un interviu cu el în fața tribunalului în care practic plângea – dându-se drept exemplu negativ. Și, desigur, în tot acest proces, a trebuit să returneze totul, și încă ceva în plus.

Nu simțisem niciun dram de compasiune pentru individ. Cine putea fi în halul ăsta de prost? m-am întrebat în sinea mea. Mi s-a părut atât de evident. Bineînțeles că, în cele din urmă, ajungi să fii prins pentru așa ceva.

După cum s-a dovedit, soțul meu chiar putea fi foarte prost.

— Ce naiba-i cu tine, Julien? am spus. Ești ca un parior, mereu vrei să mai joci o mână.

— Îmi pare rău, Manda, nu știu ce să fac…

Și, dintr-odată, expresia de pe chipul lui s-a schimbat, a devenit mai dură. A încetat cu rutina expansivă de individ nevinovat, cu schimonoseala și cu *mea culpa.*

— Ei bine, cred că ție ți-e ușor, Miranda, a zis. Dar se pare că uiți cât de mult îți place viața asta. Vacanțele… Tulum, Maldive, St Anton… nu vin gratis, să știi. Jumătate din timp se pare că stai și citești câte-o broșură despre vacanțe care costă mai mult decât câștigă unii oameni într-un an.

Sau cutiile care vin de la Net-a-Porter în fiecare anotimp, sau cele cinci sute de lire pe care le plătești lunar nenorocitului ăluia de nutriționist al tău. Da, câștig mult. Dar, practic, n-avem niciun fel de economii. Și acum spui că vrei copii… Știi cât costă acum școlile particulare? Pentru că, evident, copiii Mirandei Adams nu se pot coborî într-atât încât să meargă la școli *gratuite,* cum am făcut eu. Și că acum la universitate au crescut taxele? Și pentru că doar unul dintre noi lucrează…

M-a privit drept în ochi.

— Serviciul meu nu-i chiar așa de sigur pe care crezi, Miranda. N-a trecut mult timp de la criza financiară. Și dacă se întâmplă, ne-o luăm rău.

Nu-mi venea să cred.

— Nu poți da vina pe mine, Julien. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Poate că ar fi trebuit să mă aștept la asta. Pentru că el a fost întotdeauna așa. N-a crescut, ca mine, într-o gospodărie bună, cu o familie unită. Mama lui a fost singurul lui părinte. A costat-o tot ce avea ca el să ajungă la universitate. Deși nu ți-ai fi dat seama de asta după felul în care se comporta acolo. Simte o rușine profundă din cauza faptului că provine dintr-o familie – nu chiar săracă – cu venituri reduse. Îi e teamă că nu dă bine – ceea ce, în mintea lui, înseamnă să fii sărac. E ca și cum ar resimți în permanență o lipsă. Poate că dacă nu era asta, ar fi fost altceva. O aventură, de exemplu, sau o dependență de jocuri de noroc. Poate că ar trebui să fiu chiar recunoscătoare că nu e ceva mai mult de-atât, ceva mai rău – deși acum e greu de imaginat ce-ar putea fi.

Doug

E întuneric, târziu. Momentul lui preferat. Tot locul e doar al lui – în sfârșit. Sau cel puțin așa crezuse, până când a dat peste oaspetele ăla idiot, cel care l-a bătut la cap în legătură cu Wi-Fi-ul, cel cu mutra lui frumoasă, tocmai bună de pocnit. Julien. Când fasciculul lanternei s-a oprit asupra lui, era pe poteca dintre Cabană și căsuța în care era cazat împreună cu soția lui. Dar asta se întâmpla la aproximativ o oră după ce toată zarva îngrozitoare din Cabană încetase – și după ce luminile s-au stins.

Bărbatul a tresărit surprins când a dat peste el cu lanterna. Semăna cu un animal, unul din turmă, care se uită fix în lumina farurilor Land Roverului. Expresia de pe fața lui se schimba, ca și cum ducea o luptă interioară încercând să găsească o explicație pentru faptul că se afla afară atât de târziu. În cele din urmă, însă, s-a rezumat la o grimasă și un salut din cap și și-a continuat drumul, fără să se întoarcă. Arăta pe cât de vinovat putea să arate. Cu umerii lăsați, mersul rigid și pașii mici ai cuiva care tocmai fusese prins punând ceva la cale.

Doug putea să pună pariu că omul nu se așteptase să întâlnească pe altcineva pe drum. Și, indiferent ce făcea, fusese prins.

Măcar asta compensa pentru faptul că îi fusese întreruptă liniștea interioară. Acum, când se gândește la asta, zâmbește.

I-a luat și pe câini cu el. Griffin și Volley – Griffin, un frumos Retriever cu blană netedă, cu botul moale precum catifeaua, și Volley, un Ciobănesc Australian, frumos și cu aspect ciudat, cu un ochi albastru lăptos și blană marmorată, precum cerneala picurată în apă. Se pare că ei îl plac, că nu simt întunericul din el așa cum fac oamenii.

Ambii câini sunt agitați în seara asta, entuziasmați. De vină e promisiunea zăpezii care se simte în aer, e sigur de asta – izul tăios, metalic, ciudat. Nu era anunțat nimic în prognoză, dar într-un astfel de loc înveți să te încrezi în ceea ce poți să vezi și să miroși, dincolo de orice presupusă teorie științifică.

Mâine va trebui să meargă să-i avertizeze pe oaspeți. S-ar putea să vină urgia. Dacă au nevoie de cumpărături pentru următoarele zile, vor trebui să-

l anunțe până seara, în cazul în care va ninge zdravăn, drumul va fi imposibil de parcurs, chiar și cu Land Roverul, chiar și cu anvelopele de zăpadă. Nimeni nu va putea intra. Sau ieși.

Ia de jos un băț și-l aruncă. Acesta dispare dincolo de lumina frontalei, în afara razei vizuale. Ambii câini se grăbesc după el, vederea lor fiind mai bună decât a lui. Sunt aproape egali la viteză, însă Griffin, care dă semne de îmbătrânire, e prima care încetinește ritmul. Volley câștigă teren, lucru demn de numele lui, și câștigă trofeul, dând agitat din coadă, cu un aer inconfundabil de triumf după felul în care își ține capul.

În astfel de momente, Doug respiră mai ușurat.

Volley dă drumul bățului și începe să scâncească.

— Ce-i, băiete? Hei, ce e?

Griffin a prins și ea mirosul. Ei iau urma, adulmecând pe jos. Un iepure, poate, sau o vulpe. Poate chiar o căprioară, deși ele nu vin de obicei prin partea asta a lacului.

Apoi Doug aude ceva puțin mai departe – zgomotul făcut de un animal mare care trece prin frunzișul de lângă potecă.

— Cine-i acolo? strigă el.

Niciun răspuns, dar sunetul inconfundabil de vegetație ruptă și strivită continuă, într-un ritm mai rapid. Ceva – sau cineva – fuge de ei.

Câinii o iau la goană înainte, urmărind sunetul. Îi cheamă înapoi. Ei se întorc și vin spre el în fugă; reticenți, dar ascultători. Dacă-i încă unul dintre oaspeți, câinii l-ar putea speria de moarte.

Doug îndreaptă raza lanternei spre pământul din jurul lui și luminează o urmă de talpă, câțiva metri mai în față. Doar una; pare să fie singura zonă de pe potecă suficient de moale pentru a se imprima o amprentă. O talpă mare. Calcă în interiorul ei – cam de aceeași mărime. Ar putea fi unul dintre oaspeți, desigur, dar ar fi surprins dacă ei s-ar îndepărta atât de mult de Cabană în timpul explorărilor la ceas de seară. I-a auzit lângă lac înainte de cină, dar se îndoiește că s-ar fi aventurat mai departe în întuneric. Iar bocancul ăsta are o talpă zdravănă. Oaspeții din Londra au venit purtând exact ceea ce cred oamenii de la oraș că înseamnă echipament solid pentru drumeție – cizme Dubarry și bocanci Timberland.

Atunci, poate islandezii, cu bocancii lor potriviți. Dar, rămâne întrebarea: de ce-ar fi fugit vreunul dintre oaspeți când l-a auzit strigând?

•

Iese deseori la ora asta ca să verifice dacă nu cumva se întâmplă ceva nelalocul lui. Unele dintre incursiunile sale în toiul nopții nu sunt însă intenționate.

Odată, s-a trezit zăcând în iarba umedă, puțin mai departe de celălalt capăt al lacului, lângă tabăra pustie de cercetași. Era miezul nopții, dar din fericire luna lumina suficient ca să-și dea seama unde se afla. Nu-și amintea cum ajunsese acolo, dar picioarele îl dureau de parcă ar fi fugit. Mâinile îl usturau. Mai târziu, la lumina din cabană, a descoperit că erau pline de răni și zgârieturi, foarte adânci în unele locuri.

Nu și-a putut aminti nimic din cele întâmplate înainte. Odată, pe când era copil, avusese un moment de anestezie generală. O cortină neagră i se așternuse peste conștiență, o lumină se stinsese, iar timpul dispăruse într-o clipită. Așa se întâmpla. Calupuri mari de timp erau înghițite și în locul lor rămâneau goluri. Ar fi putut fi oriunde. Ar fi putut face orice.

I se întâmplase și la oraș. Acolo era mai rău – ajunsese în cealaltă parte a orașului, se trezise rătăcind pe străzi necunoscute sau zăcând într-un loc de joacă pentru copii, ori poticnindu-se pe lângă o linie de cale ferată.

Există un cuvânt pentru asta, care sună a compoziție muzicală: fuga[{17}]. Un cuvânt frumos pentru ceva atât de terifiant. Cauza era trauma, după cum spusese psihiatra. Era un simptom, nu o afecțiune în sine. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să înceapă să vorbească despre ce i se întâmplase. Înțelegea asta, da? Pentru că problema, chiar dacă nu-i pricinuise încă niciun rău, cu excepția câtorva nopți confuze, ei bine, putea deveni periculoasă. Pentru el. Pentru cei din jur. La urma urmei, se întâmplase deja incidentul acela – motivul pentru care mergea la terapie.

— Da, spusese el, privind-o pe psihiatră drept în ochi. Dar asta nu s-a întâmplat într-o stare de *fugă.* Știam exact ce făceam.

Psihiatra tușise, păruse că nu se simțea în largul ei.

— Totuși, cred că am stabilit că atât incidentul, cât și aceste episoade au fost provocate, mai mult sau mai puțin direct, de aceeași traumă.

A existat un număr impus de ședințe, deși psihiatra a scris în raportul ei că, după părerea sa, era nevoie de mai multe. El a verificat de mai multe ori – era doar o recomandare, nu o obligație. Era liber să-i ignore sfatul. Nu prea îi venise să creadă că scăpase așa de ușor și bănuia că nici ei. Îi rămăsese în cap, însă, ideea că putea face rău – nu intenționat, așa cum se întâmplase atunci, ci fără să fie conștient de ceea ce făcea. Așa că, în loc să

dea de capătul problemei – pentru că nu credea că putea vreodată să vorbească despre ziua aceea, chiar dacă asta îi putea salva viața –, venise într-un loc în care erau foarte puțini oameni pe care îi putea răni.

•

Zăbovește încă o vreme la marginea copacilor, ciulind urechile pentru orice altă mișcare. Dar nu se aude nimic, iar câinii par să-și fi pierdut și ei interesul. Se întoarce și o ia înapoi de-a lungul potecii, în direcția din care a venit.

Când se întoarce la cabană, se întinde pe spate pe pat, îmbrăcat. Își permite, în sfârșit, să spere că va putea dormi.

Camera e austeră. Aici nu există tablouri pe pereți, nici bibelouri pe rafturile pe care nu se află decât câteva volume subțiri – o carte de nuvele, o colecție de poezii.

Zilele acestea nu mai citește, însă sunt indicii, legături cu persoana care era odată. Nimic din ce-i aici nu oferă informații despre bărbatul care ocupă încăperea, cu excepția situației în care acest nimic este în sine un indiciu. Are anonimatul unei celule de închisoare. Dacă cineva ar ajunge să-l cunoască, ceea ce nu se întâmplă niciodată în totalitate, ar afla că asta nu-i o coincidență.

Se întoarce pe partea cealaltă și închide ochii. O mimare a somnului. Dacă are noroc, va dormi o oră – poate chiar două. A învățat să trăiască cu asta, să bea destulă cafea ca să combată amețeala, să ia suficiente analgezice ca să mascheze, cât de mult posibil, migrenele. A fost o vreme în care avea somnul profund, netulburat, al unui animal. Acum nu-și poate imagina așa ceva. Acea viață a fost a unui alt om. Acum, de câte ori închide ochii, le vede chipurile. Cu ochi rugători, îl întreabă: *De ce noi? Ce-am făcut să merităm asta?* Mâinile lor se întind spre el, îl apucă de păr, de haine. Îi simte pe el – trebuie să se lupte să-i îndepărteze. Chiar și când deschide ochii, percepe pe piele urmele imaginare ale degetelor lor: păienjeniș de amintiri.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

După ce vorbesc la poliție, îl sun pe șef, la Londra. Desigur, nu dau de el din prima – se aude o voce mătăsoasă de asistentă personală.

— Cu ce vă pot ajuta?

Îi spun totul. Urmează o tăcere prelungă, apoi:

— Vă fac legătura, spune ea pe un ton mult mai comun, ca și cum și-ar fi dat seama subit că torsul răgușit nu e adecvat în cazul ăsta.

Vocea lui se aude rapid.

— Bună, Heather, spune pe un ton familiar, ca și cum am vorbi la telefon în fiecare zi.

De la unica noastră întâlnire îmi amintesc faptul că era destul de chipeș (deși e greu de spus dacă nu cumva asta se datora doar unei îngrijiri corespunzătoare și farmecului personal), arborând un zâmbet de politician.

— E de rău, îi zic. Am găsit un cadavru.

— O, spune el. O, Doamne.

Dar nu pare deosebit de șocat. În schimb, sunt sigură că se gândește – la fel ca politicianul cu care aduce – cum să gestioneze situația, cum să protejeze moșia.

— Și mă tem că nu pare a fi un accident.

— Mmm, face el. Ai sunat la poliție, bănuiesc?

— Da, îi spun. Chiar înainte de a vă suna.

— Aș veni acolo, zice el, dar nu prea cred că ar fi de folos.

— Oricum, e posibil să nu puteți ajunge.

Îi explic situația în legătură cu vremea, faptul că suntem practic înzăpeziți aici.

— Zici că Doug a fost cel care a găsit cadavrul?

— Da.

— Unde?

Întreabă pe un ton dintr-odată mai clar. Poate vrea să știe dacă e vreo

posibilitate să fie dat în judecată pentru asta.

— În cascada de lângă vechea moară de apă.

— OK. Și tu ai văzut ceva? Sau Doug?

— Nu… nimic deosebit.

— Și Iain știe?

— Ăăă… nu, nu încă. A plecat în Ajunul Anului Nou, după ce a terminat ce-a avut de făcut.

— Păi, va trebui să afle, desigur. E important să-l pui și pe el la curent.

— Da, îi spun. Sigur. O să încerc acum la el.

— Așa să faci. Și ține-mă la curent cu orice apare nou, te rog.

— Bineînțeles.

Am încercat să par convingătoare, dar abia dacă am reușit să scot ceva mai mult decât o șoaptă. Tonul lui e așa de oficial, de distant. Poate că e posibil să te comporți așa dacă te afli acolo unde e el, departe, la Londra… neafectat de atmosfera morții care a pus stăpânire pe fiecare centimetru din locul ăsta.

Încerc apoi la Iain. De la el n-am decât un număr de mobil, niciun număr de acasă. Intră direct mesageria vocală. Problema în acest colț de lume e că în cea mai mare parte a timpului, semnalul nu-i suficient de puternic ca să dea cineva de tine. O să-i las un mesaj vocal. Sunt sigură că o să fie impresionat de preocuparea șefului, dar, sincer, în clipa asta, el e cea mai mică dintre îngrijorările mele.

Tocmai sunt pe cale să-i las un mesaj scurt când se aude o bătaie în ușă.

E Doug.

— Au venit, spune el. Oaspeții.

Cât timp eu am vorbit la telefon, el s-a dus să-i adune pe ceilalți din căsuțele lor și să-i mâne spre Cabană. Doug arată îngrozitor – observasem asta mai devreme, dar nu *văzusem* cu adevărat, prea distrasă fiind de dezastrul iminent. Orbitele lui au o culoare violet închis, vineție, ca și cum n-ar fi dormit de o săptămână. Se pare că moartea oaspetelui l-a afectat personal. Mâna lui, din câte văd, e bandajată, un tifon gros acoperindu-i mare parte din piele. Cât am fost afară, nu observasem asta pentru că purta mănuși.

— Ce-ai pățit la mână? îl întreb.

— O, face el.

Își ridică mâna și se uită la ea ca de parcă n-ar mai fi văzut-o până acum.

— Cred că m-am rănit la ea.

— Când? Arată rău.

— Nu știu, spune el.

Se scarpină la ceafă cu cealaltă mână.

— Cred că acum câteva zile.

Dar nu-i adevărat – n-are cum. La Cina Muntenească nu avusese bandaj… sunt sigură de asta; aș fi observat. Și rana de dedesubt trebuie să fie destul de adâncă dacă și-a bandajat-o – l-am mai văzut pe Doug cu tăieturi oribile și cu vânătăi și nu se obosise să-și pună nici măcar un leucoplast.

— Le spun că vii să vorbești cu ei? întreabă el.

Observ că și-a ascuns mâna bandajată în buzunarul gecii.

Cumva, rolul de a vorbi cu oaspeții mi-a revenit mie – se pare că am căzut de acord asupra acestui lucru fără ca măcar să discutăm. Dau din cap afirmativ, încercând să-mi înghit nodul de groază din gât, și-l urmez afară din birou.

•

Oaspeții stau adunați pe holul care duce spre sufragerie, așteptând veștile. Doar cei de la Londra – perechea de islandezi s-a întors la adăpost. Am hotărât împreună cu Doug să le spunem mai întâi celor din grupul de prieteni – până la urmă, vestea morții va avea un efect mult mai devastator asupra lor.

Când intru în sufragerie, toți își ridică privirile spre mine. M-am mai aflat de partea asta, la vechea mea slujbă. Familiile îngrijorate care așteaptă vești, eu în situația de a le spune ultimul lucru pe care vor să-l audă… *N-am reușit. A intervenit o complicație neprevăzută. Am făcut tot ce s-a putut.*

Îmi înfig unghiile în palme. M-am aflat și de partea lor. Știu exact cum e. Chipurile lor înoată prin fața mea, cu privirile ațintite asupra mea, așteptând, profund concentrate la ceea ce urmează să zic. Simt un val de greață în străfundurile stomacului. Ceea ce sunt pe cale să le spun le va schimba viețile pentru totdeauna.

— Am găsit-o.

Întrebările încep aproape imediat; ridic o mână, pentru ca ei să facă liniște. Cel mai important lucru e să le dau vestea teribilă cât mai repede posibil, pentru a alunga orice urmă de speranță. Speranța e un lucru important, atunci când mai există o șansă ca totul să fie OK. Dar, în cazuri

complet lipsite de speranță, poate face mai mult rău decât bine. Deși, cred că niciunul dintre ei nu mai speră cu adevărat. Ei știu deja. Dar confirmarea e cu totul altceva.

— Mi-e teamă că sunt vești foarte proaste, le spun.

Dintr-odată, atmosfera e atât de densă, încât o poți tăia cu cuțitul. Oribila putere de a fi în situația asta mă lovește din plin. Eu țin în mână toate cărțile, gata să le etalez în fața oaspeților – ei vor face cu ele tot ce vor dori.

— Îmi pare foarte rău să vă spun că e moartă.

La început e șocul – sunt uniți în privința asta. Se holbează la mine ca și cum așteaptă să le spun poanta. Apoi, fiecare începe să proceseze informațiile și durerea în moduri diferite – isterie, neînțelegere mută, furie.

Știu că niciuna dintre reacții nu este mai mult sau mai puțin validă. Am văzut toate astea la spital, ori de câte ori a trebuit să înștiințez rudele apropiate. Și așa cum ar confirma orice paramedic, adesea pentru cei tăcuți trebuie să-ți faci griji după un dezastru – nu pentru cei care își plâng și țipă durerea. Cu toate că și cei care plâng și țipă suferă. Modul de exprimare a durerii poate fi la fel de diferit ca și oamenii care o experimentează. Știu asta prea bine.

În același timp, însă, mă străbate un gând: este posibil ca una dintre aceste expresii ale durerii să fie doar asta? O expresie? Un spectacol? În timp ce îmi pun întrebări despre cadavru, despre cum l-am găsit, cum arăta și când l-am găsit, mă întreb: oare unul dintre ei știe deja toate astea? Știe cineva mai multe decât lasă să se vadă?

Întoarsă în sanctuarul biroului, îmi sună telefonul. Răspund, așteptându-mă să fie din nou șeful meu, sau poliția – poate cu informații noi despre momentul în care se așteaptă să poată ajunge aici. Nu e poliția.

— Nu pot să vorbesc acum, mamă.

— S-a întâmplat ceva rău. Îmi dau seama.

Poate să-și dea seama după șase cuvinte? Strâng din maxilar. Apoi îl descleștez.

— Nu pot vorbi acum. Sunt bine, asta e tot ce trebuie să știi în acest moment. O să-ți povestesc mai târziu. OK?

— N-ai sunat ieri, așa cum ne-am înțeles. Așa că am știut că s-a întâmplat ceva.

Vocea ei e afectată, marcată de îngrijorare.

— Heather, știam că nu trebuia să te las să stai în locul ăla.

•

Ea n-a înțeles niciodată. De ce, după ce m-am trezit dintr-odată singură pe lume, pentru prima dată după cincisprezece ani, am ales să persist în acea singurătate mutându-mă într-un astfel de loc? Dar ceea ce chiar nu avea cum să priceapă – pentru că era ceva ce nici eu nu puteam explica, doar ceva ce percepeam – era faptul că mă simțeam mult mai singură înconjurată de oameni. Toți prietenii noștri, oricât de mult încercau să fie de folos și de empatici, îmi aduceau aminte de el. La fel și orașul în care locuiserăm împreună. La fiecare colț de stradă era o cafenea în care luaserăm împreună brunch-ul, ori o librărie pe care o inspectaserăm sau chiar un Sainsbury de unde ne cumpăraserăm o mâncare gata făcută și o sticlă de vin. Apartamentul nostru era cel mai rău dintre toate, desigur. Abia am mai reușit să intru înăuntru înainte să fie vândut. Acolo erau toate amintirile vieții noastre trăite împreună, ale maturizării noastre – locul în care am stat după ce-am terminat facultatea. Toată viața mea de adult.

Iar a mă afla în preajma oamenilor – oameni care își vedeau de viețile lor, ocupate și dezordonate, care se așezau la casa lor, aveau copii, se căsătoreau – nu făcea decât să sublinieze cât de mult stagnase propria mea viață, pe termen nelimitat. Poate pentru totdeauna.

Așa că da, uneori mă simt singură aici. Dar cel puțin, peisajul ăsta a părut întotdeauna să fie tocmai bun pentru singurătate și nu trebuie să mă confrunt în fiecare zi cu tot ceea ce am pierdut, cu toate ecourile vechii mele vieți, împlinită, fericită, plină de dragoste. Și da, uneori, așa cum mi se întâmpla la oraș, am fost aproape incapabilă să mă dau jos din pat și a trebuit să mă forțez să mă îmbrac, să-mi mănânc micul dejun, să parcurg scurtul drum până la biroul din Cabană. Dar e mult mai ușor să înfrunți ziua când știi că nu trebuie să ai de-a face cu alți oameni și cu fericirea lor.

Aici, am putut să mă duc să-mi strig nefericirea și furia – da, am acumulat multă – munților și lacului și să simt vastul peisaj înghițind o parte din durerea mea. Aici, singurătatea e în natura lucrurilor.

Când s-a întâmplat, o parte din mine s-a întrebat dacă mă așteptam, de fapt, la asta, dacă nu cumva știusem dintotdeauna că va veni. Am simțit mereu, încă de când Jamie și cu mine am devenit un cuplu, că era prea bine, că eram prea norocoși. Că o astfel de fericire n-are cum să dureze – ne depășeam cota alocată și la un moment dat cineva avea să observe. Soarta a decis să-mi dea dreptate. Expresia pe care o avea șeful lui Jamie, Keith,

când a venit să-mi dea vestea. Am știut dinainte să deschidă gura. Inhalare de fum. Nimeni nu și-a dat seama, în haos, că Jamie nu apăruse. Rămăsese blocat în casa cuprinsă de flăcări. Ceilalți pompieri au făcut tot ce au putut. Fusese culcat jos, cu paramedici în jurul lui.

Keith îi acordase lui Jamie primul ajutor timp de patruzeci și cinci de minute până au ajuns ei. Când el a început să plângă, a trebuit să-mi mut privirea pentru că era o priveliște îngrozitoare, neașteptată. Să vezi un om cum e Keith plângând. Și asta, mai mult decât orice altceva, a făcut ca totul să fie real.

Jamie era pompier. Ar fi putut fi orice altceva, cu creierul pe care-l avea – om de știință, avocat, profesor. Dar mi-a spus că și-a dorit să facă ceva prin care să simtă că într-adevăr conta – ca mine. Ceea ce l-a făcut să fie unul dintre cei mai buni a fost faptul că întotdeauna își dădea silința. După cum a spus și Keith, la slujbă, când alții renunțau la o cauză pierdută, Jamie încerca mai mult, risca mai mult. Uneori, părea aproape invincibil. Dar nu era. Era doar un om. Un om cu o inimă mare, curajos, care se sacrifica – dar cu siguranță muritor.

Ceea ce nu ți se spune atunci când cineva pe care-l iubești moare este faptul că e posibil să fii supărat pe el. E adevărat, am fost așa de supărată pe Jamie. Înainte, viața avea un sens. Tot ce aveam noi ne era menit. Felul în care ne-am întâlnit – el s-a hotărât în ultimul moment să vină la o petrecere acasă la prietenul unui prieten. Apartamentul frumos și luminos pe care l-am găsit în centrul vechi din Edinburgh, pe care proprietarul se decisese să-l închirieze pe nimic oricui era dispus să aibă grijă de câine, în timp ce el era mai tot timpul plecat. Chiar și felul în care ne potriveam, el și cu mine – ca două piese dintr-un puzzle foarte simplu care, când erau unite, făceau ca imaginea să fie completă.

Când a murit, nimic n-a mai avut sens. O lume în care putea fi luat de lângă mine trebuia să fie un loc crud și haotic. Și m-am gândit – rapid, dar definitiv – să termin cu tot. Până la urmă, nu dorința de a supraviețui a fost cea care m-a oprit; ci faptul că știam ce avea să însemne asta pentru familia mea.

Venirea mea aici a fost următorul cel mai bun lucru. Un mod de a scăpa de viața pe care o știam, de tot ceea ce mă lega de trecut. Uneori cred că aduce într-un fel cu moartea – o opțiune puțin mai acceptabilă decât pastilele sau aruncarea în gol de pe Forth Bridge, pe care le-am luat în

calcul în săptămânile de după moartea lui Jamie. Deci, într-un mod ciudat, peisajul ăsta a fost un sanctuar. Dar acum, cu această întâmplare îngrozitoare și zăpada care ne-a făcut pe toți captivi și ținând ajutorul la distanță, a devenit, în decurs de douăzeci și patru de ore, o închisoare.

Cu două zile în urmă
Ajunul Anului Nou 2018

Emma

Aseară, Mark și cu mine am avut parte de o partidă grozavă de sex. M-a aruncat pe pat. În trăsăturile lui era o intensitate, o umbră întunecată. Arată cam la fel când e excitat și când e foarte supărat.

Nu știu ce l-a apucat. E posibil să fi fost de la chestiile pe care le-am luat toți (pe care nu ar fi trebuit să le iau, dacă stau să mă gândesc mai bine, pentru că zic lucruri tâmpite – pe care nu vreau să le spun cu voce tare). Dar intensitatea lui ar fi putut avea legătură și cu ceea ce tocmai mi-a spus – chestia pe care a aflat-o –, acea încântare ciudată, aproape erotică, care ne cuprinde uneori, când altcineva e băgat în vreo încurcătură.

Știu că oamenii vor să știe care-i treaba cu mine și cu Mark. „Cum v-ați întâlnit?" întreabă ei. Sau: „Ce te-a atras la el?" și „Când ai știut că el e alesul?". Uneori le spun că mișcările lui de dans pe Chesney Hawkes, în mijlocul ringului de dans de la Inferno, au fost cele care m-au atras și asta stârnește de obicei râsul. Dar asta nu e decât o măsură temporară de a trage de timp pentru întrebările care urmează, fără îndoială, mai profunde, mai iscoditoare.

Ei caută romantismul, chimia, scânteia vitală care ne-a adus împreună, care ne ține unul lângă altul. În mod normal, cred că sfârșesc prin a fi dezamăgiți în căutarea lor. Pentru că realitatea e că nu există nicio mare poveste de iubire între noi. Nicio pasiune măreață. N-a fost niciodată vorba de așa ceva – încă de la început. Nu mă deranjează să recunosc asta. Nu asta căutam.

Sunt oameni care țin cu dinții de dragoste, DRAGOSTE cu majuscule, și nu se opresc până ce o găsesc. Mai sunt cei care renunță, pentru că n-o găsesc. Dau lovitura sau se lasă păgubași – totul sau nimic. Și apoi sunt ceilalți, poate majoritatea, care se mulțumesc cu ce au. Cred că noi suntem cei cu capul pe umeri. Pentru că dragostea nu înseamnă întotdeauna longevitate.

Sunt fericită cu ce avem. Cred că și Mark este. Oamenii par să comenteze mult pe seama faptului că nu prea semănăm. „Opusele se atrag”, spun ei cu o privire atotștiutoare. „Nu-i așa?” Pentru un cuplu este important să aibă anumite interese sau pasiuni comune, așa văd eu lucrurile. Câteva domenii – sau numai unul – față de care cei doi au un nivel similar de interes. Așa-i și în cazul nostru. În special un anumit lucru. Și nu, nu-i acela, deși avem parte de sex bun, chiar grozav.

Deci nu, nu avem cine știe ce chimie în cuplu, ca Miranda și Julien… deși, dacă stau bine să mă gândesc, ceva pare să nu fie în regulă între ei – mă întreb dacă sunt singura care observă asta. Și da, știu că Mark a făcut o pasiune nebună pentru Miranda, în caz că vă întrebați. Nu sunt idioată. De fapt, observ chiar mai multe decât cred aproape toți ceilalți despre mine. Nu mă deranjează. Chiar nu. Aproape că pot să *aud* scepticismul. Dar jur că așa-i. Mă tem că va trebui să mă credeți pur și simplu pe cuvânt.

Așa că nu, când l-am văzut pe Mark în clubul acela înfierbântat, puțin mai încolo de Clapham High Street, nu mi-am spus neapărat: „Iată-l pe bărbatul visurilor mele, asta trebuie să fie chestia măreață care stă la baza cărților și filmelor importante; iubire adevărată, dragoste la prima vedere”. N-a fost așa.

Ce-am văzut atunci a fost mai mult sau mai puțin de atât. Am văzut o viață. Un nou mod de-a fi. Am văzut ceea ce mi-am dorit întotdeauna.

Atât eu, cât și Mark am avut copilării dificile. Eu am fost mutată de la o școală la alta, o dată la câțiva ani, și niciodată nu am reușit să-mi fac prieteni. Asta pălește în comparație cu experiența lui Mark. Tatăl lui îl bătea. Nu o pereche de palme nechibzuite pentru obrăznicie. Bătaie în toată regula, de modă veche, barbară. Mi-a povestit că, odată, mama lui l-a dat cu anti-cearcăn înainte să plece la școală, ca să-i acopere vânătăile din jurul ochiului. Ea nu l-a oprit pe tatăl lui. Nu putea. Nu la fel de frecvent – dar destul de des –, chiar și ea cădea victimă a uneia dintre crizele lui. Când era mic, Mark era scund pentru vârsta lui și își cam lua bătaie pe terenul de rugbi, spre disprețul tatălui lui. Apoi a început să crească. Bea shake-uri proteice și mergea la sala de sport. În cele din urmă, bătăile au încetat; ca și cum tatăl lui și-ar fi dat seama brusc că fiul lui ar putea riposta și câștiga.

Mark a moștenit ceva din temperamentul tatălui lui. Se folosește de fizicul lui. Cu mine n-a fost niciodată violent… deși au fost câteva momente, în toiul unor certuri deosebit de explozive, când am simțit că e la

limită. O ușă trântită cu o asemenea forță, încât lemnul s-a crăpat, o fotografie în legătură cu care n-am căzut niciodată de acord izbită de perete. Dar el nu-i un tip insensibil, așa cum oamenii ar putea presupune. Poate că aseară a glumit în legătură cu acel incident de la curse, dar îmi aduc aminte remușcarea de după, oroarea lui față de ceea ce a făcut… modul în care aproape i-au dat lacrimile când a auzit că băiatul a fost transportat la spital. A trebuit să-l opresc să se ducă să se autodenunțe.

Mark își dorește cu disperare să nu ajungă ca tatăl lui. Dar mai știu și că, uneori, îi e frică că devine el.

Miranda

Mă trezesc devreme. Julien e ghemuit sub cearșaf, departe de mine. Amintirile din seara trecută își fac apariția, legate unele de altele și neclare, ca un ghem de lână încurcată. Mark, în baie. Felul în care mă dominase cu statura lui, amenințarea strânsorii lui pe brațul meu.

Mă ridic și mă îmbrac. Mă duc să alerg, să încerc să dau afară din plămâni ciudățenia serii trecute. Acum îmi place să alerg. A ajuns să-mi placă – nu a fost mereu la fel. Nu mi-a plăcut la paisprezece ani, când dintr-odată am crescut câteva mărimi și draga mea mamă mi-a făcut cadou de ziua mea un abonament la sală.

Sprintez pe lângă celelalte căsuțe și Cabană cât de repede pot. Încă nu vreau să-i văd pe ceilalți. Încă nu mi-am pus fața care trebuie – și nu mă refer la machiaj. Mă refer la rezistenta, amuzanta, deschisa la orice Miranda. Când ajung la adăpostul întunecat al copacilor care mărginesc lacul și nu s-a auzit niciun „Unde te duci?", respir ușurată.

Mark – cum *îndrăznește*? Sunt tentată să-i spun Emmei azi. Dar știu cât de mult s-a străduit să organizeze toate astea, cât de mândră este că a găsit un loc așa grozav – nu sunt *chiar* atât de insensibilă la asemenea lucruri, așa cum cred unii. Așa că poate ar trebui să aștept până după aceea, să abordez problema la Londra, când ieșim împreună să bem ceva. Trebuie să fi văzut latura asta a lui, nu? Dacă s-a purtat așa cu mine, oare cum se comportă cu ea? Ea pare foarte capabilă, foarte stăpână pe viața ei, dar, după cum bine știu, fața pe care o expunem lumii poate fi înșelătoare.

Aerul e mult mai rece azi. Unele băltoace cu apă de ploaie au înghețat peste noapte. Frigul ăsta are ceva tăios, o asprime nefamiliară. O zi rece în Londra este întotdeauna compensată prin căldura din magazinele supra-încălzite, prin umezeala lipicioasă de la metrou, prin apăsarea celorlalte corpuri. Dar aici, frigul are o șansă să te prindă bine în strânsoare. Simt într-un fel că încerc să-l depășesc.

Am luat telefonul cu mine ca să pot asculta muzică – mi se pare că mă ajută întotdeauna să mă relaxez, că îmi îneacă restul zgomotelor din cap. E mult mai bine decât „tăcerea conștientă" care îi place atât de mult

terapeutului meu. Așa cum mi s-a spus, micul indicator de semnal e gol. E amuzant că am ajuns să trăim într-o lume în care lipsa de conexiune poate fi promovată drept un atribut.

Câțiva metri mai în față, poteca se bifurcă către un alt debarcader. E un loc perfect, frumos, melancolic. Alerg ușor într-acolo. Sunt mai multe canoe depozitate, probabil rămase din timpul verii – una e întoarsă și e plină cu apă de ploaie, acum înghețată bocnă. Stau deasupra ei și în timp ce privesc înăuntru pare că reflexia mea e captivă dincolo de suprafața gheții, că sunt prinsă acolo înăuntru. Tremur, deși sunt bine înfofolită ca să nu-mi fie frig. Mă întorc la potecă.

Cred că am alergat vreo două sute de metri de-a lungul drumului denivelat pe care am mers cu mașina seara trecută, cu pădurea într-o parte și cu lacul în cealaltă, când dau peste un pod care se întinde peste una dintre cascadele care se varsă în lac. Vizavi de cascadă e o clădire mică și abandonată. Mă întreb ce naiba e asta. Mă aplec peste marginea podului – nu sunt decât trei rânduri de lanț între mine și gol – și mă uit la cascadă, în mare parte înghețată în țurțuri și la pietrele negre, acoperite de mușchi.

În afară de asta, pentru o vreme, poteca e lipsită de evenimente. Dar, la un moment dat, dau peste un mic petic de pământ ars, un cerc, ca și cum cineva ar fi făcut focul aici. În apropiere sunt câteva cutii de bere arse și ruginite. Îmi aduc aminte ce ne-a povestit Heather despre braconieri.

•

Ies de pe potecă și pășesc pe malul care se întinde în jos către apă, aplecându-mă pe sub crengile copacilor ce mărginesc lacul, împiedicându-mă și alunecând pe rădăcinile bătrâne și acoperite de mușchi, în timp ce rămurele mi se agață de păr, de față și de geacă. La un moment dat, mă dezechilibrez și alunec spre o mică porțiune a lacului din dreapta mea, reușind să-mi recapăt echilibrul în ultima clipă. În timp ce fac asta, zăresc ceva care lucește dincolo de suprafața apei. De un alb șocant, mult mai luminos decât pietrele maronii dimprejur. Mă uit mai bine și-mi dau seama ce este. Un os. Unul destul de mare, parțial ascuns de frunzele putrede. Privesc în jur și văd altul și altul, răspândite pe iarba de pe mal. Unele sunt chiar mai mari decât cel din apă, lungi cât femurul meu. Sunt oase de animale, știu asta. Îmi spun asta în timp ce mă uit după craniul care o va confirma. Un animal ucis de un alt animal, sau care a murit de bătrânețe. Dar unele dintre ele, din câte văd, au urme de ardere. Și nu se vede niciun

craniu. Din nou, îmi amintesc avertismentul despre braconierii care încalcă proprietatea; poate au luat capetele pentru a fi montate pe perete. Mă trece un fior. Uciderea a ceva atât de mare trebuie să fi implicat o anumită doză de violență și un scop.

Trebuie să mă distanțez de locul ăsta. Oribila descoperire nu-mi pică bine pe stomacul gol. Așa că mă străduiesc să urc panta ușor abruptă, până ce nu mă mai concentrez decât la senzația de arsură din plămâni și din picioare. Îmi reamintesc ce loc frumos este. Oasele mi-au dat fiori, au aruncat un spectru întunecat peste toate lucrurile. Dar nu-i nimic sinistru aici. E doar diferit, îmi spun. Îndepărtat, sălbatic.

Acum mă aflu aproape în partea opusă a lacului față de Cabană – strălucește ciudat și magnific de pe celălalt mal. E un gol între copacii care încercuiesc lacul aici, lăsând o întindere dezgolită cu multe pietre și iarbă ce pare veștejită. Și aici e o clădire, joasă și din lemn, asemănătoare cu căbănuțele. Probabil e baraca în care stau islandezii. Toate ferestrele sunt întunecate, nu-i niciun semn de viață înăuntru. Poate că încă dorm.

Îmi continui drumul și grăbesc ritmul pentru a doua parte a turei, așa cum fac întotdeauna când alerg. În timp ce plonjez din nou între copaci, aud un sunet, înalt, un vaiet ca al unui animal în suferință. Gândul îmi fuge inevitabil la oasele de pe celălalt mal. E greu de spus de unde vine exact, dar mijesc ochii în direcția vagă a zgomotului, în desișul întunecat. Acum îi observ – nu-mi vine să cred că nu i-am văzut inițial. Iisuse. Atâta piele goală. Femeia stă aplecată pe mușchiul de pe jos sprijinită în mâini și în genunchi, iar bărbatul i-o trage pe la spate, cu șoldurile intens flexate și mâna încleștată în părul ei brunet. Ea își ține capul lăsat pe spate, sau poate e tras înapoi de forța strânsorii lui. Amândoi fac mult zgomot, iar sunetele sunt bestiale, lipsite de inhibiții. Priveliștea asta are ceva îngrozitor de fascinant. Îmi simt picioarele înrădăcinate în loc și sunt incapabilă să-mi mut privirea.

Și atunci bărbatul își întoarce capul și se uită direct la mine. Cu două degete îmi face un fel de semn.

— Vino, strigă el, hai cu noi.

Apoi râde, un fel de chicotit. Își bate joc de mine. Femeia își ridică privirea ca să vadă cu cine vorbește. Rânjește și ea la mine – expresia ca de drogat a cuiva aflat pe culmile dorinței. Pielea lor expusă e foarte albă în lumina puternică. Genunchii ei sunt aproape negri de la pământ.

Și, cu toate că mi-a plăcut întotdeauna să mă consider *foarte* deschisă și liberală din punct de vedere sexual, odată ce membrele mele au decis să funcționeze din nou, m-am trezit împleticindu-mă înapoi, întorcându-mă și alergând cât de repede mă țineau picioarele, în timp ce crengile mi se agățau de glezne și mă loveau peste obraji. Am senzația că încă aud râsul lui, cu toate că, în mod îngrijorător, nu-mi dau seama dacă nu cumva e doar în capul meu.

•

Întoarsă la Cabană, mă duc să-mi fac o cafea la aparatul Nespresso. Se pare că degetele nu-mi funcționează cum trebuie. Tremură. Sunt sigură că e de la frig, dar ar fi o minciună să susțin că scena din pădure nu m-a zdruncinat. Natura ei animalică, *violența* ei, în mijlocul acelei sălbăticii. Aud ușa deschizându-se în spatele meu. Nu mă întorc. Sunt deja sigură – după absența salutului – că e Mark. O, pentru Dumnezeu. Chiar mi-ar prinde bine să nu-l văd acum.

Mă chinui să introduc în fantă capsula mică și trag maneta în jos. Apăs butonul și aștept să se întâmple ceva. Aud capsula căzând în spațiul din spate.

— Futu-i!

Se pare că n-am niciun pic de coordonare. Mă trezesc deodată cu Mark lângă mine.

— Uite, spune el, trebuie să-l pornești înainte să pui capsula.

Îmi arată, și un șuvoi perfect de catifea maro curge în pahar.

— Mersi, îi zic fără să mă uit la el.

— Miranda. Manda… Vreau să-mi cer scuze pentru aseară. Nu știu ce m-a apucat. Am băut prea mult și apoi pastilele alea… ce erau?

— Asta nu-i o scuză.

— Nu, spune el repede. Nu-i o scuză, știu asta. E de neiertat cum m-am comportat. Te-am rănit?

Îmi ridic mâneca și-i arăt vânătaia, care a devenit de un violet destul de impresionant.

Își lasă capul jos.

— Îmi pare rău. Nu-mi vine să cred c-am făcut asta. Uneori… nu știu, las furia să pună stăpânire pe mine. E ca și cum ceva preia controlul… din nou, e de neiertat. Și nici măcar nu eram supărat pe tine… sigur că nu. Ci pe Julien. E singurul lucru pe care n-o să-l retrag, n-o s-o fac, nu pot s-o fac. El

nu te merită, Miranda. Niciodată nu te-a meritat. Dar mai ales recent…

— Nu, îi spun, ridicând o palmă, orice crezi că știi despre „micul lui secret”, sau cum îi zici tu, vreau să-l ții pentru tine. Pentru binele meu, dacă n-o faci pentru al lui. Înțelegi?

— Cred că da, dar…

Pare uluit.

— Mă gândesc la tine, Miranda. Simt că ai dreptul să știi ce pune la cale. Ești sigură?

— Da, îi zic, dând din cap afirmativ, pentru emfază. Absolut sigură.

Sorb din cafea. E prea fierbinte și-mi arde limba, dar n-am de gând să tresar în fața lui.

— A, și Mark…

— Da?

— Dacă mă mai atingi o dată așa… așa cum ai făcut-o pe covorașul Twister sau în baie… să dea *dracu’* dacă nu te omor. Ai înțeles?

Katie

N-am dormit bine noaptea trecută. Cred că n-am mai dormit bine de câteva luni. Par a fi ani.

Când vin la micul dejun, Emma e în bucătăria Cabanei și face pregătiri pentru cina din seara asta. Are părul dat la o parte de pe față și nu e machiată. De fapt, nu-mi aduc aminte s-o fi văzut fără machiaj. E ciudat, uneori, să vezi o persoană pentru prima dată nemachiată. Mai ales pe cineva ca Emma, care e de obicei dată cu mascara, cu dermatograf; e ca și cum n-ar avea trăsături.

A plănuit un mare ospăț pentru seara asta, îmi spune. Frigiderul e plin cu somon afumat și cel mai bun file de vită, iar acum pregătește un aluat pentru blinii. Prepară singură bliniile, Dumnezeule!

— Alea cumpărate de la magazin au gust de cauciuc, spune ea. Și sunt așa de ușor de făcut.

E în elementul ei, fredonând încet. M-a pus să tai mici triunghiuri de somon cu mult mai multă grijă decât as face-o în mod normal. Adevărul e că e bine să am ceva la care să mă concentrez. Oricât aș încerca, gândurile continuă să rătăcească. Continui, până când Emma strigă:

— Katie, o, Doamne! Sângerezi! N-ai observat?

Și apoi pe un ton ușor mai iritat:

— Ai umplut somonul de sânge.

— Da?

Privesc în jos la mână.

— O…

Are dreptate, am tăiat destul de adânc în carnea degetului arătător. O tăietură de un roșu strălucitor. Peștele e alunecos de la sânge și arată brusc macabru.

Emma se holbează la mine.

— Cum de n-ai observat?

Îmi ia mâna, puțin cam dur.

— O, sărăcuța de tine. Cred că te-a durut. E destul de adâncă.

Încearcă să pară înțelegătoare, dar asta nu prea îi ascunde o notă de iritare. Dintr-odată, vine durerea. Ascuțită, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

Totuși, mă surprind aproape bucurându-mă de usturimea provocată. Pare să fie ceea ce trebuie, ca și cum aș merita-o.

•

Mai târziu, luăm brunch-ul în sufrageria din Cabană, adunați toți în jurul mesei rotunde din mijloc, cu excepția Samirei și a lui Giles, care n-au ajuns încă. Dar s-au trezit – când am trecut prin dreptul căbănuței lor, am auzit voci ridicate și un țipăt de bebeluș.

Atmosfera e mai puțin tensionată în dimineața asta – conversația de la masă e formală și toată lumea își mănâncă indiferentă micul dejun. De vină e mahmureala după seara trecută, desigur, dar poate fi și altceva. O ușoară încordare… ca și cum toți și-ar fi epuizat cota personală de bunătate la reuniunea de ieri. Doar Emma e veselă și plină de energie, asigurându-se că toată lumea are suficientă șuncă și destulă cafea.

— Pentru Dumnezeu, spune Julien, stai jos, Emma! Ne *descurcăm.*

Sunt sigură că intenționase s-o spună pe un ton mai relaxat, ca o tachinare, dar nu prea i-a ieșit. Emma se așază, iar o roșeață îi urcă pe laterala gâtului.

— Katie, zice Miranda și trage în afară scaunul de lângă ea, stai lângă mine.

Mă așez și întind mâna după o bucată rece de pâine prăjită, ca s-o ung cu unt. Miranda s-a dat cu mult parfum în dimineața asta și, în timp ce mestec, am senzația că pâinea prăjită s-a îmbibat cu aroma grea și intens mirositoare. Mi se întoarce stomacul pe dos. Iau o gură de cafea, dar și ea are același gust.

Când în cele din urmă îmi ridic privirea, observ că Miranda stă întoarsă în scaun și se uită direct la mine, cu capul într-o parte. Văd mai degrabă decât simt cum îmi tremură bucata de pâine prăjită din mână. Ochii aceia ai ei ca niște raze X.

— Ai un iubit nou, așa-i? întreabă ea.

Rânjește la mine… dar îmi dau seama că e mai degrabă o grimasă decât un zâmbet. O cunosc prea bine ca să nu-mi dau seama când ceva nu-i în regulă. Dacă aș fi o prietenă bună, aș întreba-o despre asta… dar nu mă simt în stare s-o fac. În plus, mă gândesc eu, e o adunare prea deschisă aici, cu toți ceilalți în jurul nostru.

— Ce te face să spui asta? o întreb.

— Îmi dau seama. Arăți diferit. Părul, hainele…

Mă îndepărtez câțiva centimetri; respirația ei e cam stătută, ceea ce n-o caracterizează. Mi-a zis odată că se spală pe dinți înainte *și* după micul dejun, în concordanță cu nu știu ce regulă fascistă a maică-sii. Probabil că a uitat.

— Și, spune ea, în ultima vreme ai fost așa de evazivă. Chiar mai mult decât în mod obișnuit. De câte ori a intrat în scenă un tip nou ai făcut așa. De când te știu.

Toată lumea pare că ascultă brusc. Simt toți ochii din încăpere asupra mea. Sprâncenele lui Nick sunt ridicate. Știu ce gândește, că dacă m-aș vedea cu cineva, i-aș spune. Iau o îmbucătură de pâine prăjită, dar îmi rămâne în esofag și am nevoie de câteva încercări ca s-o înghit, îmi simt gâtul dureros, rănit.

— Nu, spun cu voce răgușită. N-am timp acum… sunt mult prea ocupată cu munca.

— Doamne, zice ea. Atâta muncă și niciun pic de distracție, Katie… ai auzit vreodată de așa ceva? Ești complet obsedată. Nu înțeleg asta.

Dar n-ar avea cum să-nțeleagă. Miranda a încercat și a eșuat în tentativa de a face un pas în diverse cariere, fără niciun pic de succes. A sfârșit la Oxford cu cel mai slab rezultat. Nu-i păsa, așa mi-a spus. Dar eu știu mai bine. A fost destul de arogantă să creadă că o să treacă ca gâscă prin apă, așa cum a făcut întotdeauna. Chestia e că Miranda e isteață, dar nu-i suficient de deșteaptă pentru Oxford. Mama ei a angajat un profesor particular ca s-o ajute să ia cele patru calificative A la nivelul A și sunt sigură că i-a uimit la interviu. Dar chiar și așa. După ce a fost admisă, părea din altă ligă. Cumva, a reușit să treacă cu bine de primul și de al doilea an de facultate, iar în al treilea an a ignorat semnalele de alarmă că nu era pe drumul cel bun, cu toate că eu am încercat să-i atrag atenția. Jur că n-am fost mulțumită când a deschis plicul și i-am văzut rezultatul. Dar trebuie să admit că, într-un fel, am simțit puțin – doar un *picuț* – că s-a făcut dreptate.

Acel calificativ suficient a fost o insultă. A usturat. I-a rănit mândria. Dintre noi toți, ea e acum ciudată. Toți avem slujbe bune. Samira e consultant în management, eu sunt avocat, Julien lucrează pentru un fond de investiții, Nick e arhitect, Giles e doctor, Bo lucrează la BBC, Mark e la o firmă de publicitate. Emma muncește la o agenție literară… Îmi aduc aminte când a aflat Miranda asta.

— Nu înțeleg, a spus ea. Cum ai reușit să obții slujba aia? Credeam că

agenția aia alege *doar* de la cărămidă roșie[18], de obicei Oxbridge.

Emma a rămas impasibilă.

— Nu știu, a spus ea ridicând din umeri. Pesemne m-am descurcat bine la interviu.

Miranda a avut, la rândul ei, o șansă să pătrundă în domeniul editorial. Apoi, în publicitate. Mark a ajutat-o poate mai mult decât ar fi trebuit, convingându-l pe unul dintre colegii lui s-o primească la un interviu pentru un post de asistentă. Ea l-a primit, dar a renunțat după doar două luni. Se plictisise, a spus ea. Dar la o nuntă am cunoscut o fată care lucrase acolo și mi-a spus că situația era puțin mai complicată.

— Au pus-o pe liber, mi-a zis ea. Era incredibil de leneșă. Părea să creadă că era mai presus de toate. Odată, când umplea plicurile, a refuzat să le lingă pentru a le sigila. A spus că nu-i plăcea gustul și că așa ceva era sub nivelul ei de salarizare. A zis că nu s-a dus la Oxford ca să facă asta. Îți vine să crezi?

Da, având în vedere că sunt așa o prietenă rea, sigur că-mi vine să cred.

Au venit Giles și Samira. Par mult mai răvășiți în comparație cu ceilalți. Samira se lasă într-un scaun și își pune capul în palme, gemând, în timp ce Giles încearcă s-o ridice pe Priya în scaunul înalt. Ea plânge, opunându-se.

Țipătul ascuțit devine o văicăreală stridentă și îl văd pe Nick introducându-și discret degetele în urechi.

— O, Doamne, geme Samira. Priya ne-a trezit la cinci, apoi din nou la șase.

— Nici nu pot să-mi imaginez, spune Bo. Nu pot să mă îmbrac nici pe mine așa de dimineață. Ce să mai zic de o micuță. Nick a trebuit să-mi arate că aveam tricoul pe dos, nu-i așa?

Nick zâmbește fără tragere de inimă.

— Păi, cred că-i o alegere pe viață, nu? zice Miranda relaxată, în timp ce își toarnă un pahar cu suc de portocale. Nu e ca și cum ați fi forțați să faceți copii, nu?

Chiar și pentru Miranda care, în mod miraculos, reușește deseori să scape basma curată cu astfel de remarci asta e o răutate prea mare.

Dar în mod clar se întâmplă ceva cu ea în dimineața asta. Strălucirea ei pare să se destrame în orice moment.

N-am mai văzut-o pe Samira furioasă de mult timp, dar acum îmi amintesc că e un spectacol terifiant. Dincolo de exteriorul ei calm și

calculat zace un temperament zdravăn. A rămas absolut rigidă în scaun. O privim cu toții, în tăcere, așteptându-i reacția. Apoi pare străbătută de un fel de fior și întinde mâna spre cafetieră. Mâna îi tremură, dar doar puțin, în timp ce toarnă. Nu se uită la Miranda nici măcar o dată. De dragul armoniei din grup, probabil, e evident că s-a decis să nu se coboare la nivelul ăsta.

După o mică poticneală, conversația de la masă continuă. Astăzi mergem să stăm la pândă pentru că, se pare, e ceva „de neratat" dacă te afli pe un domeniu din Scoția.

— Bănuiesc că voi doi n-o să veniți, nu? întreabă Mark arătând spre Nick și Bo.

— De ce nu? întreabă Nick.

— Păi, zice Mark cu un rânjet în colțul buzelor. Pentru că… știi tu.

— Nu. Nu știu.

— Nu cred că vă dați în vânt după chestii de genul ăsta.

— Stai puțin, Mark, spune Nick. Dacă am înțeles bine, pare că ai ajuns la concluzia că noi n-o să venim pentru că suntem gay. Asta vrei să spui?

Rostită cu voce tare, remarca asta sună atât de ridicol, încât până și Mark probabil își dă seama de asta.

— Nu-i o dizabilitate, Mark. Să fie clar.

Mark scoate un sunet neutru din gât. Încheieturile degetelor lui Nick sunt albe în jurul căniii de cafea. Oricât de mari ar fi mușchii lui Mark, nu cred că l-aș susține într-o încăierare între ei doi.

— E adevărat, continuă Nick, că la fel ca majoritatea oamenilor sensibili, nu mă dau în vânt după ideea de a omorî animale ca sport – Mark afișează o expresie gen *aha!* –, dar, din câte înțeleg, numărul căprioarelor ar depăși limita dacă nu ar fi controlat. Așa că sunt împăcat cu ideea asta. Și sunt și un țintitor destul de bun – ultima dată când am tras la talere, am nimerit optsprezece din douăzeci. Dar mersi pentru preocupare.

După asta, nimeni, nici măcar Miranda, nu pare să mai găsească nimic de spus.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Am preparat nenumărate căni cu ceai, atât de multe, încât am început să mă simt ca o extensie a unui ceainic. Nimeni nu pare de fapt să le bea, dar de fiecare dată când îi întreb, dau vag din cap afirmativ, apoi se așază cu cești le în mâini și ceaiul fierbinte se răcește încet, fără să fie gustat. Dincolo de ferestre, ninsoarea nu dă niciun semn că s-ar opri. E greu de imaginat un moment în care nu era acolo, perdeaua asta albă în mișcare.

În mod normal, după ce e descoperit un cadavru, știu sigur că sunt o mulțime de lumini albastre intermitente, oameni în costume de protecție și agitație. Dar ăsta nu-i un loc ca oricare altul. Și, în cazul ăsta, peisajul a avut alte idei. Vremea ne-a forțat să cedăm în fața capriciilor ei. Îmi dau seama, într-una dintre puținele dăți de când m-am mutat aici, cât de străin îmi este locul ăsta, cât de puține știu, de fapt, despre el. Ar putea la fel de bine să fie o altă planetă. Sunt sigură că există secrete aici, dincolo de ascunzișurile pentru whisky sau de știuca monstruoasă din adâncurile lacului. Astea nu sunt decât lucruri infime, pe care peisajul de aici alege să le dezvăluie.

Un plânset răsună tare din camera alăturată, o cacofonie în liniște, care mă sperie atât de tare, încât vărs pe jos apă din ceainic. E doar bebelușul, desigur. Îmi amintesc plânsetul ca de copil din Ajunul Anului Nou, când m-am trezit să mă duc la toaletă și am văzut – sau am crezut că am văzut – lumina ciudată, sus, pe versantul Munro. Mă întreb acum dacă e posibil ca sunetul să fi ascuns alte zgomote de acolo.

Mă gândesc la toate sunetele din locul ăsta care au ajuns să pară normale, pe care am ajuns să nu le pun la îndoială. În timp ce aștept să fiarbă apa din ceainic, îmi aduc aminte de una dintre primele mele nopți la Cabană. Mă mutasem în căsuță și mă străduiam să nu mă gândesc prea mult la nimic. Era săptămâna teribilei aniversări. Băusem destul de mult vin – o cantitate medicinală, cam o sticlă și jumătate. Îmi amintesc că m-am

cufundat în pat și am tras plapuma peste mine. Un lucru pe care l-am învățat despre „liniște” – cel puțin despre genul ăsta de liniște, cea din sălbăticie – e că e surprinzător de asurzitoare. Clădirea veche scârțâia în jurul meu. Afară, în noapte, se auzeau sunetele animalelor; două bufnițe conversau în strigăte prelungi și sumbre. Vântul bătea printre vârfurile marilor pini scoțieni de lângă fereastra mea. Suna ca un suspin. Îmi amintesc că-mi spusesem că putea fi liniștitor. Că poate aveam să mă obișnuiesc. (Nu m-am obișnuit niciodată.)

Apoi s-a auzit un sunet care a sfâșiat totul în jur. Un țipăt, strident, disperat – oribil, geamătul unei persoane aflată într-o agonie teribilă. Ecoul lui a continuat să răsune în atmosferă câteva secunde. M-am ridicat în fund, toată moleșeala de la vin părăsindu-mă. Urechile-mi erau la fel de sensibile ca ale unui animal și simțeam furnicături peste tot în așteptarea unui alt țipăt. Nu s-a auzit niciunul.

Am așteptat un răspuns – sigur cineva trebuie să fi auzit, nu? Apoi mi-am adus aminte că nu eram decât eu și paznicul de vânătoare – nu era nimeni altcineva pe kilometri întregi de jur-împrejur… în afară de probabil, persoana care țipase. Mi l-am imaginat pe Doug trăgându-și bocancii ăia mari ai lui și luând una dintre puștile din hambar. El era cea mai potrivită persoană să se ducă, mi-am spus. Nu bețiva de mine, de un metru cincizeci și șapte. Dar noaptea părea acum mai tăcută ca oricând.

Am tras jaluzelele puțin mai mult și m-am uitat afară. Nu se zărea nicio lumină. M-am uitat la ceas. Două dimineața. Orele erau în ceață; nu realizasem cât timp trecuse. Vinul are efectul ăsta, presupun. Mi-am dat seama că era posibil ca Doug să doarmă. Că poate fusesem singura dintre noi care auzise țipătul. Am început să cred că mi-am imaginat. Poate ațipisem două minute, pe nesimțite. Nici măcar nu-mi mai aduceam aminte cum sunase, deși încă-mi reverbera în urechi.

Apoi, ca pentru a-mi reaminti, s-a auzit din nou, de data asta mai îngrozitor decât data trecută. Era sunetul unei agonii pure, ceva aproape animalic. M-am dat jos din pat și mi-am căutat papucii. Trebuia să mă duc să văd ce e – acum nu mă mai puteam preface. Cineva avea probleme.

Am coborât, am tras pe mine haina și bocancii, am luat vătraiul de fier forjat din șemineu și lanterna de pe pervaz. Afară, noaptea era neagră și liniștită. Îmi aduc aminte că cerul de deasupra mea avea o profunzime pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci și că în acel moment părea

sinistru, ca un hău.

Am mijit ochii, încercând să văd ceva printre umbre, să disting vreun semn de mișcare.

— Alo? am strigat.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât lumina lanternei se mișca de colo-colo, luminând diferite petice de pământ. Liniștea din jurul meu semăna cu o respirație reținută.

— Alo?

Poate că era inevitabil să simt că sunt urmărită, în haloul de lumină din dreptul ușii. Mi-am dat seama că mă expusesem strigând, că mă făcusem văzută și auzită. Era posibil să mă fi pus în pericol.

Am făcut câțiva pași. De undeva din direcția lacului am perceput o mișcare. Nu cu raza lanternei, ci mai degrabă cu un fel de simț animalic de care nu știam că sunt capabilă – o combinație de văz și auz.

— Cine-i acolo?

Frica îmi înăbușise vocea – ieșise un chițăit încet, strangulat. Am îndreptat raza lanternei spre locul în care crezusem că percepusem mișcarea. Nimic. Apoi o altă mișcare, mult mai aproape.

— Heather?

Mi-am rotit mâna și am luminat o față. În raza lanternei, chipul era macabru și aproape am țipat; m-am bucurat că mi-a picat fisa la timp. Era Doug.

— Ești bine? a întrebat el.

În ton nu i se citea nicio imperiozitate, era doar vocea lui groasă, molcomă, cu care vorbea mereu.

— Am auzit pe cineva țipând. N-ai auzit?

S-a încruntat.

— Un țipăt?

— Da. Foarte strident. Oricine a fost, părea îngrozită. Am ieșit să văd…

În fața neîncrederii lui evidente, am șovăit.

— Nu l-ai auzit?

— Așa a sunat?

Și apoi, spre uimirea mea, a imitat sunetul aproape perfect. Am simțit același fior de groază pe spatele picioarelor.

— Da. Exact așa.

— A, în cazul ăsta ai auzit o vulpe. O vulpoaică, mai exact.

— Nu pricep. Suna ca o femeie.

— E un sunet teribil… și e ușor de confundat. Sigur, nu ești prima căreia i se întâmplă. A fost o poveste, destul de recent, despre un om care a murit pe o cale ferată de lângă Edinburgh încercând să ajute ceea ce credea că era o femeie care avea probleme.

A ridicat din sprâncene.

— N-ai auzit povestea asta, la oraș?

— Nu, am zis.

Am început să mă simt jenată de tremurul vocii mele și mi-am dorit să reușesc să mi-o stăpânesc.

— Se întâmplă când ei… a zis, făcând o grimasă. Masculul e… știi tu, e ghimpat. Deci nu-i o experiență tocmai plăcută pentru femelă.

Nu mi-am putut reprima o crispare.

— Exact. Așa că nu-i plăcut. Dar nici nu-i o crimă.

A făcut o pauză.

— Sigur ești bine?

— Da.

Nici măcar în urechile mele n-a sunat prea convingător. Am încercat să întăresc cele spuse.

— Pe bune, sunt bine.

— În cazul ăsta, te las să te întorci în pat.

Îmi amintesc cum m-a măsurat atunci cu privirea, atât de rapid, încât aproape mi s-a părut că mi-am imaginat. Dar nu fusese așa. Eram îmbrăcată în pijama. Dar dintr-odată, m-am simțit mai expusă decât dacă aș fi stat acolo complet dezbrăcată.

— Mulțumesc, am spus.

Și-a ridicat o pălărie imaginară.

— Cu plăcere.

Am închis ușa, am pășit înăuntru și mi-am dus mâna la piept. Creierul meu părea să nu-i fi spus inimii că pericolul trecuse. Bătea atât de tare și repede, încât lăsa impresia că încerca să iasă afară din cutia toracică. Abia când m-am urcat în cele din urmă în pat și mi-am tras plapuma peste mine am început să mă gândesc mai bine la ceea ce tocmai se întâmplase. Dacă nu strigătul fusese cel care îl trezise pe Doug, așa cum se întâmplase în cazul meu, atunci ce naiba făcea de rătăcea pe-afară în toiul nopții?

•

Mă gândesc la mâna lui; la cât de evaziv a fost în legătură cu modul în care se rănise. Mă gândesc la ceea ce mi-a spus șeful, despre cât de bun ar putea fi ca să-i țină la distanță pe braconieri, la aluzia la violență. Nu-i suficient faptul că nu vreau să aibă de-a face cu toate astea. *Și asta se întâmplă pentru că-ți place de el,* spune încet o voce. *Pentru că ai ajuns să te gândești la el.* Cu puțin efort, îndepărtez acest curs al gândurilor.

Îmi aduc aminte sfatul mamei, de a căuta informații despre el. Brusc, mi se pare important, necesar.

Mă duc cu pas rapid la ușa biroului și o încui. Dacă Doug încearcă să intre o să pretind că am făcut-o accidental, „puterea obișnuinței". Totuși, n-am mult timp la dispoziție dacă nu vreau să trezesc suspiciuni. Deschid ușile dulapului în care țin toate documentele. Două dosare personale: al meu și al lui Doug. Iain e doar contractant și cred că a mai lucrat înainte pentru șef, așa că nu a fost nevoie să-și trimită actele pentru post, ca în cazul meu și al lui Doug.

Deschid dosarul lui Doug. E un CV scurt, care detaliază o perioadă petrecută în marină – șase ani. Nimic mai mult. Ce caut mai exact? Mă duc la computer, introduc numele lui complet în motorul de căutare și aștept să se încarce rezultatele prin conexiunea lentă la internet. Abia când simt o arsură în piept, îmi dau seama că mi-am ținut respirația. N-o să fie nimic, îmi spun. N-o să fie… și mă simt oribil că fac asta, pentru că am abuzat de încrederea lui fără ca el s-o știe, dar n-o să merg mai departe. Iar el nu va afla. Îmi voi putea îndrepta bănuiala – în caz că despre asta e vorba – către ceilalți.

În cele din urmă, pagina se trezește la viață.

Observ imediat că sunt o mulțime de intrări. Pentru o persoană normală, care nu e o vedetă sau cineva cunoscut din cine știe ce motiv, ar fi de așteptat… câte? Trei intrări, cel mult? Câteva profiluri de pe rețele sociale, inclusiv ale celor care au același nume, poate mențiunea neobișnuită a vreunei realizări sportive sau un rol în piesa liceului. Dar numele neobișnuit al lui Doug e în toate rezultatele căutării de pe prima pagină. Și niciunul dintre ele nu e foarte îmbucurător. De fapt, totul e destul de rău.

Îmi doresc să nu mă fi uitat. Îmi doresc să nu fi văzut nimic dintre toate astea.

Cu două zile în urmă
Ajunul Anului Nou 2018

Miranda

O luăm la pas după Doug, spre curtea din spatele Cabanei, unde e parcat Land Roverul lui, lângă o camionetă mare, veche și roșie – probabil cea pe care o folosește Heather. Mi-o imaginez la volanul vehiculului acela mare, la înălțimea ei de un metru și jumătate, și mă pufnește râsul.

Doug deschide hambarul cu ajutorul unui panou cu taste de ultimă generație, care arată extrem de bizar în contrast cu lemnul vechi. Presupun că e nevoie de așa ceva, având în vedere că aici sunt arme. În timp ce el trage ușa grea de lemn, mă desfăt uitându-mă la mușchii lui care se văd pe sub cămașa veche pe care o poartă (doar în cămașă, pe vremea asta!). Cred că ar fi un candidat excelent pentru amantul doamnei Chatterley, înalt, lat în umeri și ciufulit. Un contrast deloc flatant în comparație cu Julien, nu mă pot abține să-mi spun în sinea mea, ale cărui diverse unguente și tincturi se înghesuie pe raftul de la baie, printre ale mele.

Ne echipează în hambar – supra-pantaloni și geci, chiar și cizme pentru Katie, care n-a reușit să-și aducă nimic rezonabil. Mark cere una dintre pălării, care seamănă ridicol de mult cu cea a lui Sherlock Holmes.

— Dacă vrei una, amice, zice Doug cu o expresie care-ar putea fi confundată cu un rânjet.

Lângă geci și pantaloni atârnă zece puști. E ceva letal în aspectul armelor, ca și cum ar putea ucide pe cineva fără ca măcar să se tragă cu ele.

Urmează apoi o discuție lungă despre siguranță și despre locul în care mergem azi – sus, pe dealul abrupt de după Vechea Cabană, pentru că se pare că acolo e locul în care s-au adunat în ultima vreme căprioarele – deși nu ne uităm decât după ciute, după femele, pentru că nu e perioada bună pentru vânat cerbi. La sfârșit, spun:

— Deci, dacă am înțeles bine, e posibil să nu prindem o căprioară azi. Și chiar dacă împușcăm una, nu va avea coarne de cerb, pentru că nu-i sezonul potrivit. Dar plătim sute de lire pentru privilegiul ăsta.

— Da, zice Doug, dând din cap. Cam așa.

Tonul lui e direct, însă bag de seamă că nu mă poate privi în ochi. Simt un mic fior de triumf. Recunosc *acel* simptom. Întotdeauna i-am fost credincioasă lui Julien – mă rog, cu o excepție, la început. Dar ar fi o minciună să spun că nu-mi place să-mi exercit puterea, să arunc o momeală. E felul meu de a vâna, cred. Mult mai amuzant decât vremea umedă și geroasă și hidoșii supra-pantaloni impermeabili.

Doug trage după el ușa care se încuie în spatele lui cu un clinchet metalic. Acum ne-a pus să ne întindem pe jos și să tragem la țintă într-o cutie. Julien, Giles, Bo și Mark se descurcă groaznic, de tot râsul. Cu excepția lui Bo, care e întotdeauna foarte relaxat (deși, având în vedere trecutul lui cu drogurile, cu siguranță n-a fost mereu așa, nu?), lor nu li se pare deloc amuzant. Mark – abia mă pot convinge să mă uit la el – zici că mârâie în timp ce trage. Când Julien e la a șasea tentativă, observ că mușchiul maxilarului i se încordează puternic, așa cum se întâmplă de obicei când e enervat de ceva, și cu fiecare ratare are o tresărire în dreptul ochiului. Îmi dau seama că îi pasă. Tuturor le pasă. Chiar și Giles cel blajin pare să fi suferit un transplant de personalitate. Poate-și imaginează că sunt în vreun film de acțiune sau într-un joc video. Sunt sigură că despre asta-i vorba – bărbații redevin băieți. Oricum ar fi, e puțin ciudat.

Și Katie se descurcă *îngrozitor,* dar nici nu cred că s-a obosit să încerce – la fel cum pare să fi renunțat să pretindă că se simte bine. Samira – care, după multă muncă de convingere, a lăsat-o pe Priya pentru câteva ore cu administratoarea, Heather – nu se pricepe cine știe ce, dar compensează prin intensitate. Asta-mi aduce aminte de trecutul ei în canotaj. Dacă ar avea la dispoziție o săptămână, probabil ar atinge standarde olimpice. Observ o licărire din vechea Samira, fata pe care am cunoscut-o înainte, ceea ce mă bucură. La urma urmei, asta-i femeia care pe vremuri a dat foc mesei din casa noastră, încercând să imite un bar din Ibiza și s-a ales cu o mustrare formală din partea decanului pentru comportamentul ei.

Eu nu mă descurc rău, dar nu sunt pe cât de bună am crezut – întotdeauna am fost talentată la sport. Doug mi-a spus că sunt prea „viguroasă” cu trăgaciul.

— Trebuie doar să-l mângâi puțin cu degetul, spune el.

Are o mină serioasă, dar… mi se pare mie sau sună puțin pervers?

Nick e destul de bun, exact așa cum ne-a spus. Nu e nicio surpriză,

oricât de amuzant ar părea. Întotdeauna a fost priceput la sport, iar când se apucă de ceva, uneori e foarte precis și concentrat. Dar, dintre toți, Emma e cea care excelează. Doug spune că e „naturală”, iar ea zâmbește și dă din cap, modestă din fire.

— Femeile sunt de obicei mai bune, zice el. Sunt mai precise, mai letale. Sportul ăsta nu ține de testosteron sau de forța brută.

Îmi doresc să nu mă deranjeze atât de mult că nu eu sunt cea care primește laudele.

Începem ascensiunea pe deal. Ne îndreptăm spre Vechea Cabană, clădirea pe care ne-a arătat-o Heather ieri după-amiază. Urăsc să merg pe jos. E atât de plictisitor și de lipsit de scop. Prefer alergarea, care arde un număr dublu de calorii în jumătate din timp. Mark, Julien și Nick se agită să fie în față, ca și cum asta ar decide cine va fi cel care va trage. Katie, în schimb, e la câțiva metri în fața mea și vorbește cu Bo. Sunt puțin supărată că nimeni nu a vrut să meargă cu mine. Aș putea să mă duc să mă alătur lor, dar n-o să mă umilesc pe lângă ea ca să-mi acorde atenție. Se pare că am jignit-o la micul dejun, când am întrebat-o dacă are un iubit nou. Bine, aș fi putut fi un pic mai subtilă – ține foarte mult la intimitate când vine vorba de asta –, dar am încercat doar să mă arăt interesată. Și, sincer, după atâta timp de când nu ne-am văzut, n-ar muri dacă m-ar întreba ceva despre viața mea. Nu-i stă în fire – în trecut, întotdeauna a fost o bună ascultătoare. Odată, Julien a spus glumind – deloc măgulitor – că e bine că mi-am găsit o prietenă căreia îi place să asculte la fel de mult cum îmi place mie să vorbesc. Dar nu se înșelase întru totul. Întotdeauna mi s-a părut că ea e opusul meu, partea mea complementară.

Poteca a dispărut, așa că înaintăm în sus prin iarba neagră, cu mare, mare dificultate. Din când în când, mi se agață în jurul gleznei și mă trage înapoi, ca și cum ar vrea să-mi aducă aminte cine-i de fapt șeful. Pentru că peisajul ăsta este cu siguranță la conducere. E brutal. Temperatura a scăzut chiar mai mult, iar aerul e tăios și înțeapă orice bucățică de piele expusă. Chiar și dinții mă dor când deschid gura să vorbesc. E ca și cum frigul ar fi intrat în jacheta care mi-a fost împrumutată și în puloverul de cașmir, frumos și, după cum am crezut, foarte călduros, pe care îl port pe dedesubt și care îmi presează pielea.

Pământul e pe alocuri mocirlos, probabil că sunt pâraie în subsol. Din când în când, calc pe un petic moale și atunci apa rece ca gheața îmi intră în

ghete și-mi udă șosetele. O să se strice. Și ele sunt din cașmir – un cadou din toamnă de la Julien. Era o vreme în care venea acasă în fiecare săptămână cu câte un cadou – din vina pricinuită de lucrurile la care mă făcuse părtașă, sunt sigură de asta, deși pretindea că voia să mă răsfețe.

Nick, Mark și Julien merg cât pot ei de repede. Aproape se împung cu coatele în goana de a ajunge în frunte, fiecare mânat de dorința de a fi primul în vârful dealului. Nu-i deloc recomandat când duci o pușcă încărcată, nu-i așa? La un moment dat, Mark se întoarce și pare să-l împingă pe Julien. Ușor, dar inconfundabil. El glumește și văd că Julien zâmbește forțat… dar îmi dau seama că nu prea e amuzat.

E o ușurare când facem un popas la Vechea Cabană – o ruină veche, înnegrită de foc. Doug scoate o sticlă de la șold și o trece de la unul la altul. Când mi-o dă mie, îmi las degetele să le atingă pe ale lui, zăbovind o clipă. Ochii lui sunt de un căprui atât de închis, încât abia i se disting pupilele. Vreau ca Julien să vadă, să-l observe pe acest bărbat care mă dorește.

Nu sunt mare amatoare de whisky, dar în locul ăsta sălbatic pare binevenit. În plus, căldura lui ajută și îmi liniștește întrucâtva starea asta de spirit ciudată pe care o am de-aseară. Mai iau o gură și când îi dau înapoi sticla lui Doug, observ că pe gura ei a rămas a rămas o frumoasă urmă de ruj.

Se pare că a mai fost cineva aici înaintea noastră. Câteva resturi de țigări sunt împrăștiate ici-colo. Doug ridică unul dintre mucuri și îl analizează concentrat, de parcă pe el ar sta scris vreun secret. Bizar. De ce-ai lua de pe jos mucul țigării altcuiva? apoi mă uit la geaca lui ponosită și la bocancii uzați și mă trece un sentiment neașteptat de milă. Mă gândesc că poate îl păstrează ca să-l fumeze mai târziu.

Katie

Când ajungem la ea, Vechea Cabană se dovedește un loc oribil. Probabil e singurul lucru urât din acest peisaj, o carapace arsă, din care a rămas în picioare un singur corp, înnegrit. E mai frig în locul ăsta decât oriunde altundeva, poate pentru că-i atât de expus la intemperii. De ce naiba ai construi ceva aici? Atât de departe de adăpost și de ajutor? Gândul îmi fuge la incendiu. Probabil că s-a văzut pe kilometri întregi de jur-împrejur – ca balizele aprinse în toată țara la trecerea în noul mileniu.

Liniștea de aici e diferită de cea de pe restul proprietății. Ca o respirație reținută. Pare – oricât de clișeizat ar suna – că n-am fi singuri. Ca și cum ceva, cineva, ne-ar urmări. Pietrele seamănă cu niște oase vechi – cu scheletul cuiva care a murit și a fost lăsat sub cerul liber, văduvit de demnitatea unei înmormântări. Când ne apropiem suficient de mult, am senzația că aerul miroase a ars. Dar e imposibil, nu? Sau e posibil ca fumul să fi pătruns adânc în stâncă, să fi rămas captiv acolo? N-ar fi greu de crezut că incendiul a avut loc în urmă cu câțiva ani, cu niciun secol în urmă.

Corpul solid – porțiunea care-a supraviețuit pentru că flăcările n-au putut ajunge atât de departe – pare aproape obscen. Au montat o încuietoare cu tastatură și acolo, din câte văd, similară cu cea de la hambar, probabil pentru a-i împiedica pe oaspeți să se perinde înăuntru din moment ce nu-i un loc sigur. Cerul e de un violet palid. Asta nu înseamnă zăpadă? Ce ne facem dacă începe să ningă și rămânem blocați aici? Suntem complet expuși în locul ăsta, pe versant de munte. Văzută de aici, cabana – Cabana Nouă, cred – aduce cu un ciob mic de sticlă, lângă lacul gri și opac, ca de plumb în lumina ciudată, iar copacii care-l înconjoară seamănă cu o periuță cu cărbune. Gara, care se află în partea cealaltă, la aproximativ aceeași distanță față de Cabană ca și noi, arată ca un model dintr-un oraș de jucărie.

— Nu știu de ce facem asta, spune Miranda brusc, când am putea fi în Cabană, cu șampania la cheremul nostru.

S-a plâns și pe parcursul urcării până aici – legat de pământul îmbibat de apă rece ca gheața care îi intră prin partea de sus a ghetelor. Și asta pentru

că nu s-a descurcat la tragerea la țintă, sunt sigură. Dacă s-ar fi dovedit pricepută, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, s-ar fi aflat acum în fruntea grupului. Miranda urăște faptul că nu-i bună la nimic. Am văzut grimasa pe care a făcut-o când Doug a lăudat-o pe Emma, ca și cum nu credea că o persoană ca Emma ar avea vreun drept să fie o țintașă mai bună.

— E al dracului de frig, adaugă ea. Sunt sigură că toate căprioarele stau ascunse pe undeva, dacă au puțină minte. Sigur n-o să prindem niciuna.

Nick se răsucește brusc pe călcâi, cu fața spre ea.

— Hei! strigă paznicul de vânătoare. Ai grijă, omule, ai o armă încărcată.

— Îmi pare rău, spune Nick ușor rușinat. Dar chiar m-am săturat să tot aud cât de plictisită ești, Miranda. De ce nu te întorci la Cabană, dacă ești atât de dornică? N-o să prindem nimic dacă tu continui să te plângi de cât de groaznic te simți.

Se așterne o tăcere apăsătoare, iar temperatura aerului rece pare să scadă cu alte câteva grade. Miranda arată de parcă tocmai ar fi fost pălmuită. Toată lumea a fost puțin cam tensionată în excursia asta, dar ăsta e primul lucru ostil exprimat în mod deschis de cineva. Poate că nu-i nicio surpriză că e între Nick și Miranda. La urma urmei, Nick n-a fost niciodată cel mai mare fan al Mirandei. Nu cred că a iertat-o vreodată cu adevărat.

•

Când Nick și-a dezvăluit orientarea sexuală unora dintre noi, în primul nostru an la Oxford, el nu le spusese încă părinților lui, care erau pe atunci ambasadori în Oman. Nu că i-ar fi fost frică să facă asta, după cum mi-a spus.

— Sunt destul de liberali și e posibil să-și fi dat deja seama… când am fost la Paris, am fost destul de apropiat de niște tipi.

Dar și-a dorit să aleagă momentul potrivit, pentru că era un moment important, o afirmare a propriei persoane.

Miranda a pretins că ea nu era la curent cu nimic dintre toate astea când părinții lui Nick au venit în vizită în timpul vacanței de la jumătatea semestrului, iar Nick ni i-a prezentat tuturor celor care ne aflam în JCR[{19}]. Au fost niște discuții despre examenele de sfârșit de an, iar Miranda a spus – pe un ton mucalit – „Nu vă faceți griji, domnule și doamnă… M., o să ne asigurăm că Nick se pune cu burta pe carte și nu se ține după toți băieții frumoși”.*)*

Ea nici măcar nu trebuia să știe, ăsta era cel mai rău lucru. Miranda nu făcuse parte din grupul select căruia i se confesase Nick. N-am fost mândră de mine pentru că îi spusesem. În mod obișnuit, mă pricepeam foarte bine să păstrez secrete. Dar mă îmbătasem, iar Miranda m-a tachinat în legătură cu pasiunea mea pentru Nick și mi-a scăpat pur și simplu. Sigur că am implorat-o să nu spună că știe. Totuși, a pretins că nu-și amintea nimic despre asta. În plus, după aceea, a susținut că a presupus că părinții lui Nick „știau".

Am fost sigură că Nick n-o să mă ierte niciodată. Așa că m-am simțit ușurată văzându-i reacția. A fost furios, ce-i drept. Dar, din fericire, nu pe mine. Mi-a spus că se gândise la mai multe moduri neplăcute în care să se răzbune pe Miranda, dar că n-a găsit nimic de amploarea a ceea ce ea îi făcuse.

— Știu că n-ar trebui să conteze, oricum aveam de gând să le spun săptămâna asta… la un prânz frumos sau ceva de genul ăsta. Dar e vorba de principiu. *Știu* că n-a fost accidental. Cred că a făcut-o pentru că-i place să aibă o asemenea putere. Și să provoace probleme între noi doi, desigur.

— Ce vrei să spui? am întrebat surprinsă.

— Sunt aproape sigur că nu-i place că ești prietenă cu mine.

— Asta-i o prostie, i-am spus. Miranda are o mulțime de alți prieteni, iar eu am… câțiva.

— Da, dar ea nu are nicio altă prietenă *apropiată*... n-ai observat asta, Katie? Nu te are decât pe tine… și puțin pe Samira. Și nu cred că-i place să împartă jucăriile.

Acum, desigur, toate astea au trecut. Sau, cel puțin, Nick a făcut o treabă bună sugerând faptul că așa stau lucrurile. Mă întreb totuși dacă se mai gândește la asta. Rănile provocate în acea perioadă crudă, nedefinită a vieții au tendința să fie cele mai profunde și să lase cele mai urâte cicatrici.

•

— Hei, spune brusc Samira. Hai să ne relaxăm, bine? Suntem aici în vacanță.

Ciudat, nu-mi amintesc că Samira să fi fost așa de pozitivă în trecut. Și-mi aduc aminte cum a reușit, în timpul brunch-ului, să se stăpânească să nu îi dea o replică Mirandei.

Miranda bombăne ceva în barbă, în mod sfidător. Dar observ că e foarte afectată. Miranda e genul care poate să lovească – dar nu întotdeauna știe să

încaseze. În spatele acelui exterior dur și strălucitor, e mai moale decât pare. Și cred că întotdeauna l-a admirat în secret pe Nick, că l-a considerat un egal.

O văd aruncând o privire spre Julien. Mă întreb dacă se așteaptă ca el să-i ia apărarea. Dacă da, e dezamăgită, dar poate nu și surprinsă. Mereu a zis despre el că urăște confruntarea, că îi place să le facă tuturor pe plac – că niciodată nu vrea să fie considerat personajul negativ.

Nici eu nu vreau să iau partea nimănui. Nu-mi permit asta. Am destule probleme pe cap. Mă simt de parcă aș fi fost catapultată în trecut – Miranda provoacă drame, eu trebuie să mediez între ea și adversarul ghinionist –, cu sentimentul că fiecare dintre părți îmi cere să fac o alegere. Acum n-o voi face. Mă îndepărtez de grup și mă duc în cealaltă parte a ruinei, unde stau câteva minute, înfruntând forța vântului cu ochii închiși.

Îmi încleștez unghiile în palme până mă ustură. Trebuie să mă opresc. Trebuie să încetez cu pornirea asta, o dată pentru totdeauna. Dar de fiecare dată când am încercat, am realizat că nu pot să mă astâmpăr. Când vine vorba să fac asta, nu sunt niciodată suficient de puternică. Nu-mi vine să cred că m-am băgat în mizeria în care mă aflu. Respir adânc, deschid ochii și încerc să-mi distrag atenția cu priveliștea.

Am fost în unele locuri frumoase la viața mea, dar nicăieri ca aici. Poate se datorează sălbăticiei peisajului – crud, neatins de mâna omului, cu excepția micului mănunchi de case aflate mai jos de noi, gara din partea cealaltă și vechile ruine din spatele nostru. Este sumbru și nemilos, iar farmecul lui, dacă se poate numi așa, în asta constă. Culorile sunt toate estompate – albastru-ardezie, galbenul ca de vânătaie veche al cerului, roșul ruginiu al ierbii negre. Și totuși, sunt la fel de fascinante ca orice mare turcoaz și ca orice plajă cu nisip alb.

În timp ce privesc, un smoc mare de iarbă neagră pare să se ridice și să se miște și-mi dau seama că sunt căprioare fugind la unison, suplețea lor fiind compensată doar de intermitența comică a cozilor albe. Poate că mișcarea asta e cea care-mi atrage atenția către o altă mișcare rapidă, mai jos pe versant. Altfel, nu cred că aș fi observat-o. Nu l-aș fi observat pe el. E la circa cincizeci de metri distanță, poartă echipament de camuflaj și un rucsac mare în spate. Nu-i pot distinge fața și nici înălțimea – pentru că e cufundat până la talie în iarbă neagră. Pare să se străduiască să treacă neobservat, rămânând jos, la nivelul tufelor, în timp ce se mișcă. El trebuie

să fi fost cel care a speriat căprioarele și le-a făcut s-o ia la goană.

Nu cred că m-a văzut încă. Îmi simt bătăile inimii în gât. E ceva amenințător în felul în care se mișcă, ca un animal. Apoi, ca un prădător care prinde mirosul în briză, se uită în sus și mă vede. Se oprește.

Nu pricep ce se întâmplă mai departe. Sfidează orice logică. În următoarele secunde, pare să se scufunde; să dispară în iarba neagră. Clipesc, în caz că ceva mi-a afectat vederea. Dar când deschid ochii, nu-l mai văd.

Îmi vin în minte instrucțiunile administratoarei. „Dacă vedeți necunoscuți pe moșie, să ne anunțați pe oricare dintre noi doi”. Așadar, ar trebui să le spun? Nici măcar nu sunt sigură de ce-am văzut. O persoană nu se dizolvă pur și simplu, nu-i așa? E adevărat că ochii mei sunt plini de lacrimi de la vântul tăios și că sunt încă un pic amețită de la somniferele pe care le-am luat noaptea trecută. Ceilalți o să creadă că pur și simplu inventez, sau că-mi imaginez chestii. Mă simt prea obosită ca să încerc să explic ce-am văzut. Dacă aș fi Miranda, aș transforma asta într-o mare dramă, o poveste anecdotică cu fantome. Dar nu sunt. Eu sunt Katie, cea liniștită, cea care veghează. În plus, n-are ce să se întâmple rău dacă nu spun nimic. Nu?

Doug

Se petrece o schimbare în grup. A observat-o chiar înainte de cearta dintre bărbatul cu ochelari și blonda frumoasă. A mai văzut asta. Începe cu puștile. Fiecare dintre ei e dintr-odată investit cu o nouă putere teribilă. La început, în timpul antrenamentului la țintă, tresar la fiecare tragere, la reculul dispozitivului care le provoacă vânătăi mai jos de umeri. Însă, repede – prea repede, poate – devine un lucru natural și se dedică fiecărei împușcături, concentrați, determinați. Încep să se distreze. Dar se mai petrece ceva. Un sentiment de competiție. Mai mult decât atât… ceva primitiv este chemat. „Febra vânatului", pe care o simt toți vânătorii începători înainte de primul lor trofeu. Pofta de sânge. Fiecare își dorește să fie cel care reușește să ucidă. Chiar dacă habar n-au la ce tânjesc de fapt. Pentru că n-au mai ucis înainte – în afară de strivirea unei muște sau de prinderea în capcană a unui șoarece. Asta-i ceva total diferit. Ceva care îi va schimba. O inocență pe care nici măcar nu știau că o posedă îi va părăsi.

E și mediul de vină. Îi face mai tensionați. Aici sus, contururile dure, scheletice, ale terenului sunt dezvăluite, granitul ieșind în evidență ca niște oase străvechi prin iarba de un roșu ruginiu. Aici sus, ei devin conștienți de cât de singuri sunt de fapt în acest loc – fără niciun suflet pe o distanță cu adevărat mare.

Doar că… degetele lui dau peste mucul de țigară din buzunar. Nu-i place asta. Demonstrează că cineva a fost aici, recent. Heather nu fumează, din câte știe – și, cu siguranță, nu se apropie de Vechea Cabană dacă nu trebuie s-o facă. Iain fumează, își zice în sinea lui, dar n-are ce căuta aici sus – a lucrat jos lângă lac, la pompa de apă. Ar mai putea fi cuplul de islandezi – dar i-a văzut fumând țigări rulate, seara trecută, după cină.

Îi va spune mai târziu lui Heather. Doar ca să verifice dacă a observat ceva.

Braconieri? Ar fi fost și alte dovezi, cu siguranță. În trecut găsise iarbă mânjită de sânge în locul în care își târâseră trofeul ilegal sau cartușe goale cu care uciseseră. Găsise urmele focurilor pe care le făcuseră în încercarea de a arde restul corpului (în general îi interesează capul) și oasele înnegrite

rămase în urmă. Uneori dăduse chiar și peste pradă, înainte ca ei să se întoarcă și s-o revendice – iau capul, partea cea mai valoroasă, și lasă corpul fără cap ascuns în iarbă, până se ivește un moment favorabil ca să vină să-l ridice.

Ar fi putut fi pur și simplu aruncat de un excursionist – drumețiile sunt încă permise, deși fără îndoială sunt descurajate de semnele (probabil ilegale) de „proprietate privată”.

Nici nu-și mai amintește când a văzut pentru ultima dată un drumeț. În plus, excursioniștii au cagule intens colorate, prânzuri învelite în folie de plastic și mult zel, nu sunt genul care murdăresc cu ticăloșie mediul de care au venit să se bucure.

Nu, nu-i place deloc.

* * *

Lasă bucuros în urmă Vechea Cabană. Povestea ei se aseamănă cu fantomele lui. Paznicul de vânătoare bântuit de propriul război, dând foc locului din temelii. El știe ce fel de forțe ar putea conduce un om la o astfel de acțiune.

Găsesc ciutele pe întinderea de teren de dincolo de Cabană. Pe cer a apărut deja o pată întunecată – soarele, invizibil în spatele norului, mai are puțin și apune. Trebuie să fie rapizi. Îi pune pe oaspeți să se întindă pe iarbă și să se târască spre căprioare, ca să nu le alarmeze.

Una s-a separat de celelalte, o căprioară bătrână, cu un mers nesigur. Perfect. Nu se împușcă decât cele bătrâne, cele care șchiopătează. În ciuda a ceea ce ar putea crede braconierii, nu e vorba despre trofee magnifice.

Când se află suficient de aproape, el se întoarce spre blonda mai scundă, nu tocmai frumoasă.

— Tu, spune el. Vrei să încerci?

Ea dă din cap, solemn.

— Bine.

O ajută s-o vadă.

— Cea mai mare parte a pieptului, spune el, nu capul. La cap riscul e prea mare de a greși. Și nu prea jos, altfel îi vei face zob piciorul. Și, nu uita, *strângi* trăgaciul, cu blândețe.

Ea face ce-i spune. Arma se descarcă, un zgomot plat, ca un tunet, care face urechile să țiuie. Celelalte căprioare se împrăștie de frică, fugind cu o viteză uimitoare. Restul oaspeților exclamă în spatele lui, trăgând scurt aer

în piept.

Ca întotdeauna, există un moment în care glonțul pare că a greșit ținta sau că a dispărut. Apoi, căprioara tresare ca și cum ar fi fost curentată. Se aude bufnitura întârziată a impactului glonțului, metalul care pătrunde în carne. Un sunet jos, care aduce cu furie sau durere. Ea se clatină câțiva pași, legănându-se pe picioare. În cele din urmă cade – destul de lent, ca și cum ar avea grijă, pliindu-și picioarele sub ea. Pieptul ei devine dintr-odată o masă roșie. O lovitură perfectă.

El parcurge distanța de circa o sută de metri până la animalul muribund. E încă acolo – aburii respirației se văd de la frig. Pentru un moment, ochii căprioarei par să-i întâlnească pe ai lui. Apoi el scoate cuțitul și îl împinge, drept, în acel loc de la baza craniului. Acum s-a dus. Simte o doză de remușcare, în afară de cea pentru făptura grațioasă care a fost odată și care acum zace nemișcată. Spre deosebire de alte morți de care a fost răspunzător, știe că asta e corectă, necesară. Dacă nu ar fi gestionată, populația ar scăpa de sub control; resursele ar fi atât de puține, încât întreaga turmă ar începe să flămânzească.

Se apleacă, își înmoaie mâna în rană, acoperindu-și degetele cu sânge. Apoi se duce înapoi la femeie, Emma, și – în virtutea tradiției străvechi – îi unge fruntea și obrajii cu sânge.

Emma

Paznicul de vânătoare mi-a zis că va trebui să aștept fileul de la căprioara pe care am împușcat-o. Se ține atârnată câteva zile – se pare că în primele douăzeci și patru de ore se instalează rigor mortis și e necomestibilă până când țesuturile încep să se înmoaie din nou. Dar au niște carne pe care o pot folosi dacă vreau. Voiam să fac vită Wellington în seara asta, dar mi-am dat seama că pot folosi în schimb vânat. Ar fi perfect, o rememorare a zilei noastre.

Am venit la hambar s-o iau. M-am spălat pe față mai întâi, desigur. Se pare că există o poveste din bătrâni în legătură cu faptul că dacă nu te cureți până la miezul nopții te lovește ghinionul, dar asta nu-i decât o prostie și o superstiție. În plus, sângele s-a uscat și s-a transformat într-o mizerie foarte inestetică.

Când ajung la hambar, nu-i nici picior de om, dar ușa e ușor întredeschisă. O împing cu mâna și se deschide.

Aud murmur de voci, șoptite și repezite. La sunetul pașilor mei, încetează. E întunecos înăuntru și sunt nevoită să mijesc ochii ca să văd mai bine. Apoi, fac un pas înapoi. La un capăt al încăperii atârnă două medalioane de carne însângerate, lângă carcasa căprioarei pe care-am împușcat-o, jupuită, cu ochii încă sticlind, negri și holbați. E un miros aparte, imposibil de confundat – greu, metalic.

În spatele carcaselor îl disting pe bărbatul bun la toate lângă care am stat la cină, Iain, cu un satâr mare într-o mână și purtând un șorț de măcelar îmbibat în sânge. Ridică cealaltă mână în semn de salut – palma lui e mânjită cu roșu. Lângă el sunt cei doi oaspeți islandezi.

Mă întreb despre ce ar fi putut vorbi acești trei străini cu atâta ardoare.

— Vă pregătesc vânatul, spune Iain.

Se întinde spre tejgheaua din spatele lui și ridică un colet înfășurat în hârtie pătată rezistentă la grăsime.

— Mulțumesc, îi spun, luându-l de la el cu multă grijă.

E greu, rece.

— Cei doi de aici, zice arătând spre ceilalți doi oaspeți, tocmai mă

întrebau dacă pot lua inima de la ce-ai ucis pentru că-i bună proaspătă. Sper că nu te superi.

— Nu… îi spun, încercând să-mi ascund repulsia, așa cum ar trebui să facă orice *chef* priceput. Chiar deloc.

Bărbatul, Ingvar, rânjește spre mine.

— Mulțumesc. Știi, ar trebui să încerci. E cea mai gustoasă parte.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Mă holbez la ecranul computerului. Stau cu mâna la gură, ca într-o pantomimă a șocului. Dar sunt total uimită de ceea ce o simplă căutare după numele complet al lui Doug a scos la iveală. E rău. Foarte rău. Probabil mult mai rău chiar și decât orice și-ar fi putut imagina mama în cele mai sinistre fantezii ale ei.

Îmi dau seama de asta chiar și după scurta descriere a fiecărui articol de pe pagina cu rezultate de pe Google. A fost la un pas de a ucide. Am stat singură aici cu un fost pușcăriaș. Condamnat, după cum scrie în descrierea oficială – pentru „producere de vătămări corporale grave pe bază de intenție".

Articolul din *Daily Mail* este primul pe listă. Îl accesez. E o fotografie cu Doug – ochii adânciți în orbite, gura în forma unei linii sumbre și părul tuns scurt. În alta este escortat afară dintr-o mașină și condus spre tribunal, îmbrăcat într-un costum nepotrivit și arătându-și dinții într-un rânjet adresat fotografilor. *Arată* ca un criminal – un aspect violent, periculos. Articolul care urmează este un atac înspăimântător la adresa fiecărui aspect al caracterului lui. Educat la o școală privată; s-a retras de la universitate; a servit în marină; singurul care a supraviețuit unui atac al talibanilor în „circumstanțe tulburi". Insinuând clar, dacă nu chiar în mod direct, că ar fi jucat murdar și chiar că ar fi dat dovadă de lașitate. Și apoi o „încăierare într-un bar".

Citesc mai departe, iar lucrurile se schimbă din rău în mai rău. Modul în care s-a produs „vătămarea corporală"? *Tentativă de strangulare.* Caut în articol orice detaliu care ar putea exonera comportamentul lui Doug, într-un fel sau altul, ceva de care m-aș putea agăța. Vreau să fie exonerat. Nu doar pentru că ideea de a fi trăit cu cineva capabil de crimă cu sânge rece (sau cel puțin, de tentativă de crimă) este oribilă, ci pentru că, în ciuda purtării sale taciturne, am ajuns să-l plac pe Doug. Chiar am crezut ce i-am spus mamei,

că e „inofensiv”.

Însă nu apare nimic care să-l scuze. Ies de pe *Daily Mail* și accesez link-ul BBC News, care ar trebui să-mi ofere o relatare nepărtinitoare și lipsită de senzaționalism. Articolul include un citat de la un martor ocular: „S-a întâmplat din senin. Acum vorbeau… doi tipi care purtau o discuție liniștită în colțul barului, apoi bărbatul acela încerca să-l stranguleze. Oamenii au încercat să-l îndepărteze, dar el s-a luptat cu toți, până când, într-un final, au fost destui ca să-l doboare. A fost înspăimântător”.

Mă străbate un fior, cu toate că e pornită căldura în Cabană. Tentativă de *strangulare*. Îmi amintesc vânătăile ca un guler negru și albăstriu din jurul gâtului oaspetelui.

Totuși, ce motiv ar fi putut avea Doug să o omoare? Nu era aici decât de două zile. Era o străină.

Poate că, îmi șoptește o voce, n-avea nevoie de un motiv. Potrivit articolelor, bărbatul din bar era la rândul lui un străin.

Cel puțin un lucru nu se potrivește, îmi spun. Faptul că Doug a fost cel care a făcut descoperirea. De ce să-mi arate cadavrul, în loc să facă ceva ca să-l ascundă? Probabil pentru a gestiona situația? Poate… dar în cazul ăsta, ar fi fost logic să procedeze astfel doar dacă exista posibilitatea să pară un accident. E destul de evident, chiar și pentru cineva care nu-i medic, că ea a fost strangulată.

Se aude o bătaie în ușă. Îngheț, apoi trântesc capacul laptopului. În câțiva pași rapizi, ajung la ușă și o descui. Când o deschid, de partea cealaltă – așa cum am știut cumva că se va întâmpla – e Doug.

Cu două zile în urmă
Ajunul Anului Nou 2018

Katie

Toată lumea se duce în cabane ca să se pregătească pentru seara asta. Miranda vrea să ne îmbrăcăm frumos.

— E ridicol, bombăne Samira către mine și Emma, suntem în mijlocul pustietății, la țară. Eu am alte priorități, nu să mă împopoțonez… Nu era vorba că venim aici împreună ca să se relaxăm?

— O, eu cred că asta o să confere un aer de ocazie specială, spune Emma cu loialitate.

În plus, în astfel de chestiuni n-are rost să opunem rezistență. Miranda *va* primi ceea ce vrea.

Eu nu-mi petrec însă timpul de dinainte de cină pregătindu-mă. Mi-l petrec în baie, ghemuită peste un bețișor din plastic și foindu-mă de colo-colo prin căsuță, întrebându-mă ce voi face. Îmi vine să urlu. Dar locul ăsta e atât de tăcut, încât m-ar auzi toți.

Poate, îmi spun încercând să respir, testul a fost cumva defect. Îmi doresc să fi avut unul de rezervă. Dar am fost prea agitată când am intrat în Boots la King's Cross, temându-mă ca ei să nu mă vadă când îl cumpăr. În plus, foița cu instrucțiuni dă de înțeles că, deși e posibil ca testul să *nu* detecteze un rezultat pozitiv, opusul nu se întâmplă aproape niciodată.

Nici nu-mi dau seama când s-a făcut ora opt, așa că-mi trag pe mine o rochie neagră pe care mi-am amintit s-o arunc în valiză, o ținută veche bună de mers la birou sau la cocteil, și-mi trec peria prin păr, atât de tare, încât mă doare.

Nu-mi dau seama dacă imaginația mea e de vină, dar rochia pare mai strâmtă decât la petrecerea de Crăciun de la birou, iar când îmi studiez în oglindă imaginea din profil, sunt sigură că văd o mică protuberanță acolo unde înainte nu era nimic. O, Doamne. Mă întorc, pe o parte și pe alta. Sigur e acolo. Mă cuprinde groaza.

Acum, după ce am observat-o, pare inconfundabilă; sunt uimită că

Miranda n-a comentat nimic. La asta se adaugă faptul că am observat o sensibilitate mai mare la sâni și un apetit care a oscilat. Și totuși, cum dracului s-a întâmplat una ca asta? Am crezut că am fost foarte atentă. Evident, nu suficient de atentă. Și habar n-am ce-o să fac în privința asta.

Mă așez pe pat. Nu vreau să mă duc. Nu pot face asta – nu pot să mă duc acolo și să îi confrunt pe toți. Stau cam o jumătate de oră. Întrebându-mă… sperând… poate că au uitat de mine.

Se aude o bătaie în ușă. Pentru o clipă, aproape că mă pot preface că mi-am imaginat.

— Katie? Ce faci acolo? Te văd pe pat!

Mă duc la ușă și o deschid – ce altă opțiune am? Mă simt ca un animal, încolțit în vizuina lui. Miranda stă în fața mea, cu mâna în șold. Desigur, arată incredibil – a optat pentru o rochie-teacă mulată, aurie; în genul celor care nu dau bine decât dacă arăți ca Miranda, și chiar și așa, poate doar dacă e Ajunul Anului Nou.

— Mă rog, zice și mă măsoară de sus până jos.

Poate să observe? Stau cu fața, așa că probabil nu.

— Nu-i cine știe ce festiv, îmi spune.

Apoi deschide poșeta de seară pe care o ține atârnată pe braț.

— Uite, asta o să ajute.

Cuprinsă de un fel de amețeală, simt rujul pe care mi-l trece peste buze; mirosul de ceară e aproape copleșitor.

Se dă înapoi.

— Așa. E mai bine. Haide.

Mă apucă de încheietură, unghiile ei atingându-mi pielea – aproape mă trage prin ușa deschisă, trecându-mi forțat brațul printr-al ei.

Nu pot accepta un astfel de contact apropiat în momentul ăsta. Îmi retrag brațul.

— Sunt în regulă, mulțumesc, îi spun – sună mai tăios decât am intenționat. Cred că sunt în stare să merg singură până acolo.

Miranda se holbează la mine, șocată, de parcă aș fi țipat la ea. Ca să înțelegeți, eu nu ripostez niciodată. Îi place să le spună celorlalți că, în calitate de prietene, „pur și simplu noi nu ne certăm”. Dar asta nu i se datorează ei, pentru Dumnezeu! Pentru că, în trecut, eu n-am opus niciodată rezistentă.

— Uite ce-i, rostește ea încet pe un ton amenințător, nu știu ce-i cu tine,

Katie. Te-ai purtat mizerabil de când am ajuns aici. Parcă dintr-odată ești prea *bună* pentru noi. Ca și cum n-ai vrea să te deranjezi să participi. Ei bine însă, în seara asta, o s-o faci. O să te distrezi.

Se întoarce pe călcâie. Iar eu mă surprind urmând-o ascultătoare, de parcă mi-ar pune o frânghie în jurul gâtului, cum am făcut-o de atâtea ori. Ce altă opțiune am?

•

Seara asta e diferită. Noaptea trecută a fost un sentiment de veselie, de camaraderie, de apropiere. Acum, atmosfera e marcată de o încordare periculoasă. De parcă timpul petrecut aici, în toată sălbăticia asta, ne-a făcut pe toți să stăm în gardă. Mă întreb dacă și ceilalți mai au, la fel ca mine, imaginea căprioarei căzând în genunchi.

A devenit o taină a noastră, cu încărcătura unui secret vinovat. Am omorât ceva împreună. Am fost cu toții complici, chiar dacă Emma a fost cea care a tras. Am făcut-o pentru „distracție”.

Toată lumea – cu excepția mea – s-a scindat în perechi, revenind la vechile alianțe: Nick și Bo, Emma și Mark, Miranda și Julien, ea strecurându-și mâna în jurul taliei lui. Puțin mai încolo, Giles și Samira vorbesc unul cu altul în șoaptă. Miranda i-a convins s-o lase pe Priya în căbănuță ca să fim „doar adulți” în seara asta, dar, judecând după expresia răzvrătită a Samirei, ea nu-i prea încântată.

Veselia pare forțată în timp ce Julien se învârte cu o sticlă cu șampanie din care toarnă cu generozitate și toată lumea pare s-o dea pe gât, abia gustând-o, ca și cum ar încerca să bea ca să înceapă să se simtă bine.

Sigur, poate că-mi imaginez – poate proiectez asupra lor o încordare ce nu există de fapt decât în mintea mea. Dar nu sunt prea sigură de asta. Pentru că observ privirile rapide, animalice, pe care și le aruncă unul altuia – nu sunt singura. Căutăm ceva pe chipurile celorlalți. Dar ce? Familiaritatea? O amintire liniștitoare a tot ce ne ține laolaltă? Sau ne uităm temători după vreun element nou, întrezărit acolo, pe versantul sumbru? Ceva nou, ciudat și violent.

•

— Cina e servită! strigă Emma din bucătărie.

E o ușurare să avem ceva nou la care să ne concentrăm, să nu trebuiască să pălăvrăgim unii cu alții – ceea ce dintr-odată pare la fel de forțat și de dificil ca și cum am fi complet străini.

Este vânat Wellington – care nu e preparat din ciuta de mai devreme, ceea ce e o ușurare. Emma este o bucătăreasă minunată. Cred că asta merge mână în mână cu modul ei incredibil de a se organiza. Ea a plănuit întreaga excursie, până la cel mai mic detaliu. Ea măcar pare neschimbată de spiritul ăsta ciudat care i-a cuprins pe toți – vioaie și plină de energie în timp ce duce mâncarea la masă, cu o mișcare amplă a mâinii.

— Doamne, spune Miranda, mă uimești. Dacă te uiți în frigiderul nostru, în cea mai mare parte a timpului vei găsi doar o sticlă de șampanie și o jumătate de borcan cu măsline. E ca și cum ai fi un adult în toată regula.

Emma roșește de încântare. Doar că… Nu cred că a fost un compliment. O face să pară o gospodină, cam plictisitoare. În timp ce Miranda e cea plină de farmec, într-un stil imprevizibil, rock'n'roll.

Nici măcar nu-i adevărat. E drept, nu gătește bine, dar o *face*. Dar n-o să lase niciodată să-i scape oportunitatea de a părea, în orice fel, superioară Emmei.

Ce căței. Mă surprind și înăbuș gândul. Ce m-a apucat? Și, la urma urmei, m-am trezit *eu* să vorbesc.

Aplaudăm cu toții și exclamăm la vederea vânatului – luciul auriu al aluatului, frumusețea bucății compacte de carne.

Tai o bucățică. Este gătită perfect – aluatul crocant, vânatul miraculos de roz la mijloc. Dar, când o străpung cu furculița, un firicel de sânge se prelinge afară. Mă gândesc la căprioara de azi, la modul în care se clătina în genunchi, la ecoul geamătului îngrozitor ce a părut să se audă dinspre vârfurile din jur în timp ce s-a prăbușit și simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Iau totuși o gură și mă chinui s-o înghit. Pentru o scurtă clipă de panică, mâncarea pare că mi s-a blocat în gât și am senzația că o să mă sufoc. E nevoie de o înghițitură mare de apă ca s-o facă să alunece și încep apoi să tușesc răgușită.

Samira, care stă lângă mine, îmi dă un ghiont.

— Ești bine?

Dau din cap afirmativ. O văd pe Emma care s-a întors și mă privește.

— E în regulă? întreabă ea.

— Da, îi zic, deși mă doare gâtul, e absolut delicioasă.

Ea confirmă discret. Însă nu zâmbește. Mă întreb dacă a observat cu câtă dificultate m-am forțat să înghit – grimasa mea de dezgust la vederea cărnii

însângerate. Dar cred că-i și altceva la mijloc. Emma nu prea m-a plăcut niciodată. M-am străduit așa de mult cu ea, pervers de mult față de cum aș fi făcut-o dacă ar fi dat semne că mă place. Și, în realitate, lucrurile ar fi trebuit să fie invers, nu? Ea ar fi trebuit să facă eforturi în privința mea. Ea ar fi trebuit să fie cea care caută un soi de acceptare din partea vechilor prieteni ai lui Mark. Cu siguranță a făcut efortul ăsta cu Miranda, cu toate că uneori Miranda s-a purtat urât cu ea.

Mi-a fost puțin milă de Emma când s-a alăturat grupului nostru. Erau atât de multe lucruri de prins din urmă, atâtea glume în cerc restrâns, așa un trecut bogat. Pentru Bo, lucrurile au stat altfel. Într-un fel, faptul că el era american l-a făcut să fie aparte. Era exotic – un newyorkez – și, în plus, studiase la Stanford, așa că nu exista un complex de inferioritate. Emma a fost la Bath, iar Miranda a părut mereu chitită să profite de orice moment ca să se dea mare în fața ei cu faptul că ea a mers la Oxford, să-i arate că nu avea cum să se ridice la înălțimea noastră. Nu cred că voia s-o facă pe Emma să se simtă prost, doar căuta orice fel de recunoaștere a superiorității ei.

Spre meritul ei, Emma abia pare să bage de seamă când Miranda se ia de ea. Are o robustețe aparte, o anumită stăpânire de sine. Mi se pare că e unul dintre acei oameni cu care e ușor să fii prieten, pentru că nu are bagaj… dar nu-i genul de persoană care mi-ar deveni *cea mai bună* prietenă. Pare să nu aibă nimic profund; sau dacă are, disimulează bine. Reconfortantă, da, dar în același timp puțin plictisitoare. Doamne, încep să semăn cu Miranda.

— Știi, i-am spus Emmei cu două Revelioane în urmă, când era nou-venită în grup, chiar n-ar trebui să suporți toate prostiile Mirandei.

— La ce te referi? a întrebat ea, făcând ochii mari.

— La modul în care-ți vorbește. Așa face și cu noi, ceilalți, să știi. Uneori am impresia că, după părerea ei, toată lumea se află pe Pământ pentru a o sluji.

Știam foarte bine ce înseamnă asta.

— O iubesc foarte mult, pentru că are și numeroase calități… dar asta cu siguranță e una dintre cele mai puțin admirabile. Nu vrei să te pui cu părerea ei despre propria superioritate.

Emma s-a încruntat.

— Chiar nu mă deranjează, Katie.

Vocea ei a avut un ton tăios, pe care nu-l mai auzisem până atunci.

— O, am spus, am crezut doar că…

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, a repetat ea. Chiar nu mă deranjează.

Și chiar așa pare a fi. Mă uit la ea acum, cum le zâmbește tuturor și o întreabă pe Miranda de unde și-a cumpărat rochia. Poate că sunt eu prea sensibilă, dar uneori îmi lasă impresia că mă tolerează doar așa, de dragul armoniei din grup. Că dincolo de suprafață s-ar putea ascunde o antipatie reală. Sau ceva care aduce a antipatie din partea cuiva ca Emma.

E destul de supărător să te simți displăcut de cineva atât de direct și de bun – „bun", da, ăsta-i exact cuvântul – ca Emma. Uneori, în timpul stărilor mele și mai paranoice, m-am întrebat dacă își dă seama că e ceva „ciudat" la mine. Dacă a observat însușirile mele distructive și egoiste încă de dinainte ca eu să le recunosc în mine.

•

Miranda alege mâncarea din farfurie, separând cu grijă fileul de aluat, apoi mănâncă doar jumătate, întotdeauna a fost foarte atentă la greutatea ei. Ceea ce e ridicol, pentru că are silueta perfectă, cel puțin în concordanță cu revistele glossy și Daily Mail. Dar îmi amintesc mesele servite la ea acasă și pe mama ei care îi luă farfuria din față înainte să termine.

— O doamnă, spunea ea, nu mănâncă tot din farfurie și își menține talia sub șaizeci și trei de centimetri.

Și eu care credeam că provin dintr-o familie disfuncțională.

Timp de câțiva ani, Miranda a fost vegană, apoi o perioadă a urmat 5: 2[{20}]. În plus, a frecventat toate cursurile de Pilates, balet la bară și SoulCycle de la sala ei de lux. Evident, e superbă, dar dacă m-ar întreba pe mine, ar arăta mai bine dacă ar avea o greutate mai mare, dacă ar fi mai pufoasă. La 30 de ani deja începe să aibă aspectul acela fragil de starletă de la Hollywood. A, și sunt sigură că și-a făcut Botox. S-ar putea crede că eu, cea mai bună prietenă a ei, ar trebui să știu asta sigur. Dar e ciudat de discretă cu astfel de lucruri. Spre exemplu, cu faptul că apelează în mod regulat la bronzarea artificială – apare la o nuntă arătând de parcă și-ar fi petrecut ultimele trei săptămâni în St Barts[{21}]. Dar când comentez pe tema asta, spune ceva de genul: „A, da, am stat mult la soare în ultima perioadă… eu mă bronzez cu ușurință" și schimbă brusc subiectul.

— E sexy paznicul de vânătoare, așa-i? spune ea acum. Genul puternic și tăcut… Parcă ar fi desprins dintr-un roman de la Mills & Boon. Așa de

priceput. Nu credeam că-i așa de greu să iei urma unei căprioare. Și e foarte *înalt.* Nu-i așa că-ți vine să-l escaladezi?

— Doamne, da, spune Samira, atrăgând un „Aoleu!” din partea lui Giles.

Dar Miranda nu pare să bage de seamă că ea a zis ceva. Se uită la Julien. Cuvântul „înalt” pare o aluzie tăioasă. Julien poate fi descris în multe feluri; însă nu e și nu va fi niciodată înalt.

— Așa un bărbat *masculin,* adaugă Miranda. E ceva aproape periculos la el… Ceea ce-l face cu atât mai atrăgător. Poți să fii sigură că-i în stare să repare orice, sau să-ți construiască un adăpost în mijlocul naturii. Nimeni nu mai are genul ăsta de abilități.

— Știți cu cine semănați voi două? spune Giles.

Pare relaxat, dar cred că e și puțin supărat.

— Cu cine? zice Miranda pe un ton jucăuș.

— Cu două fete bătrâne disperate.

Nu-mi scapă privirile îndreptate spre mine – chiar și din partea lui Nick, sfinte Dumnezeule! Pentru că, dacă e vreo fată bătrână disperată aici, atunci, ei bine, iat-o: subsemnata. Mă concentrez să apuc o bucățică perfectă de vânat și aluat cu vârful furculiței.

— Eu cred, spune Miranda nedescurajată, în numele femeilor de pretutindeni, că ar trebui să încerci să-l seduci, Katie.

O spune pe un ton jucăuș, dar cu o anumită tentă și mă întreb ce vrea să însemne. În seara asta pare să *exagereze* puțin – rochia aurie, părul adunat în vârful capului într-un fel de coafură de războinică, strălucirea din ochii ei, râsul ei doar o fracțiune prea tare.

— Și să ajungă să fie ucisă? spune Giles, râzând. Te face să-ți pui întrebări, nu-i așa? Ce caută un tip ca el singur într-un loc ca ăsta? Adică, e frumos și liniștit câteva zile, dar ar fi destul de înfiorător să trăiești aici tot timpul singur. Ai ajunge să înnebunești, dacă nu cumva ești deja nebun.

— Nu e singur, zic eu. E și femeia de la birou, Heather.

— Da, spune Miranda, dar nu sunt împreună, nu? Și cred că și ea e nițel dusă. Dacă alegi genul ăsta de viață, e clar că ești puțin cu capul sau că fugi de ceva.

— Eu cred că ea pare perfect normală, răspund eu.

Nu știu de ce-i apăr. Nu-i o idee bună să nu fii de acord cu Miranda când e într-o astfel de dispoziție.

— Iar el pare total inofensiv. Și da, cred că arată bine.

— Înțeleg, spune Julien în maniera neconvingătoare a unui unchi amabil. Asta-i genul tău, Katie?

Îi simt pe toți uitându-se lung la mine, de parcă aș fi un specimen pe fundul unui borcan. Înghit bucățica din Wellington și iau o gură mare de apă, deși tânjesc după vin.

— Poate că este.

•

După ce ne terminăm cina, e încă destul de devreme. Emma face tot posibilul ca toată lumea să fie bine hidratată. Insistă să se ridice și să umple paharele – ceea ce-i ușor jenant, ca și cum ar fi chelnerița noastră în seara asta. În ciuda eforturilor ei, conversația de la masă pare să fi secat. E o pauză ciudată. Ce e de făcut, cu ce să se umple timpul? După ce relaxarea de seara trecută a dispărut în mod misterios, nu pare suficient să stăm împreună și să depănăm amintiri. Îmi reamintesc faptul că întotdeauna se întâmplă așa în Ajunul Anului Nou, din cauza celebrării forțate. Miezul nopții – care, în orice altă zi, nu e o oră deosebit de târzie – pare dintr-odată un hotar îndepărtat.

— Mă întrebam, spune Samira, și știu că sună un pic adolescentin… Dar n-am putea juca „Adevăr sau Provocare”?

Se aud mormăieli amestecate.

— Avem treizeci de ani, Samira, spune Nick, ridicând din sprânceană. Cred că am cam depășit faza de „Adevăr sau Provocare”.

— O, haide, zice Miranda, unora dintre noi ne place să ne considerăm tineri.

— Și ar putea fi amuzant, intervine Emma.

Ea e singura a cărei stare de spirit pare să nu se fi schimbat de ieri dimineață – e plină de entuziasm, combinat cu plăcere după succesul pe care l-a avut masa. Și-a dat cu adevărat silința în seara asta – nu poate egala strălucirea Mirandei, dar rochia cu umerii goi, gri metalic, pe care o poartă, are puțin luciu și și-a colorat buzele în roșu aprins. Se potrivește aproape perfect cu mica pată de sânge pe care a ratat-o, deasupra urechii, aproape de păr, o urmă rămasă după vânătoarea de după-amiază.

În absența unei alte sugestii, toată lumea pare să accepte că asta vom face acum – vom juca „Adevăr sau Provocare”. De fapt, e o ușurare aproape palpabilă să avem un plan pentru următoarea parte a serii, ceva care să ne țină ocupați.

Ne așezăm la masă. Emma ia o sticlă goală și o învârte. Se oprește în dreptul lui Bo.

— Provocare, spune el.

— Pupă-l pe Mark, zice Miranda.

Bo strâmbă din nas.

— Trebuie?

Mark pare cu adevărat îngrozit. Dar Bo se apleacă indiferent și își lipește gura de a lui Mark. Și pentru o clipă – preț de o clipită – mi se pare că Mark răspunde, că gura lui se mișcă senzual sub a lui Bo. E destul de sexy. Văd că Nick se încruntă. A observat și el.

Toată lumea râde. Dar acum se simte o nouă tensiune în atmosferă, un fior sexual.

Bo învârte sticla. Se oprește la Miranda.

— Adevăr, spune ea cu un ușor zâmbet inexpresiv.

După asta și după privirea ei lenește, adormită, îmi dau seama că a băut deja destul de mult.

— OK, zice Nick, știu una. Te-ai culcat vreodată cu altcineva de la masa asta?

Miranda chicotește.

— Dacă m-am culcat cu altcineva? întreabă ea, insistând pe „culcat”. Bănuiesc că vrei să zici cu excepția *soțului* meu.

— Da, spune Nick.

O privește cu o intensitate aparte – aduce cu o pisică care se uită la o pasăre.

— Hmm, zice ea și își duce un deget la buze – deși prima oară ratează și își atinge bărbia –, mimând că se gândește.

— Cred că în cazul ăsta o să spun că… da.

Se lasă o tăcere marcată de uimire. N-are cum să fie adevărat, nu? Dacă da, n-am auzit nimic despre așa ceva. Cum de *eu* nu știu? Arunc o privire spre Julien, dar nu pare deosebit de surprins. El știe? Cine ar fi putut fi? Studiez toate chipurile din jurul mesei, dar nicio expresie nu trădează nimic. Mark? Cred că el e cel mai plauzibil, dar până acum ar fi ieșit la iveală, într-un fel sau altul. Totuși, îmi aduc aminte că petrecea destul de mult timp prin apropiere, la facultate, așteptând să-i transmită Mirandei câte un mesaj de la Julien. Ar fi existat oportunitatea.

Miranda ridică din umeri spre noi.

— Nu vă mai spun nimic, așa că mai bine învârtim din nou.

— Haide, zice Samira, *trebuie* să ne spui.

— Da, intervine Bo, nu poți să ne zici asta și să nu spui mai multe.

— Ba da, pot, răspunde Miranda, zâmbind. Am răspuns la întrebare. Mi-am spus Adevărul.

Giles îi dă Mirandei sticla.

— Bine. Următorul.

Sclipirea din ochii Mirandei a devenit și mai luminoasă. După ceea ce a scos la iveală, miza pare să fi crescut, atmosfera s-a schimbat. Ea învârte și sticla se oprește în dreptul lui Mark.

— Provocare, spune el aproape înainte să se oprească.

— OK, zice Miranda, gândindu-se o clipă. Bea asta.

Ridică o sticlă de Dom Pérignon.

— Toată? întreabă Emma, făcând ochii mari. Nu poți să-i ceri așa ceva.

— Era trucul meu de la petreceri, zice Mark. Nu ți-am povestit niciodată? Toată sticla în zece minute.

Îmi amintesc. Și-mi amintesc și mizeria de după. Mark e unul dintre acei oameni care n-ar trebui să bea. Pe unii alcoolul îi face sentimentali, pe alții beligeranți, iar pe alții nervoși – vă puteți da seama în care categorie intră Mark.

— O fac eu, spune Miranda, ridicându-se în picioare.

Scoate dopul cu un aer ceremonios, având grijă să nu se verse nimic. Apoi se duce la Mark.

— Stai în genunchi, rostește seducătoare și în același timp pe ton de sergent major. Gura mare.

El face ce-i spune, ia ea întoarce sticla, fără avertisment și fără niciun pic de blândețe, și o înfige între buzele lui întredeschise. El scoate un sunet ca și cum s-ar îneca, însă ea nu cedează. Ba, mai mult, o văd cum împinge și mai mult baza sticlei cu o mână cu manichiură îngrijită.

Mark bea lichidul cu înghițituri mari, gâtul mișcându-i-se frenetic, iar ochii îi lăcrimează, înroșindu-se, părând aproape sângerânzi. Julien și Giles îl întărâtă: „Dă-o pe gât!” și „Până la fund!” – fără îndoială, amintiri ale cântecelor din timpul petrecerilor de la rugbi. Restul stăm și ne uităm.

Din nas îi curg muci, ca unui copil care plânge. Sunetele pe care le scoate, ca și cum s-ar îneca, se întețesc, iar dincolo de ele e un fel de vaiet jos, animalic, care-mi zburlește părul de pe mâini. Mare parte din băutură îi

curge în spume pe bărbie și îi îmbibă cămașa elegantă și poala pantalonilor de costum.

— O, Doamne, zice Samira, cred că a băut destul.

— Futu-i, latră Miranda, ignorând-o complet. Bea-o. Nu bei.

Mă gândesc la cât de dense sunt bulele din șampanie, la cât de dureros e să dai pe gât chiar și un pahar din chestia aia.

E oribil de privit, o imitație grotescă a unui act sexual. Dar, nu știu de ce, ne e la fel de imposibil să ne uităm în altă parte cum ne e să intervenim. Băieții au încetat să-l mai încurajeze, scandările lor reducându-se la o tăcere îngrijorată. Nici măcar Emma nu se mișcă, nu scoate niciun sunet pentru a-și ajuta iubitul. Stăm și ne uităm șocați, fascinați de spectacolul obscen.

În cele din urmă, sticla s-a golit. Încet, aproape fără tragere de inimă, Miranda dă sticla deoparte. Îi dă o palmă peste fund și din ea mai cad câteva picături, una dintre ele stropindu-l pe Mark în ochi – o ultimă umilință, o subliniere a insultei.

Mark respiră șuierător și râgâie, aplecat, cu mâinile pe genunchi, pentru a se sprijini. Pentru un moment înfiorător, dă impresia că o să vomite. Samira, care stă cel mai aproape de el, îi pune mâna pe spate ca să-l liniștească.

El se scutură, dând-o la o parte cu o mișcare violentă a umerilor. Așteptăm în tăcere, fără ca nimeni să rostească vreun cuvânt, ca să vedem cum se va termina totul. În cele din urmă, după ceea ce pare un răstimp îndelungat, Mark își saltă capul. Ne adresează un rânjet neconvingător și ridică o mână în aer ca un învingător. Cu siguranță trebuie să știe că orice-ar fi fost scena la care tocmai am asistat, victoria nu este nicidecum a *lui.* Totuși, se aude un oftat colectiv de ușurare. Ceilalți aclamă. A fost un joc! Ha, ha… Miranda, ești așa de brutală. Mark… bine, amice!

Când Mark învârte sticla, mâna îi tremură. Se oprește, așa cum știam într-un fel că va fi, în dreptul meu.

— Provocare, îi spun.

Nu vreau să fac asta – provocările Mirandei au fost întotdeauna oribile. Dar aș accepta acum aproape orice provocare în locul unui adevăr.

— Mark? întreabă Samira, întorcându-se spre el. Ai vreo idee?

Mark își duce mâna la gât și încearcă să vorbească, dar nu se-aude decât un șuierat răgușit. Clatină din cap și renunță.

— Bine, spune Miranda pe un ton indiferent, aparent nepreocupată de

faptul că ea a provocat umilința asta.

Își unește degetele, apoi se duce la Emma și îi șoptește ceva la ureche. Iisuse Hristoase, parcă suntem la școală. Cum poate Emma să fie atât de prietenoasă cu Miranda, după ceea ce i-a făcut iubitului ei? Dar poate că într-adevăr ne prefacem că nu-i vorba decât de distracție și de jocuri, fără nicio intenție rea.

Emma dă din cap aprobator.

— Sau… spune ea și șoptește ceva la urechea Mirandei. Bo râde.

— O să ne spuneți și nouă?

Emma dă din cap spre el, jucăușă. Miranda nici măcar nu se obosește să-l privească. Se uită direct la mine. Mă trece un fior.

— În lac, zice ea. Zece secunde, scufundată complet. Apoi afară.

Mă holbez la ea. Chiar nu vorbește serios.

— Miranda, sunt mai puțin de zero grade acolo. E gheață la suprafață.

— Da, intervine Nick. Miranda… o să moară de frig.

Mă aștept ca și Samira să mă susțină. Dar ea se încruntă privind în gol, părând cu mintea în altă parte. Miranda zâmbește cu voioșie și scutură din cap.

— Administratoarea mi-a spus că înoată aproape în fiecare zi, chiar și iarna. În plus, o să fim acolo când ieși, cu un prosop. O să fii bine, Katie.

Mă holbez la ea. Nu-mi vine să cred că mă pune să fac asta. Dar ochii ei sunt goi, lipsiți de expresie.

— Haide, zice dând din cap încurajator. Dezbracă-te.

Deseori, la școală, Miranda era cea care sărea în apărarea mea – în fața fetelor care încercau să se ia de mine. Dar mai avea o latură. Miranda, hărțuitoarea. Când voia, putea să fie mult mai nemiloasă decât oricare altă cățea din clasă. Era ceva rar, dar se întâmpla. Declanșarea unui întrerupător, încordarea mușchilor. Doar ca să-mi reamintească cine era șefa. Îmi vine în cap în special o anumită amintire – una de genul celor de care nu poți scăpa oricât de mult ai încerca. Clasa a noua. În vestiar, înainte de hochei. Una dintre fete – Sarah – se plângea de faptul că doamna n-o lăsa să stea pe bancă, deși era în prima zi de menstruație.

— Zice că cică e „bine” pentru mine. Zice c-o să-mi facă bine. Dar eu știu că nu-i așa. Nu-i corect.

Celelalte dădeau din cap și murmurau, exprimându-și compasiunea.

Mi-am adus aminte de cutia cu paracetamol din rucsac – am scos-o și i-

am oferit-o. Sarah era una dintre cele mai puțin înspăimântătoare. Uneori stăteam împreună la ore – la cele la care nu participa și Miranda, desigur. A ridicat ochii spre mine și mi-a zâmbit în timp ce a luat pastilele.

— Mersi, Katie.

Am simțit o căldură care mi se răspândea în piept.

Și apoi, vocea Mirandei, clară ca un clopoțel:

— Dar Katie n-are cum să înțeleagă. Având în vedere că încă nu i-a venit.

Toate celelalte fete s-au întors spre mine șocate, fascinate. Uitându-se la mine ca și cum aș fi fost exact așa cum mă simțeam: o ciudată. Știam cu certitudine că era un semn – că sigur, sigur era ceva în neregulă cu mine. Paisprezece ani și nu-mi venise ciclul. Mă confesasem Mirandei, în deplină confidențialitate. La momentul respectiv, îmi dăduse asigurări, spusese că era sigură că la paisprezece ani nu era târziu.

Apoi se folosise de asta ca să mă umilească. Ca să mă țină sub control.

Asta face acum.

E absurd. Am treizeci și trei de ani. Am oameni care mă respectă și care depind de mine la muncă. Am responsabilități. Sunt un avocat genial – știu asta –, n-am permis niciodată celeilalte părți să câștige. Nu voi permite niciodată să fiu umilită astfel.

Bine, îmi spun, uitându-mă la Miranda. Dau sec. Și plusez. Ca și nu n-ar fi nimic deosebit, îmi dau rochia jos și rămân în fața tuturor în lenjerie intimă. Am reușit cumva să-mi pun pe mine o lenjerie de calitate – mătase galbenă, cu dantelă. Nouă. Văd sprâncenele Mirandei ridicându-se o fracțiune de secundă. Cred că se aștepta la niște oribilități gri-bej supra-spălate, ca să-mi accentueze umilința. Mă întreb dacă mi-au observat burta. Ar putea fi justificată prin balonarea de după cină. Mă aplec în timp ce traversez camera fără să mă uit la vreunul dintre ei și deschid ușa de la intrare.

Futu-i. E chiar mai frig decât mai devreme, dacă e posibil așa ceva. E așa de frig, încât doare. Îmi simt pielea încrețindu-se. Nu mă pot gândi la asta, altfel n-o să fiu în stare s-o fac. Trebuie să fiu tare, cea mai bună, cea mai puternică versiune a mea. Apa e la doar câțiva metri distanță, la capătul potecii. E neagră ca cerneala. Dar pot zări fragmente mici și palide de gheață, diafan de subțiri, la suprafață. Mă îndrept spre ea și continui să merg în timp ce apa îmi trece de glezne, de gambe, de burtă, apoi plonjez în

jos, până la gât. Incredibil de rece. Am senzația că mă înec, deși îmi țin capul la suprafață. Frigul îmi scoate tot aerul din plămâni; respir prea repede, dar pare că nu pot trage aer în plămâni. Apoi, în sfârșit, reușesc să mă controlez. Mă întorc cu fața spre ceilalți, care mă privesc de pe mal. Toți aclamă și strigă entuziasmați, cu excepția Mirandei. Ea doar se uită la mine.

O privesc în ochi în timp ce calc apa. Te urăsc, îmi spun. Te urăsc. Nu mă mai simt prost. Meriți tot ce urmează să ți se întâmple.

Emma

Îi aduc lui Katie un prosop de la toaletă din Cabană. Îi e atât de frig, încât dinții îi clănțănesc și sună ca și cum cineva ar amesteca zarurile. În lumina din sufragerie, buzele ei sunt albăstrui. Dar cei mai tulburători sunt ochii ei. Cunosc privirea asta, e cea a unei persoane aflate la limită. Am văzut-o la Mark. Am văzut-o în ziua aceea, la curse.

— O urăsc, rostește șuierând. O urăsc sincer. Nu-mi vine să cred că m-a pus să fac asta. Tu nu știi cum e cu adevărat, Emma… așa că poate nu poți să înțelegi. Tu nu știi de ce-i capabilă.

De fapt, îmi spun în sinea mea, o cunosc mult mai bine decât încerci tu mereu să-mi dai de înțeles. Cine-a fost lângă ea în ultima vreme când tu ai dispărut de pe planetă? Și, cu siguranță, știu de ce ești *tu* capabilă, Katie Lewis.

Nu spun asta, desigur. În schimb, strâng din dinți și îi zic:

— Ce zici de-un pahar cu șampanie? O să te încălzească, nu-i așa?

— Nu. Nu vreau un pahar cu șampanie. În plus, n-a băut-o iubitul tău pe toată?

Scuipă cuvintele. Mă holbez la ea. N-am văzut-o niciodată așa. Nu cred că am mai văzut-o pe Katie nervoasă.

— Uite ce-i, Katie, sunt sigură că n-a vrut. Doar că a băut cam mult și s-a gândit că o să fie amuzant.

— A fost al dracului de periculos, mârâie ea. Ai idee cât de rece e apa?

— Haide, Katie. Mai e puțin și vine anul nou. 2019. Un *an cu totul nou.* Nu vrei să încerci să dai totul uitării? Sunt sigură că am făcut cu toții recent chestii de care nu suntem mândri.

O fixez cu privirea, suficient cât să facă o pauză, înghite, apoi pleacă capul, de parcă ar ascunde ceva.

— Vreau ca toată lumea să se simtă bine, îi spun. Planific asta de atât de multă vreme.

— Da, spune oropsită. Știu. Îmi pare rău, Emma.

O conduc la toaletă și o conving să se schimbe în hainele cu care a venit. Dintr-odată, e ascultătoare ca un copil.

Găsesc un disc la întâmplare, îl pun în aparat și dau volumul la

maximum. E Candi Staton, „You've Got the Love". Cântecul meu preferat. Parcă așa a fost să fie. Și are efectul scontat. Toată lumea începe să danseze. Chiar și Katie, cu toate că o face cam cu jumătate de inimă.

Miranda e destul de beată acum. Dar e o dansatoare mai bună decât oricine altcineva de aici, în timp ce se leagănă în mijlocul camerei în rochia ei aurie care pare incandescentă la lumină. Mă ridic să dansez cu ea, să-i imit mișcările, iar ea se uită la mine și rânjește larg. Apoi zâmbetul ei oscilează și se estompează.

— Ce-i?

— Ște șiudat… (vorbește tărăgănat, cu „ș"-urile lui Sean Connery), zice și mijește ochii la mine, dar am senzația că s-a mai întâmplat asta înainte. Ți s-a întâmplat asta vreodată? Să poți să juri că-ți amintești exact momentul ăsta care ți s-a întâmplat în trecut?

Tipic pentru Miranda, binecuvântată fie ea, să creadă că déjà-vu-ul e o experiență care numai ei i se întâmplă.

— Da, îi spun, uneori.

— E cântecul ăsta… spune și se încruntă. Chiar vorbesc serios. Știu că am mai dansat pe el înainte. Nu simți că toate astea s-au întâmplat deja?

Mă privește întrebătoare. Nu știu ce să zic, așa că râd. Sincer, mă sperie puțin. Mă simt ușurată când îl vede pe Julien peste umărul meu.

— Julien, îi spune. Dansează cu mine.

Se întinde spre el și-l apucă de umeri.

El îi face pe plac timp de câteva minute, legănându-se obedient pe ritmul muzicii, cu mâinile pe șoldurile ei, dar între ei doi e o ciudată lipsă de intimitate. El pare mai degrabă plictisit. Dar totul capătă sens acum, desigur.

•

Toată lumea pare dintr-odată foarte beată. Simt că sunt singura care încă deține controlul asupra propriilor facultăți mintale – poate cu excepția lui Katie. Mark a luat capul de cerb de pe perete și defilează cu el împrejur, ținându-l ca pe o mască și făcându-se că se repede spre oameni. Mișcările lui sunt necoordonate și observ cât de beat e după ce a golit sticla aia. Samira țipă – ceva între râs și teroare – și se ferește de el, căzând înapoi pe una dintre canapele.

— Mark, strig la el, pune-l înapoi.

Dar nu mă aude – sau mă ignoră. Nu mă pot înțelege cu el când e așa.

Între timp, Giles se plimbă prin încăpere și bea direct dintr-o sticlă de

șampanie. Lovit brusc de inspirație, își pune degetul mare la gura sticlei și începe s-o scuture frenetic, ca un pilot de Formula Unu. Apoi o eliberează, țintind spre Julien. Acesta se ghemuiește sub jet – o fântână de șampanie – care i se infiltrează în partea din față a cămășii și între picioare. O parte, însă, îl ratează. O văd inundând preșul din blană de oaie, țesătura scumpă de pe canapea…

— Încetați, strig, alergând spre ei. Încetați!

Dar mă ignoră complet. În starea lor de beție, par cumva supradimensionați, acțiunile lor augmentate, mai dramatice. Acum Julien sare la Giles, îl prinde și-l trage în jos, rupându-i cămașa, iar nasturii se împrăștie peste tot și zăngănesc pe jos. Mark se întoarce și îi vede. Lasă jos capul de cerb, ca un copil care i-a văzut pe alții jucându-se cu niște jucării mai bune. Se năpustește asupra lor, parcă nevrând să fie lăsat pe-afară, luându-i pe amândoi de gât. Toți trei se înclină, se luptă și apoi cad. Se aude un zgomot când se prăbușesc, direct pe măsuța de cafea din sticlă din mijlocul încăperii. Dansatorii – Miranda, Nick, Bo și Samira – se opresc din ceea ce fac și își îndreaptă privirile spre ei. Mă uit la sticla care se sparge chiar în mijloc, încet, aproape greoi, și apoi se împrăștie în fragmente, care alunecă peste tot. Toți trei se uită în sus, dezorientați.

— O, futu-i, zice Giles.

Apoi chicotește.

— Nu contează, spune Julien tărăgănat. Nu-ți face griji, Emma… se uită după mine, o să plătesc pentru asta.

Întinde brațele.

— O să plătesc pentru tot.

Întinde mâna spre Mark, care a reușit cumva să se ridice, împleticindu-se.

— Ajută-mă, amice.

Mark o apucă. Începe să-l tragă pe Julien în picioare. Apoi, când aproape l-a ridicat complet, îi dă drumul, așa că acesta se prăbușește înapoi pe jos. Mă întreb dacă sunt singura care a observat că n-a fost accidental.

— Scuze, amice, spune el.

Julien se uită în sus la el și încearcă să râdă. Dar în ochii lui observ o privire intensă, aproape sumbră.

Totul merge groaznic de prost. Mă uit în jur la dezastrul din cameră, la masa frumos aranjată de dincolo care pare să râdă batjocoritor de mine. Nu

seamănă deloc cu ce-am plănuit. Apoi, observ ora la ceasul de pe perete. Îmi vine să plâng de ușurare.

— Hei, strig, ducându-mi mâinile pâlnie la gură, știind că asta le-ar putea atrage atenția mai mult decât orice altceva, e aproape miezul nopții!

Miranda

Ne poticnim afară, pe malul lacului. Julien merge aplecat – cred că-i posibil să se fi lovit puțin adineauri, când s-a prostit cu Giles și Mark. Au spart o masă, Dumnezeule, sunt ca niște copii! Katie e încă înfășurată într-una dintre păturile de lână, pe care și-a pus-o peste haine. N-are cum să-i fie *încă* frig, nu? Mereu a fost al dracului de fragilă. Totuși, îmi pare destul de rău pentru comportamentul meu. Nu pentru Mark – el a meritat-o, încă de aseară. Dar Katie nu mi-a făcut nimic, de fapt, în afară de faptul că e puțin distantă și nu prea amuzantă. Uneori, impulsurile astea pun stăpânire pe mine – dorința de a duce lucrurile un pic prea departe… chiar și impulsul de a răni. Nu mă pot abține, e ceva compulsiv.

Aș vrea să-i spun ceva lui Katie, poate să-mi cer scuze, dar nu-mi găsesc cuvintele. Șampania m-a afectat foarte tare. Respirația mea aburește aerul, dar nu simt frigul, înfășurată la rândul meu în mica mea pătură de băutură. Mă simt amorțită. Uitasem că băusem așa de mult vin înainte de șampanie. Gândurile îmi sunt amestecate, mintea încețoșată. Poate ar fi mai bine dacă mi s-ar face rău.

Începe numărătoarea inversă până la miezul nopții.

— Un minut! strigă Emma cu ochii la ceas.

Mă uit în sus, la stele. Un nou an. Ce-mi va aduce?

— Treizeci de secunde!

Mă uit în jur, la ceilalți. Râd cu toții, dar, în lumina ce vine din Cabană, chipurile lor arată ciudat de spectrale, iar zâmbetele lor seamănă cu niște rânjete de animal.

Mark stă pregătit cu o nouă sticlă de șampanie. Nu m-a privit nici măcar o dată după joc. Sunt obișnuită să stea cu ochii pe mine. Nu-mi lipsește, sigur că nu. Dar, în același timp, stau aici în întuneric și am acest sentiment de invizibilitate… neîndurător… ca un balon care s-ar putea ridica brusc plutind spre cerul înstelat.

— Douăzeci de secunde…

Ceilalți scandează acum.

— Nouășpe, optsprezece…

Din senin, îmi displace. Parcă ar fi numărătoarea inversă până la ceva teribil… explozia unei bombe. Îmi imaginez luminițele roșii clipind.

— Cinci, patru, trei, doi…

— La mulți ani!

Ceilalți repetăm ca un papagal drept răspuns. Giles se agită cu o brichetă pe mal.

— Ai grijă! strigă Samira pe un ton înalt și strident.

— Haide! strig, încercând să scap de senzația de rău augur. Așteptăm toți!

În cele din urmă, Giles pare să reușească să aprindă chestia aia. Se dă înapoi, clătinându-se. Apoi se aude un fâsâit promițător, urmat de un șuierat, și o rachetă mare și roșie se înalță de la sol cu un sunet care seamănă cu un țipăt, apoi explodează deasupra lacului. Se reflectă în apă – o mie de fragmente mici de foc. E frumos. Încerc să mă concentrez la asta, dar totul se învârte. Tăcerea de după e așa de… apăsătoare. Întunericul din jurul nostru e atât de dens, ca și cum aș putea întinde mâna… să-l ating. Dacă am fi fost la Londra – sau oriunde altundeva în civilizație –, am fi putut să vedem toate celelalte artificii explodând în jurul nostru. Amintindu-ne de alți oameni, de alte forme de viață. Dar aici suntem absolut singuri.

Încă mai aud țipătul petardei. Dar nu mai sună la fel, sună ca al unei persoane. Și mă gândesc că… n-a fost deloc ca un foc de artificii. Mai degrabă ca una dintre acele rachete de semnalizare. SOS. Lansat de pe puntea unei nave care se scufundă.

Julien se întoarce spre noi.

— Nu e chiar ca focul de artificii de la Westminster, spune el.

— Dar cine vrea să fie ca la Westminster… toate corpurile alea transpirate, îndesate unul în altul… când putem avea asta? întreabă Emma. Locul ăsta, zice și desface larg brațele, și cei mai buni prieteni.

Își trece brațul printr-al meu și-mi zâmbește, un zâmbet cald, sincer. Vreau s-o îmbrățișez. Slavă Domnului pentru Emma. Și apoi începe să cânte – cu o voce surprinzător de bună. Încerc să mă alătur:

Oare vechii tovarăși ar trebui uitați
Și-n veci să nu ne mai gândim la ei?
Oare vechii tovarăși ar trebui uitați
Și vremurile de odinioară?

Bine, știu că am băut mult, dar împreună, aici, în întuneric și în liniște, vocile noastre sună frumos și e ceva vulnerabil în zgomotul ăsta. Copacii din jurul nostru sunt atât de groși și de negri. Oricine ar putea fi cu ochii pe noi în timpul acestui mic ritual de grup.

Probabil că toată băutura mă face să mă simt atât de… ciudat. Se aude o bubuitură puternică și tresar speriată. Dar nu-i decât Nick, care deschide încă o sticlă de Dom. Toarnă în pahare. Când îi pasează unul lui Katie, observ chipul ei, ceea ce mă face să tremur. Ce-i cu ea? Doar nu se poate să fie din cauza scufundării în lac, nu? Nici măcar nu se uită la paharul de șampanie care i-a fost dat și care îi alunecă din mâini.

— Hopa! spune Bo în timp ce-l prinde. Aproape s-a dus!

Nick ridică paharul.

— Pentru prieteni vechi! spune el.

Se uită direct spre mine când o spune. Nu știu de ce, dar mă face să mă uit în altă parte. Dau paharul pe gât.

E o pauză ciudată acum. Nimeni nu pare să știe ce să facă în continuare. Peisajul din jur este așa de liniștit în acest răgaz. Îmi simt stomacul făcând o tumbă neplăcută; pământul pare să se miște sub picioare. Uau. Sunt beată *cu siguranță.*

— Ar trebui să ne pupăm, zice Samira. Unde sunt pupicii?

Se întinde și plantează un sărut pe obrazul lui Julien.

— La mulți ani!

Mark se întoarce spre mine. Nu vreau să mă pupe. Când se apleacă spre mine, mă las în jos, astfel încât buzele lui îmi ating doar urechea. Îi surprind expresia enervată, chiar furioasă. Mă gândesc la ochii lui din timpul serii, la tonul amenințător.

Mă întorc spre Julien. Fața lui e învăluită în umbră din unghiul în care stau. Nu-i disting trăsăturile sau expresia – doar licărirea întunecată din ochi. Când mă aplec să-l sărut – pe gură, desigur – am… sentimentul că și el e un străin. Acest bărbat cu care mi-am petrecut mare parte din viață, cu care am împărțit o casă și un pat, lângă care am dormit în majoritatea nopților. De cât de puțin e nevoie, îmi spun, doar de câteva umbre, de fapt, ca să devenim niște necunoscuți unul pentru celălalt. Uau. Alcoolul mă face mereu să gândesc profund.

— La mulți ani! îi spun.

— La mulți ani! răspunde el.

Nu știu sigur, dar am senzația că se întoarce ușor când dau să ajung la el, astfel încât buzele mele îi ating colțul gurii. Așa cum am făcut și eu cu Mark.

Nick e în cealaltă parte.

— Nick! îi spun cu o veselie forțată. La mulți ani din nou! Vino aici.

Întind brațele; mă lasă să-l îmbrățișez. Miroase uimitor, ca la Byredo de la Liberty.

— De ce n-am fost niciodată prieteni mai buni, Nick? îl întreb.

Sună al dracului de disperat. N-am vrut s-o spun cu voce tare.

El face un pas în spate, cu mâinile de-o parte și de alta a umerilor mei – pentru oricine altcineva ar putea părea o îmbrățișare afectuoasă. Se uită direct în ochii mei când îmi spune:

— O, Miranda, cred că știi răspunsul.

Felul în care o spune – așa de încet, în șoaptă, ca să nu audă nimeni. Mi se face dintr-odată frig și nu cred că are nimic de-a face cu aerul rece. Fac un pas înapoi.

Mai beau puțin. Apoi *mult* mai mult, în timp ce restul își văd de petrecere în jurul meu. Vreau să reintru în atmosferă. Vreau să scap de sentimentul ăsta. Un fel de teamă, pe care o percep adânc în pântec, într-un fel mai profund decât orice am simțit seara trecută, în baie. Am senzația că mă agăț de marginea unei stânci și, încet, încet, degetele pierd aderența. Că sub mine e… gol, că pierd tot… tot ce e important.

Bo vine lângă mine.

— Ești bine?

El a fost întotdeauna cel care își dă seama când cineva nu se simte bine. Asta pentru că e liniștit – el observă, în timp ce noi, restul, suntem ocupați să facem o groază de zgomot. Și e amabil. Cu toată agerimea lui, nu-i seamănă deloc lui Nick.

— Da, îi spun.

— Vrei să mergem să bem niște apă?

Știu că vrea să spună că am nevoie de ea pentru că sunt beată, dar *chiar* mă simt puțin ciudat.

— Bine.

Îl urmez în bucătărie unde stau și mă uit prostește în timp ce el îmi dă un pahar de la robinet. Când mi-l dă, îi spun:

— Mersi. Cred că o să stau puțin singură, dacă-i în regulă.

— OK, zice, ezitând.

— Du-te! îl alung.

— Bine, spune el și apoi mișcă din deget ca un profesor. Dar peste scurt timp vin după tine dacă nu apari.

— Bine.

Apoi îmi aduc aminte să-i zic:

— Mulțumesc, Bo.

— Pentru puțin, dragă. De câte ori am fost eu ajutat așa… îi datorez o mulțime universului.

— Dar, Bo, îi spun înainte să mă pot opri. Eu nu-s drogată. Doar am băut prea multă șampanie.

Hopa. N-am vrut să sune așa.

Ceva se schimbă în expresia lui, ochii i se îngustează. Nu l-am mai văzut pe Bo așa. Mereu am fost de părere că trebuie să mai fie cineva acolo înăuntru – cineva mai sumbru. Și, din ce mi-a spus Katie odată, cineva capabil de un comportament destul de dement. Parcă ar purta această… mască, iar eu tocmai am privit dincolo de ea. Dintr-odată mă simt un pic mai trează.

— Îmi pare rău, Bo. N-am vrut… nu știu ce-i cu mine. Am băut prea mult. Te rog…

Întind o mână spre el.

— E în regulă, spune pe un ton relaxat.

Dar nu-mi apucă mâna întinsă.

•

Aștept până pleacă, apoi sting lumina și-mi las picioarele să se îndoaie sub mine ca un scaun pliant, așa că stau așezată pe podea. O să mă odihnesc puțin aici, până îmi revin… Ce dracului e în neregulă cu mine? Cum de i-am spus așa ceva tocmai lui Bo, când el n-a făcut decât să încerce să mă ajute?

Katie mi-a zis odată că sunt „neglijentă”. „Spui ce-ți vine, fără să te gândești. Problema e că oamenii nu știu că s-ar putea să nu te referi la ei”, mi-a zis ea.

Mă cunoaște așa de bine. Dar nu cred că știe cât de tare mă urăsc apoi, după una dintre așa-numitele remarci neglijente. Faptul că, pe vremea când eram la Oxford, obișnuiam să zac în pat dimineața, după o noapte în oraș, și să mă tot gândesc la felul în care mă comportasem – la tot ceea ce

spusesem și făcusem.

— Toată lumea se îndrăgostește de tine, mi-a spus Samira odată. Pur și simplu nu se pot abține.

Dar, m-am întrebat deseori, ei mă plac cu adevărat?

Las ochii să mi se închidă, doar puțintel…

* * *

Sunt trezită de sunetul unei voci – joasă, insistentă.

— Miranda?

E o voce de bărbat, ceva mai puternică decât o șoaptă răgușită, ca și cum n-ar vrea să fie auzit. Cine o fi?

— Julien?

Mijesc ochii în beznă. Sunt confuză din cauza întunericului. În depărtare aud zgomot de voci… ceilalți, după câte-mi dau seama. Am capul tulbure.

El face un pas în față și într-un final văd cine e. Nu l-am mai văzut niciodată așa. Are o expresie bizară, aproape amenințătoare.

Doug

Stă într-unul dintre fotoliile din cabana lui. Din când în când, întinde mâna și mai toarnă puțin din sticla de whisky. Scopul e să se îmbete așa de tare, încât pur și simplu să-și piardă cunoștința, sau să se anestezieze, dar mintea se încăpățânează să-i rămână limpede.

Ajunul Anului Nou. Încă un an se încheie. Se spune că timpul le vindecă pe toate, dar n-a făcut cine știe ce în privința lui. Evenimentele din urmă cu șase luni sunt neclare – aici, zilele se cufundă unele într-altele, cu prea puține lucruri care să le diferențieze, în afară de lenta schimbare a anotimpurilor. Dar acea zi din trecut – în urmă cu trei ani – e la fel de clară, ca și cum s-ar fi petrecut ieri sau acum o oră.

Dincolo de fereastră se aude o explozie. Tot corpul i se încordează în urma șocului; aproape cade pe podea, iar inima pare că-i iese din piept. Apoi își dă seama ce este. Un foc de artificii. Urăște artificiile. Chiar și după atâția ani au acest efect asupra lui.

•

Ziua în care viața ți se schimbă pentru totdeauna. Poate cineva s-o anticipeze? Cu siguranță, nu el. Fuseseră câteva săptămâni lipsite de evenimente. Lucrurile începuseră să urmeze un tipar, să se apropie pe cât se putea de mult de normalitate într-un loc ca provincia Helmand.

Toți se relaxaseră, poate deveniseră puțin cam neglijenți. E imposibil să n-o faci, chiar dacă ești antrenat să stai mereu în alertă. Însă, când ești nevoit să fii „în priză” mai mult decât îi este dat corpului uman, patru zile la rând, e imposibil să nu te relaxezi când nivelul de amenințare scade.

Era o incursiune de rutină. La fel de obișnuită ca misiunea unui ofițer de poliție. Doar pentru a verifica dacă totul era așa cum trebuia să fie. Oamenii făceau o patrulă pe stradă, el era sus, pentru acoperire. Doug se număra printre cei doi lunetiști; trebuiau să facă cu schimbul, în ture, ca să fie siguri că sunt foarte concentrați, iar acum era rândul lui.

Oamenii lui se aflau chiar sub el, tocmai dădeau colțul în blindate, când omul de recunoaștere a strigat spre el. Un copil mic – un băiețel – venind în fugă din cealaltă parte a străzii. Totul a înghețat, cu excepția micii siluete

care alerga. Doug a realizat că băiatul părea mult prea voluminos. Purta o geacă exagerat de mare pentru el. Și alerga direct spre ceilalți. N-avea decât vreo cinci ani. Nici măcar nu era încă băiat, doar puțin mai mare decât un țânc. Însă Doug s-a gândit imediat: bombă. A știut ce e de făcut. A fixat luneta. L-a urmărit pe băiat. Degetul era pe trăgaci. Pregătit. Dar voia să vadă mai bine. Nu putea să deslușească nicio dovadă a unui dispozitiv, alta decât geaca voluminoasă.

Avea la dispoziție, probabil, zece secunde. Apoi nouă, apoi cinci, apoi trei. Omul de recunoaștere îi striga ceva, dar el parcă era sub apă – creierul și corpul păreau să-i fi încetinit. Nu putea să tragă.

Apoi totul a explodat. Oamenii. Blindatele. Jumătate de stradă. Toate în aceeași secundă în care a reușit să exercite presiunea necesară pe trăgaci.

Terapeuta la care a mers i-a spus că reacția lui fusese în totalitate de înțeles – că situația fusese una imposibilă. Totuși, asta nu-l ajuta să-și explice acest lucru sieși sau familiilor celor morți, care-l vizitau noaptea. Acesta e motivul pentru care nu doarme – pentru că atât timp cât e treaz, nu trebuie să le vadă fețele și să răspundă interogatoriului lor tăcut. Cu toate că, în ultima vreme, au început să vină chiar și în orele de veghe. Îi vede apropiindu-se în mijlocul peisajului. Atât de reali, încât poate jura că, dacă ar întinde mâna, i-ar putea atinge.

De-asta e norocos să aibă o astfel de slujbă. La oricare alta ar exista riscul să nu poată ascunde așa ceva. Cineva ar observa că se comportă ciudat, ar da raportul și gata. Dar aici nu-i nimeni care să bage de seamă. E Heather, la birou, dar ea îi dă mână liberă. Și poate că, la rândul ei, are unele lucruri de ascuns. Altfel, de ce-ar vrea o tânără atrăgătoare, de treizeci și ceva de ani, să vină să trăiască singură într-un loc ca ăsta? El nu-i pune întrebări despre motivele ei, iar ea, la rândul ei, nu-l întreabă despre ale lui. E un acord tacit, reciproc.

A fost norocos că șefului nu i-a păsat despre celălalt lucru, chiar dacă a trebuit să-l declare în cerere.

— Pe șef nu-l deranjează asta, i-a spus persoana în costum care i-a luat interviul. Vrea să simți că ai parte de un nou început aici.

Un nou început. De-ar fi așa.

•

Pornește televizorul și regretă imediat. Desigur, nu prezintă decât chipuri fericite – familii adunate pe malul Tamisei, cu flăcări roșii și aurii

în priviri, în timp ce urmăresc spectacolul. Se întreabă ce face Heather în cabana ei. A văzut luminile aprinse la ea, târziu în noapte. Știe că nici ea nu doarme bine.

S-ar putea duce pe-acolo cu o sticlă de whisky, așa cum s-a gândit s-o facă în mai multe seri decât ar fi dispus să recunoască. Își amintește acea noapte, când ea i-a deschis ușa – când a auzit sunetul. Își aduce aminte totul, are imaginea clară în minte – roșeața din obrajii ei, părul ei negru ciufulit, uriașa pijama în care înota. Ea l-a invitat înăuntru – și apoi a roșit când și-a dat seama cum suna asta. El a refuzat, desigur. Dar s-a imaginat urmând-o înăuntru. Și mai mult decât atât, în creierii nopților sinistre, nedormite, când zărea lumină în cabana ei. Și-a imaginat că o lipea de perete, că ea îl cuprindea cu picioarele în jurul taliei, gustul gurii ei… N-o să meargă până acolo. Nu în noaptea asta și în nicio altă noapte. Cineva ca el are datoria să stea departe de o astfel de persoană. Ea nu merită catastrofa care este el.

S-a terminat cu genul ăsta de viață pentru el. Se apleacă spre foc. Ridică mâna și, cu privirea imparțială a unui om de știință, o ține în flăcări în timp ce pielea sfârâie ca friptura.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Doug stă în prag, privindu-mă încruntat.

— Intră, Doug, îi spun. Închide ușa.

Se oprește în fața biroului meu, înălțându-se deasupra mea.

— Doug. N-ar fi trebuit să fac asta. Dar am ceva de mărturisit. Ți-am căutat numele pe Google. Am aflat despre cazul de la tribunal.

Nu spune nimic. Își menține privirea în podea.

— Ce s-a întâmplat?

Explică-mi, îmi spun. *Ce ai făcut. Violența. Fă-mă să înțeleg.* Deși nu cred că poate. Nu văd cum ar putea explica.

Trage aer în piept și începe.

S-a dus într-un bar din Glasgow, spune el, cu prietenii, la aproximativ trei luni după ce s-a întors acasă din expediție.

— Expediția în Afganistan, de șase luni.

A băut un pahar în plus, sau mai degrabă mai multe, dar se simțea liber și relaxat pentru prima dată după atâta timp. Apoi, un tip a venit la el.

— Hei, a spus el. Îți recunosc fața. Te cunosc de undeva.

— Mă îndoiesc.

Abia se uitase la tip.

— Nu, a spus bărbatul. Chiar te cunosc.

Și-a scos telefonul, a butonat ceva. A ridicat ecranul spre el. Facebook, o fotografie, era el. În Helmand.

— Cel mai bun tovarăș al meu, Glen Wilson. Știam eu. Tu ești, nu? Ești cu el în fotografie. Știu că tu ești.

Abia se putea uita la fotografie.

— Atunci, sigur ai dreptate, i-a spus, simțind berea acră în stomac, încercând să scape de tip. Poate asta îl va calma. Eu trebuie să fiu.

— Deci ai fost acolo?

Omul era prea aproape.

— Da, am fost acolo. L-am cunoscut pe Glen. Un tip grozav.

De fapt, nu era așa. Nu era unul dintre cei mai buni – mereu pus pe scandal –, dar nu-i vorbești de rău pe morți. Și știa foarte mulți morți.

— Ai fost în regimentul lui?

Bărbatul, cu respirația stătută de bere, era fix în fața lui. Vorbea prea tare. Pe chip avea o expresie bătăioasă, umerii încordați. Doug simțea interesul celor din jur crescând în fundal, confruntarea exercitând o atracție irezistibilă. *Se întâmplă ceva.*

— Da, a spus el, încercând să rămână calm, să vorbească liniștit, pentru a contracara tonul omului.

Terapeuta îl învățase niște exerciții de respirație – le putea încerca.

— Am fost.

— Dar nu pricep, a spus tipul, zâmbind, doar că nu era un zâmbet, ci mai degrabă un rânjet. Credeam că toți din regiment au fost uciși. Am crezut că toți au fost înconjurați și aruncați în aer de talibani.

Doug a închis ochii.

De fapt, a fost al-Qaeda.

— Am fost. Majoritatea…

— Deci tu ai reușit să scapi, nu-i așa, amice? Uită-te la mine, vorbesc cu tine. Cum de stai aici, teafăr și nevătămat, și bei o nenorocită de bere, *amice?* În timp ce cel mai bun prieten al meu zace mort în Durka Durkistan? Poți să-mi explici asta?

Simțea ceva ridicându-se în el. Ceva periculos, crescând rapid în afara puterii lui de control.

— Nu trebuie să-ți dau ție explicații. Amice.

A încercat să respire pe nas, pe gură. Nu părea să funcționeze.

Bărbatul a mai făcut un pas în față.

— Ba eu cred că da. Și avem toată noaptea la dispoziție. Nu plec nicăieri până nu-mi explici totul, bucată cu bucată. Pentru că l-am iubit pe tipul ăla ca pe un frate. Și să-ți spun cum arată astea din punctul meu de vedere?

— Cum? a reușit el să spună, încă luptându-se să reziste chestiei care creștea în el. Cum arată?

Tipul l-a împins tare în mijlocul pieptului.

— Arată că ești un laș futut.

Atunci ceața l-a învăluit – o ceață roșie despre care se vorbește, deși semăna mai degrabă cu un potop. Orice-ar fi fost, se simțea mai mult el

însuși în acel moment, mai mult decât se simțise în ultimele luni. Mai mult decât fusese în zilele bune de la începutul expediției. S-a năpustit asupra bărbatului și l-a apucat de partea din față a cămășii.

— Cum te cheamă?

Bărbatul a înghițit în sec, dar nu a vorbit.

— Cum te cheamă, *flăcăule?* Ai uitat să vorbești?

Omul a scos un zgomot deformat din gât, iar Doug și-a dat seama că, de fapt, îl strângea prea tare de guler ca să poată rosti vreun cuvânt. Și-a relaxat foarte puțin strânsoarea și i-a urlat în față:

— Care-i numele tău?

Se pare că prietenii bărbatului nu erau interesați să-i sară în ajutor.

— Ce prieteni ai, ha?

S-a uitat la ei. Simțea că i-ar putea da gata pe toți, dacă era necesar, și se întreba dacă și ei știau asta.

— E… Adrian.

— Ei bine, să-ți spun ceva, *Adrian.* Nu cred că ar trebui să te amesteci în lucruri pe care nu ai cum să le pricepi, ai înțeles? Eu nu trebuie să dau explicații nimănui – cu atât mai puțin unui rahat ca tine. Cu ce te ocupi?

— Sunt… ăăă… ăăă… contabil.

— Bine. Contabil.

I-a dat tipului un brânci, iar acesta a scâncit. Și-a dat seama că n-avea rost să se deranjeze; dintr-odată s-a simțit obosit și foarte treaz. Potopul dădea înapoi. Omul ăsta nu merita să-și consume energia. L-a lăsat să plece.

— Fă-ți ție… fă-le tuturor… o favoare și nu te mai amesteca în lucruri pe care nu le poți înțelege. Da?

Nu a primit niciun răspuns. Omul își masa gâtul. Dar a confirmat din cap de două ori.

Pe Doug îl durea mâna. Și-a flexat-o. Nu era mândru de ce făcuse, dar cel puțin se stăpânise. Apoi a auzit, în șoaptă:

— Laș nenorocit.

Atunci și-a pierdut cumpătul, potrivit martorilor, mulți la număr – doar era un bar aglomerat. Ei au declarat că li s-a părut că a încercat să-l omoare pe individ. Poliția a trebuit să-l ridice de pe el. Adrian Campbell. Ăsta era numele lui complet. Într-o anumită măsură, au fost circumstanțe atenuante. Campbell avea antecedente de implicare în încăierări și, în general, de

tulburare a liniștii. Insulta – în combinație cu starea lui, nediagnosticată anterior, de tulburare de stres posttraumatic – îl făcea să nu fie deplin responsabil de propriile acțiuni.

El știa mai bine. Deloc surprinzător, avocatul lui l-a sfătuit să nu menționeze asta în instanță. Sentința a fost de două sute cincizeci de ore de muncă în folosul comunității și sesiuni de psihoterapie. În locul ultimei, și-a spus la vremea aceea, ar fi preferat să facă pușcărie.

•

— OK, spun când Doug termină.

Dar nu-i deloc OK. Eu nu sunt OK. Nu știu ce să cred despre asta. Pe de o parte, e faptul că, în ciuda violenței, povestea asta are o anumită doză de logică în ea. Suferea de TSPT[22] și a fost provocat cu rea-voință. Din câte spune, individul a încercat să-l instige, pe toate căile. Cred că, cel puțin, asta oferă un context pentru lucrurile îngrozitoare pe care le-am citit pe internet. Dar mai e și acea voce micuță, care spune: *Ești atrasă de bărbatul ăsta, nu te poți abține – de-aia încerci să găsești scuze pentru ceva ce e de neiertat.* Pentru că relatarea lui directă, lipsită de pasiune, a scos în evidență exact lucrurile de care este capabil. Într-un fel, oferind o descriere mult mai bună decât oricare dintre aceste articole sinistre.

Nu știu ce-a fost în capul șefului să mă angajeze aici, cu un bărbat care a făcut așa ceva drept singurul meu coleg, dar asta-i altă problemă. Întrebarea importantă e dacă asta îl face capabil să ucidă oaspetele? Nu, sigur că nu. Cel puțin… probabil că nu. Sper că nu.

Cu excepția situației în care, desigur, ea l-a provocat.

Cu o zi în urmă
Ziua de Anul Nou 2019

Emma

Petrecerea de la lac s-a cam spart brusc. Giles ne-a spus că se duce să vadă ce face Priya, Katie a plecat să-și ia un alt pulover. E prea frig să mai stăm aici.

— La dracu', spune Bo, Miranda încă nu s-a întors. Pun pariu că și-a pierdut cunoștința. Mi-a zis s-o las în pace… și, sincer, nu-i prea prietenoasă acum.

— Las-o, spune Nick. Nu-i strică să doarmă puțin.

— Nu știu, răspunde Bo, era într-o stare destul de proastă…

— Mă duc eu, îi spun.

Când intru în Cabană, e așa de întuneric și de liniște, încât inițial mă gândesc că Miranda nu poate fi aici. Apoi aud vocile. Ceva mă face să mă opresc; e o intimitate în încăperea întunecată care mă face să simt că n-ar trebui să-i deranjez. Se aude o voce joasă, răgușită, aproape o șoaptă. Cealaltă e beată, recalcitrantă.

— A trebuit să spun adevărul. Evident. Era Adevăr sau Provocare.

— Nu, n-ai făcut-o. Știi că n-ai făcut-o. Ai făcut-o ca să mă provoci.

Un râs, tăios și răutăcios.

— Crezi sau nu, Giles, nu m-am gândit la tine nici măcar *o dată.*

— Bine… exact. Nu te-ai gândit. N-o faci. Și cum rămâne cu Julien?

— O… el nu-și face probleme. I-am spus că m-am culcat cu Katie odată, ca să-l excit. Are fantezia asta cu noi două… școlărițe ușuratice. Relaxează-te. Ea n-o să ghicească *niciodată* că ai fost tu, Giles.

— Dacă n-ai observat, nu sunt așa de mulți candidați aici. Nu-i nevoie să fii un geniu. Samira știe că am fost în aceeași clasă.

— O, pentru Dumnezeu! Nu știu de ce-ți bați atâta capul cu asta. S-a întâmplat acu un milion de ani.

— Doar că nu cu atât de mult timp în urmă cât să uiți de asta în timpul unui nenorocit de joc. Dacă Samira ar afla de noi… chiar dacă s-a întâmplat

cu mult timp în urmă… ar ieși foarte, foarte rău. A avut multe probleme după ce s-a născut Priya, mai multe decât știi. Și a avut mereu suspiciunea asta, ideea asta că s-ar fi întâmplat ceva. Că am o chestie cu tine. Ceea ce este complet ridicol, desigur.

— Este? spune Miranda. Este, Giles? Și ce zici de petrecerea aia…

— Pentru Dumnezeu, da! Ce vrei să spui? Nu te uita așa la mine. Uite ce-i… Toți am băut mult. Cred că-i timpul să mergem cu toții la culcare. Știu că nu-i vei spune nimic. M-am îngrijorat, pentru o secundă… când jucam jocul ăla stupid.

— Nu, eu nu cred. Dar nu pot să promit nimic. Ar putea fi bine pentru căsătoria voastră… un mic test. Ar putea fi revigorant pentru noi toți. Demonstrează că nu ești așa perfect pe cât crezi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Miranda!

Practic, el șuieră acum.

— Știi ceva? Într-una dintre zilele astea o să mergi prea departe.

Apoi, dintr-odată, se aude un geamăt – un sunet adânc, animalic.

— O, Doamne, spune Giles din nou.

Miranda stă aplecată în rochia ei aurie, sprijinită în mâini și genunchi, și vomită pe jos.

Giles se uită la ea, impasibil. Nu seamănă deloc cu bărbatul pe care am ajuns să-l cunosc, soț drăgăstos și tată – cu omul care salvează viața oamenilor când e de gardă. M-aș fi așteptat de la acel om să îngenuncheze, să-i țină părul. În seara asta am văzut o altă latură a lui.

Atunci se întoarce brusc, înainte să am timp să mă ascund. Privirea lui o întâlnește pe a mea.

Miranda

Când mă trezesc, e foarte întuneric și liniște. Pentru o clipă, n-am absolut nicio idee unde mă aflu. Bâjbâi cu o mână ca să mă orientez. Prima senzație pe care o am e că mă simt absolut dezgustător, ca și cum măruntaiele și gâtul mi-ar fi fost frecate cu vată de sticlă. Gustul din gura mea e acru, coroziv. Ce mi s-a întâmplat? Sunt bolnavă? Pipăi cu mâna după un întrerupător și apăs.

Au. Lumina mă aduce înapoi la realitatea din jurul meu. Cu o oribilă inevitabilitate, evenimentele din timpul serii îmi revin în minte. Faptul că am băut mult prea mult. Că a trebuit să fiu sufletul petrecerii. Giles, care m-a acostat cu paranoia lui. Mă rog, poate nu-i *total* paranoic. Știu că Samira a avut mereu suspiciuni. Și nu m-am simțit bine atunci… s-a întâmplat la beție, după o noapte la bar cu grupa noastră, și știam deja că ei îi plăcea de el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu – a fost înainte ca ei să înceapă să-și dea întâlnire. Dacă lași ceva de genul *ăsta* să te afecteze, înseamnă că ești prea sensibilă. Eu ar trebui să fiu cea îngrijorată. Până la urmă, eu *eram* cu Julien la vremea aia.

O, Doamne, acum îmi aduc aminte cum vomitam în timp ce Giles se uita la mine, tot timpul cu ochii pe mine, aproape ca și cum ar fi vrut să mă înec. Când a apărut Julien, părea obosit, dezgustat. Nu, nu eram atât de beată încât să nu-mi amintesc asta.

Mă uit în oglinda care atârnă deasupra măsuței de toaletă. Mi s-a părut că arăt uimitor în rochia aurie. Nu, *știam* că arăt uimitor. Dar e ca și cum m-aș fi trezit într-un univers paralel. Acum, țesătura e mototolită și pătată, iar machiajul (aplicasem destul de mult, aveam nevoie în perioada asta) îmi intrase în ridurile din jurul ochilor și gurii, care pot să jur că nu fuseseră atât de adânci ieri. Mă îndepărtez de lumină cu gândul la Blanche Dubois, ferindu-mă de lămpi. Asta voi deveni? Există ceva mai trist decât o femeie odată atrăgătoare care și-a pierdut frumusețea?

Nu știu de ce, tot aud în minte o melodie. „You've Got the Love" a lui Candi Staton. Și e ceva la ea care mă sâcâie, deși nu-mi dau seama exact ce. E ca aseară, când cineva a spus chestia aia tulburătoare. Cine-a fost? Și

ce-a zis?

Măcar acum mă simt mai puțin beată. Probabil că am dat afară din organism o mare parte din băutură. Habar n-am cât e ceasul. Dar Julien nu s-a întors încă – înseamnă că petrecerea continuă. Am un sentiment brusc de FOMO[{23}] la ideea că ei continuă fără mine. Nu-mi vine să cred că am reușit să-mi pierd cunoștința. Trebuie să mă adun, să mă duc înapoi. La urma urmei, asta se așteaptă de la mine. Mă împleticesc până la baie, îmi trec un pieptene prin păr, îmi stropesc fața cu apă și încerc să-mi aranjez machiajul mânjit din jurul ochilor, cu puțin efect. Mă spăl pe dinți – măcar atât. Ce oră e? Mă uit la ceas. Patru dimineața. Înseamnă că ceilalți au făcut o noapte pe cinste. Simt din nou acel junghi, când mă gândesc la distracția pe care trebuie s-o fi ratat. Întotdeauna am fost – și m-am mândrit cu asta – sufletul petrecerii. Asta a spus Julien la nunta noastră, uitându-se în ochii mei:

— Te iubesc pentru că ești sufletul petrecerii.

— Și din alte motive, sper, am spus râzând.

El a rânjit.

— Desigur.

Dar mi-a rămas în cap propoziția aia. Îmi aduc aminte cum s-a uitat la mine când a rostit-o și nu pot uita acest lucru despre mine. Ei bine, mă duc acolo să-i arăt eu.

Deschid ușa de la căbănuță. Frigul mă lovește ca o palmă. Mă întăresc ca să-l înfrunt. Se văd lumini, nu din clădirea Cabanei așa cum am crezut inițial, ci din saună. Simt un mic resentiment – ar fi putut să vină și să mă cheme, să mă întrebe dacă vreau să mă alătur lor. Am vrut să încerc sauna.

Înaintez alunecând pe poteca înghețată și ajung în dreptul Cabanei. Toate luminile de acolo sunt stinse, cu excepția unei lămpi din camera de zi. Îl disting pe Mark, care doarme pe una dintre canapele. O altă victimă a acestei seri. Mă simt un pic mai bine știind că nu sunt singura.

E un miros în aer pe care îl recunosc din excursiile la schi – o prospețime, aproape metalică. Îmi amintesc avertismentul lui Doug. N-ar fi minunat să stăm toți în saună, uitându-ne spre lac, și să înceapă să ningă? Așa de pitoresc. Să avem o amintire frumoasă din noaptea asta, una care să-mi șteargă mizeria.

În timp ce mă apropii, aud un sunet ciudat care mă oprește în loc. Ceva animalic. Între plânset și geamăt.

A sunat de parcă ar fi venit dinspre saună, din pădurea din spate. Mi se face pielea de găină în timp ce mă grăbesc spre saună – aceasta e acum un refugiu în mijlocul sălbăticiei.

La doar câțiva metri de ușă aud din nou sunetul și de data asta ezit. Pentru că acum sunt aproape sigură că nu s-a auzit dinspre copacii din spatele saunei, ci chiar din interiorul ei.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Mă duc la toaletă micuță de lângă biroul meu ca să-mi dau cu niște apă rece pe față, în încercarea de a-mi limpezi mintea după tot ce-am descoperit despre Doug.

Tocmai mă șterg pe față când aud ceva, un murmur de voci. Un bărbat și o femeie. Doi dintre oaspeți, sunt sigură de asta, dar nu-mi dau seama care. O parte a problemei e că, pentru urechea mea, ei sună la fel după voce – sudici, din clasa de mijloc, autoritari.

Bărbatul, întâi:

— Dacă ei o să afle… sunt terminat.

— De ce-ar afla? răspunde femeia.

— E un bilet.

Îngheț și mă apropii de perete, cât de încet pot. Holul care duce la ușa din spate înconjoară biroul meu. O persoană care se duce acolo ca să poarte o conversație privată n-are de unde să știe că aici e o încăpere, pentru că toaleta este accesibilă doar prin birou.

— Biletul? spune femeia, cu un tremur de neîncredere. Nu l-ai distrus?

— Nu… nu m-am gândit. Am fost prea panicat, având în vedere toate astea. Nici măcar nu știu unde-i acum…

Urmează o tăcere prelungă, în timpul căreia sunt aproape sigură că femeia încearcă să se gândească la modalități prin care să nu-l certe. Ce fel de bilet, mă întreb. Un bilet scris înainte de sinucidere? Puțin probabil, ultima dată când am verificat era destul de dificil să te strangulezi.

— Cel mai important lucru, spune în cele din urmă femeia, pe un ton calm, e că n-ai avut nimic de-a face cu moartea ei. Asta contează. Ei o să poată să-și dea seama de asta.

— Dar o vor face totuși? zice el.

Vocea lui se ridică într-un sunet strident, panicat. Apoi coboară din nou până la un murmur, mai încet decât înainte – cred că ea i-a făcut semn să

vorbească mai încet. Îmi apăs capul de perete.

— Când celelalte lucruri ies la iveală despre mine… când o să decidă ce fel de persoană cred ei că sunt…

Se aude un zgomot brusc. Sar înapoi, confuză și-mi dau seama că, din dorința mea de a auzi, am reușit să desprind tabloul mic cu scene de vânătoare de pe peretele de lângă mine. A căzut pe jos cu un sunet impresionant de sticlă spartă. Desigur, vocile nu se mai aud. Aproape că îi simt, stând acolo împietriți de șoc, de cealaltă parte a peretelui – abia respirând. Mă strecor, cât de încet pot, înapoi în birou.

Cu o zi înainte
Ziua de Anul Nou 2019

Miranda

Priveliștea care mă întâmpină în interiorul saunei e absurdă. Sunt atât de uimită, încât simt o pornire ciudată de a râde. Îmi aduc aminte când pisica noastră a fost călcată de mașină, când eram copii, iar în momentul în care mama ne-a spus, prima reacție a fratelui meu a fost „Ha!”. Am fost atât de șocată, încât i-am dat o palmă. Dar mama mi-a explicat că nu era decât o simplă reacție la traumă. Creierul scurtcircuitează, incapabil să înțeleagă ceva.

Asta e ceea ce văd: soțul meu, ghemuit pe podeaua saunei. Deasupra lui e Katie. Cea mai bună prietenă a mea, cea mai veche prietenă a mea. Complet dezbrăcată. Ea, cu picioarele depărtate, iar el cu capul adâncit între ele. Prietena mea neatrăgătoare, cu pieptul plat, cu coapse late. Are capul dat pe spate, în extaz. El o ține de gambe. Ea stă cu picioarele încolăcite pe spatele lui. În timp ce privesc, el cuprinde sfârcul unuia dintre sânii ei ca ouăle ochiuri. Asta-i prea mult. Ceva se rupe în mine.

— Câh.

Se opresc. Se întorc apoi amândoi cu fața spre mine, încet. Julien – o, *Iisuse* – se șterge la gură cu dosul palmei. Au chipurile inexpresive la început, în timp ce încearcă să conștientizeze ce văd. Un val de oroare mă inundă, precum o otravă care-mi pătrunde-n sânge. Arunc o privire spre vasul cu cărbuni încinși și pentru o clipă mă simt tentată – foarte tentată – să iau lopata și să azvârl pe ei o parte dintre rocile incandescente.

Totul e incredibil de absurd. Soțul meu și cea mai bună prietenă a mea. Nu poate fi posibil. Aproape mă aștept ca amândoi să izbucnească brusc în râs și să se felicite că m-au păcălit, ca la petrecerea-surpriză de la aniversarea mea de treizeci de ani. Cu toate că o astfel de glumă ar fi cam greu de explicat.

— O, face Katie. O, Doamne.

— Am crezut c-ai adormit, zice Julien. Te-am lăsat în cabană.

Adormiseși…

Apoi, aparent dându-și seama de ridicolul faptului de a-și acuza soția că nu-i acolo unde credea că este în timp ce el o înșela, spune:

— O, Doamne, Miranda. La naiba. Îmi pare foarte rău. Nu e… nu e ceea ce pare.

Iar acum chiar râd, ca o vrăjitoare nebună care nu face decât să-i sperie și mai tare. Vreau să le fie frică.

— Să nu-ndrăznești să te întorci la cabană, îi spun lui Julien. Nu-mi pasă unde stai, sincer. Din punctul meu de vedere, poți să rămâi cu ea. Dar nu vreau să-ți văd fața. Așa că, să nu te apropii de mine.

Sunt destul de uimită de tonul meu – un contrast între sinele meu interior și exterior.

— Trebuie să vorbim…

— Nu, nu trebuie. Nu vreau să vorbesc sau să te privesc multă vreme. Poate niciodată.

În timp ce spun asta, îmi dau seama că vorbesc serios. Am fost furioasă pe el pentru scurgerea de informații – inițial, m-am gândit, pentru scurt timp, să plec. Dar nu am luat-o *cu adevărat* în considerare. Acum e altceva.

El dă din cap, tăcut. La Katie nu mă pot uita.

— Nu-mi vine să cred c-am pierdut atât de mult timp cu voi. Cu oricare dintre voi.

Apoi îmi vine o idee, ceva aproape prea oribil pentru a-i da glas. Dar trebuie s-o spun, trebuie să știu. Mă întorc spre Katie, fără s-o privesc încă direct, doar uitându-mă vag în direcția ei.

— N-ai băut nimic, am spus. În tren. Am văzut. Ai avut un pahar de vin, dar nu l-ai băut. De fapt, n-ai băut deloc.

Tăcere. Mă obligă s-o spun cu voce tare. Observ cum se ghemuiește, în toată goliciunea ei. Încercând să-mi ascundă – ceea ce observasem mai devreme, când a rămas în lenjerie intimă, dar nu am înțeles la momentul respectiv pentru că eram prea beată, pentru că n-avea niciun sens. Nu-i o burtică de Crăciun. Katie nu-i genul care să aibă burtică de Crăciun.

— Ești însărcinată.

Pentru că ea nu răspunde, o spun din nou, mai tare.

— Ești însărcinată. Spune-o, futu-i! Ești însărcinată. E al lui. O, Doamne.

Observ cum lui Julien îi cade falca. Deci el nu știe încă. Cel puțin, e o

mică victorie, să văd cât de îngrozit e.

— Manda, spune Katie. A fost un accident… îmi pare r…

Ridic mâna s-o opresc. N-o să plâng în fața lor. Ăsta-i singurul lucru la care mă pot gândi. Miranda Adams nu plânge niciodată.

— Vă potriviți, spun, în timp ce durerea și furia mă străbat precum acidul.

Într-un fel, o sarcină e mult mai rea decât o aventură. Sentimentul furtului este mult mai acut. E ca și cum Katie mi-ar fi furat ceva. Chestia aia din ea trebuia să fie copilul *meu.*

— Iau trenul de dimineață înapoi spre Londra, spun și sunt mândră că tonul meu nu dă de înțeles prea multe. Am niște lucruri de care trebuie să mă ocup. Ceva de aranjat… un secret pe care l-am ținut prea mult timp. Julien, cred că știi la ce mă refer.

Face ochii mari.

— N-ai face-o, Miranda. N-ai face asta.

Ba as face-o.

— O, așa să fie?

Zâmbesc – știu că asta-l va speria și mai tare.

— Crezi că mă cunoști așa de bine? Ei bine, până acum doar câteva minute am crezut că te cunosc. Dar se pare că m-am înșelat. Ce te face să crezi, la rândul tău, că mă cunoști așa de bine? Vrei să afli cât de puțin mă înțelegi?

— Te-ar distruge și pe tine.

Îmi duc mâna la buze, mimând că stau să mă gândesc. Aproape mă bucur de toate astea, că-l fac să se agite. O compensație foarte mică.

— Nu cred că se va întâmpla asta, de fapt. O să le explic totul, cum ai încercat să mă păcălești la început. Va fi puțin jenant, da, și cred că va exista o mică penalitate pentru că n-am făcut-o mai devreme. Dar nu eu o să-mi pierd slujba. Nu eu o să merg la închisoare. Ci tu, în caz că nu ți-e clar. Tu o să intri la închisoare.

Gura lui e încordată, sumbră.

— E o infracțiune destul de serioasă, nu-i așa? Mai ales în vremurile astea, după criza creditelor. Ai impresia că va exista vreun juriu care va ezita să te condamne? Ești o vacă bună de muls. După ce o să-ți vadă fața îngâmfată, o să-i spună judecătorului să arunce cheia.

Nici măcar nu știu sigur dacă astfel de cazuri de scurgeri de informații

au un juriu, dar e suficient să văd expresia de pe chipul lui Julien – de frică. Katie e complet derutată. Deci e un secret pe care nu l-a împărtășit cu ea. Fată norocoasă.

El dă să se apropie din nou de mine, iar de data asta ridic mâinile ca să-i opresc cuvintele, să-i arăt că nu mă afectează. Să-i arăt că nu mă las influențată.

— Ne-ar distruge pe amândoi, Manda.

Varianta prescurtată, afectuoasă, a numelui meu – ca și cum așa m-ar putea îmbuna.

— Să nu-mi mai spui așa niciodată, îi zic. Și da, când o să divorțez de tine, cred că o să-mi revină mai puține după ce termin cu tine. Dacă la asta te referi. Dar măcar o să am conștiința curată.

Și o să mă simt răzbunată.

Katie

Deci acesta este Adevărul. Cel pe care nu l-aș fi putut spune la jocul ăla.

Fusese o săptămână foarte lungă. Dormisem două nopți la birou. Au chiar niște camere mici, numite „cabine de dormit”, unde te poți odihni câteva ore. Nu – în cazul în care vă întrebați – nu-i modul în care compania își arată grija față de angajații săi, ci sunt menite pur și simplu să-i țină aproape, pentru a stoarce cât mai multe ore de lucru de la ei. Îmi simțeam mintea amorțită. Cazul se încheiase, urma să mă duc acasă – doar că acolo nu mă aștepta nimic, în afara unui frigider cu niște lapte brânzit, dacă aveam noroc, și o prieliște de calitate, dar cu totul neinspirată, cu locul, aflat la un kilometru și jumătate, în care munceam ca o sclavă în fiecare zi. Și liniște. Liniștea unei femei singure, cu nimic altceva drept companie decât una sau două sticle de vin.

Era ora zece. Prea târziu să sun pe cineva, să dau peste cap niște planuri. Când aveam douăzeci și ceva de ani, existau astfel de ocazii. Chiar dacă oamenii erau ocupați, invariabil se găsea un eveniment la care mă puteam alătura în ultima clipă. O petrecere acasă – Samira le organiza mereu – sau o ieșire noaptea în club cu Miranda, ori o cină mare cu gașca. Acum, toată lumea avea planuri în număr restrâns, de obicei în doi sau în patru, stabilite în avans, la care nu erau bine veniți intrușii care-și făceau apariția pe nepusă masă. Poate aș fi putut s-o sun pe Miranda, dar nu eram sigură că aveam energia necesară pentru ea. Pentru atâta perfecțiune. Pentru a deveni proiectul ei, așa cum se întâmpla mereu – așa cum făcuse întotdeauna –, timp în care să-mi spună ce era în neregulă cu viața mea.

Așa că mă puteam duce acasă, să stau cu sticla de vin în apartamentul meu gol, sau să fac asta într-un bar și poate să agăț pe cineva pe care să-l aduc la mine. Asta era strategia cu care înlocuiam nopțile în oraș, petrecerile date acasă sau cinele între prieteni de la douăzeci de ani. Într-un fel, cred că era mai eficient – măcar nu trebuia să fac conversație.

Dintre cele două opțiuni care se întrevedeau, a doua era infinit mai atrăgătoare. Puteam să aduc pe cineva acasă și, pentru câteva ore, în apartament ar fi fost viață și zgomot. Așa că am intrat într-unul dintre

locurile mele obișnuite, la umbra catedralei St Paul. Barmanul mă cunoaște așa de bine, încât a început să-mi toarne un pahar mare cu Pouilly-Fume chiar înainte de a mă așeza – ceea ce e fie grijuliu, fie deprimant, în funcție de cum privești lucrurile.

M-am așezat pe scaun și am așteptat să fiu abordată. De obicei, nu durează prea mult. Nu voi fi niciodată frumoasă ca Miranda, desigur. Pe vremuri, asta mă deprima. Nu-i ușor să crești în umbra unei prietene ca ea. Dar în ultima vreme, poate după ce-am împlinit treizeci de ani, am învățat că am ceva care pare să-i intrige pe bărbați – un farmec propriu.

Erau câțiva oameni în jurul barului – grupuri de colegi, probabil, și câteva întâlniri de pe Tinder –, dar nu era plin. Era marți, deci nu tocmai o seară bună de ieșit în oraș. Poate că fusesem prea încrezătoare în șansele mele. Era un singur bărbat, care stătea în cealaltă parte a barului, perpendicular cu mine. Îl observasem vag în timp ce mă așezam, dar nu-și ridicase privirea și nu-l văzusem bine. Mi-am dat seama, chiar și după conturul neclar pe care-l distingeam cu coada ochiului, că era „tinerel", cam așa cum și eu eram „tinerică", și atrăgător. Nu-mi dădeam seama cum de știam asta fără să mă uit bine la el, trebuie să fi fost un simț animalic. Și același simț mi-a transmis că era deprimat, după cum stătea aplecat.

Apoi amândoi ne-am ridicat privirile în același timp, pentru a atrage atenția barmanului. Atunci am văzut, surprinsă, cine era.

— Julien?

Și el părea surprins să mă vadă. Cred că n-ar fi trebuit să fie un șoc atât de mare, având în vedere că amândoi lucram în oraș. Dar sunt totuși mii de baruri și mii de oameni, în plus, era de presupus că Julien trebuia să fie acasă, cu Miranda. Asta a fost unul dintre primele lucruri pe care i le-am spus.

— Unde-i Miranda?

Nu prea avusesem niciodată de-a face unul cu altul, decât prin Miranda.

— E acasă, mi-a spus el mimând din buze.

Apoi mi-a făcut semn că vine să stea lângă mine. Am fost pe jumătate încântată, pe jumătate deznădăjduită. Acum, cu siguranță nu aveam să mai merg acasă cu cineva; până când Julien și cu mine terminam conversația, iar el pleca la Miranda, aveam să fiu prea obosită s-o iau de la capăt cu cineva nou.

A venit și s-a așezat lângă mine. Când s-a aplecat să-și tragă scaunul

sub el, i-am simțit mirosul after-shave-ului, o prospețime de gin-tonic, și mi-am amintit cum, în urmă cu douăzeci de minute, când îl credeam un străin, mi s-a părut arătos. Și așa și era. Știusem asta – mi-am dat seama când el și Miranda au început să iasă împreună, desigur –, dar la un moment dat am încetat să mai observ. Acum era ca și cum îl vedeam din nou clar. Era un sentiment ciudat.

— Ce faci aici? am întrebat.

— Și eu te-aș putea întreba același lucru, a spus el.

Ceea ce, evident, nu era un răspuns.

I-am povestit despre cazul încheiat.

— Deci s-ar putea spune că sărbătoresc.

— Unde-s ceilalți? Colegii tăi. Sunt aici?

Nu prea aveam cum să-i spun: *S-au dus la alt bar. Eu nu socializez niciodată cu ei dacă pot să evit asta.* Așa că i-am zis:

— Acasă… sunt prea obosiți ca să iasă.

— Așa că te-ai hotărât să sărbătorești pe cont propriu?

— Ceva de genul ăsta.

— Nu e cam singuratic?

Era o tensiune ciudată între noi. Cred că de vină era faptul că ne știam de zece ani și totuși dintr-odată ne dădeam seama că nu ne cunoșteam deloc. Eram puțin mai mult decât niște străini prietenoși. Aveam nevoie ca Miranda să fie acolo pentru a înțelege conexiunea dintre noi. Amândoi beam destul de repede, în încercarea de a alunga jena. Nici nu mi-am dat seama că-mi terminasem băutura când a întrebat:

— Mai luăm una?

— O, bine atunci.

Eram destul de flatată. Îi făcea plăcere compania mea.

— Unde-i Miranda? am întrebat din nou.

— M-ai mai întrebat asta.

Felul în care a spus-o aducea puțin cu o tachinare.

— Da, dar atunci tu de ce ești aici, așa singuratic?

Răspunsul meu s-a dorit tot o tachinare. O, Doamne, flirtam cu soțul celei mai bune prietene?

— M-am gândit să iau una mică.

Alcoolul m-a provocat să o spun:

— Iată-ne aici, bând… cea mai bună prietenă a ei și soțul ei? Suntem ca

niște copii care chiulesc, sau ceva de genul ăsta.

Trebuia să fie o remarcă haioasă, spontană, dar a avut efectul inevitabil de a transforma ceea ce făceam într-o conspirație de la care Miranda era exclusă. Am luat o gură mare de vin.

— Dacă ar afla, sigur ar fi geloasă, a spus el.

Apoi a adăugat repede:

— Știu că-i e dor de tine.

A zâmbit, dar avea o privire tristă și epuizată; ochii lui nu luau parte la acel zâmbet.

— Uite ce-i, a zis el mai serios, sincer, aveam nevoie de un pic de timp pentru mine.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Eram îngrijorată, dar cu o doză mică din acel amuzament pe care-l resimțim uneori când aflăm despre problemele prietenilor noștri. Totul în viața Mirandei și a lui Julien părea fără cusur, perfect. I-am dat de înțeles asta.

— Care-ar putea fi problema? Sunteți perfecți.

— O, da, a spus el, zâmbind, deși colțurile buzelor i s-au curbat cumva în jos, nu în sus. Perfecți. Exact așa suntem. Al dracului de perfecți.

A urmat o pauză stânjenitoare. Nu-mi dădeam seama ce-ar trebui să zic.

— Vrei să spui…

Am căutat o modalitate în care să pun problema.

— Vrei să spui… că lucrurile nu merg bine între voi? Miranda n-a zis nimic.

Era adevărat. Nu-mi spusese nimic. Dar nici nu ne mai văzuserăm de ceva vreme. Pălăvrăgiserăm puțin de câteva ori, dar eu sunt complet inaptă la telefon – ceea ce mi-a îngreunat destul de mult adolescența. În plus, abia reușeam să găsesc puțin timp liber din cauza muncii – și chiar dacă găseam, era târziu în noapte sau dimineața devreme, când mă îndoiesc că Miranda s-ar fi bucurat de un apel telefonic. Am simțit un sentiment de vină. Mă întrebase de mai multe ori în ultima lună dacă sunt liberă și stabiliserăm să ne întâlnim, dar am fost nevoită să anulez în ultimul moment din cauza unei crize care a intervenit brusc în cazul la care lucram.

— Nu-i chiar o problemă între noi, a spus el. E puțin mai complicat. Cred că ar fi mai corect să spun că e o problemă la mine. Ceva de genul ăsta. Am făcut ceva rău.

Mi-a observat sprâncenele ridicate.

— Nu. Nu de genul ăsta. Nu am înșelat. M-am băgat în ceva rău. Și acum nu mai pot ieși din asta.

— Și Miranda nu știe?

— Nu… Ba da, știe. A trebuit să-i spun, pentru că ne implică pe amândoi. A fost… a spus și s-a încruntat, cred că ea a fost destul de în regulă. Înțelegătoare. Având în vedere toate lucrurile. Doar că uneori o surprind uitându-se la mine și pare foarte dezamăgită. Ca și când nu asta și-a dorit. Totul e varză.

A pronunțat varză mai degrabă ca „barză” și m-am întrebat cât de mult băuse înainte să începem să vorbim.

— Vrei să discutăm despre asta?

A clătinat din cap.

— Nu. Adică… aș vrea, dar nu pot.

— De ce nu?

Îmi dau seama ce-am zis.

— Îmi pare rău… am băut prea mult vin. A fost nepoliticos din partea mea. Spune-mi să tac.

— Te rog, nu.

Mi-a adresat din nou acel zâmbet ciudat, cu buzele curbate în jos, atât de diferit de expresia lui obișnuită, expansivă, fermecătoare. O preferam pe asta; era mai reală.

— Îmi place să vorbesc cu tine, a zis. Nu-i amuzant?… Ne știm de atâția ani. Câți, zece?

— Unșpe, îi spun. Iunie, 2007.

Atunci dădusem peste el în timp ce ieșea din baia noastră.

— Și totuși, noi n-am vorbit niciodată așa cum trebuie, nu-i așa?

— Cred că nu.

— Ei bine, atunci mai bea ceva și hai să vorbim. Așa cum trebuie.

— Păi… eu…

— Haide. Te rog. Altfel o să stau aici să beau singur, și cred că ăsta-i cel mai trist lucru.

Și-a dat seama ce spusese, evident amintindu-și că exact asta făceam eu.

— Scuze, n-am vrut…

— E OK, i-am spus.

Avea dreptate. Dar băutul acasă era și mai rău. Apartamentul meu gol,

cu frigiderul gol și priveliștea goală – marea de clădiri de birouri, centrul orașului, locul care-mi mânca tot timpul, toate astea însemnând că și viața mea era la fel de goală. Gândul de a merge înapoi acolo mi-a făcut brusc pielea de găină. Mi-am dat seama că preferam să mai beau ceva cu el. Dar părea ciudat să mă aflu acolo, într-un bar, cu soțul Mirandei, fără ca ea să știe. Și… ciudat de plăcut, în același timp, ceea ce era, probabil, cel mai rău lucru.

— În regulă, i-am spus.

La dracu' cu toate.

— Bine.

Mi-a zâmbit și am simțit ceva tresărind în mine.

— Ce bei?

Apoi, înainte de a apuca să răspund:

— Știu… hai să luăm whisky. Îți place whisky-ul?

Fără să aștepte răspunsul meu, s-a întors spre barman:

— Luăm Hibiki.

A zâmbit.

— O să-ți placă. E japonez… douăzeci și unu de ani.

Eu nu beau niciodată whisky. De fapt, nu prea beau băuturi spirtoase – pot să dau gata o sticlă cu vin și să n-am mai nimic, dar cu băuturile spirtoase lucrurile stau diferit.

Whisky-ul mi s-a dus direct la cap. Asta nu-i o scuză pentru ce s-a întâmplat după aceea.

Miranda era, evident, un subiect sensibil. Așa că am ajuns să vorbim despre orice altceva. Mi-am dat seama că Julien conversa mult mai bine decât crezusem înainte. Întotdeauna mi se păruse că e doar fermecător, superficial, lipsit de profunzime. Am depănat amintiri de la Oxford, ne-am amintit cât de ușoară era viața atunci, chiar dacă pe vremea aia ni se părea că munceam din greu.

Am vorbit despre munca mea – citise câte ceva despre cazul de care mă ocupasem. Pentru prima dată, n-am mai avut impresia că întreba din politețe, în timp ce o aștepta pe Miranda să-l salveze, sau să vină cineva cu efect mai stimulator. Stătea întors spre mine pe scaun, cu genunchii îndreptați spre mine. Un expert în limbajul corpului ar fi spus că toate semnele erau foarte bune. Sau foarte rele, depinde de unghiul din care erau privite lucrurile. Dar eu nu m-am gândit la asta. Sau, dacă am făcut-o, am îndepărtat aceste gânduri. Erau ridicole, nu?

Am vorbit despre prima dată când ne întâlniserăm (el nu-și amintea că se întâmplase înainte, la Balul de Vară și m-am simțit mândră când l-am corectat), când ieșise din baie, înfășurat în prosop.

— Stăteam acolo, pe jumătate dezbrăcat, și tu erai acolo, așa de elegantă.

M-a surprins asta. Întotdeauna crezusem că mă considera prietena mai urâtă și mai plictisitoare a Mirandei. Elegantă. Mi-am dat seama că aveam să mă gândesc mult timp la acest cuvânt.

— E așa de frumos, mi-a spus la un moment dat. Nu-i așa că-i frumos? Să vorbim așa. Cum de n-am făcut asta până acum?

E adevărat că respirația lui mirosea din plin a whisky, dar chiar și așa cuvintele lui m-au încălzit. Și mi-am dat seama că nu era așa de arogant cum îl crezusem – și totodată, în mod cert, nu perfect. Poate că anii care trecuseră îi estompaseră din strălucire, iar eu nu băgasem de seamă. Sau poate că așa fusese întotdeauna. Oricum, părea mult mai drăguț, mai umil decât îl crezusem. Partea mea trează mi-ar fi putut aduce în vedere că, probabil, nu era decât un efect al faimoasei charisme a lui Julien. Însă părții mele abțiguite îi plăcea foarte mult.

Pentru că, la un moment dat, mi-am dat seama că amândoi eram foarte beți.

— Ar trebui să mă duc acasă, i-am spus.

Cu toate că am realizat că nu asta-mi doream, și nu doar din cauza perspectivei deprimante a apartamentului steril, pentru o singură persoană, care mă aștepta. Ci pentru că mă simțeam bine. Mă bucuram de compania lui. Dar m-am dat în spectacol după ce mi-am golit paharul și am coborât de pe scaun. Am alunecat când m-am dat jos, m-am dezechilibrat pe tocuri și mi-am dat seama că eram mai beată decât crezusem. Când a coborât de pe scaun, l-am văzut legănându-se la rândul lui.

— Nu poți să te duci singură acasă, a spus. O să te conduc înapoi. Nu e sigur.

Nu știu de ce, nu m-am deranjat atunci să-i spun că mergeam singură acasă în fiecare noapte și că fusesem mai beată înainte, uneori la brațul unui străin. Cred că știam amândoi că nu era decât o scuză ca să continuăm să vorbim, să mai stăm împreună.

Nu-mi amintesc care dintre noi a făcut primul pas. Știu doar că dintr-odată ne aflam pe o alee pustie și tot ce auzeam era sunetul respirațiilor

noastre. Puțin mai încolo de alee era Cheapside, erau mașini și oameni, și dincolo de ele întregul oraș, luminat, haotic, cu milioanele lui de locuitori. Dar, în acel pasaj întunecat, nu ne aflam decât noi și amândoi respiram foarte intens. Și, dintr-odată, niciunul dintre noi nu mai era așa de beat. Acel fulger de dorință ne trezise. I-am perceput presiunea ușoară a degetelor lui pe șoldurile mele, apăsarea tot mai intensă între picioarele mele, am simțit cât de tare era. I-am luat mâna și i-am ghidat-o în sus pe sub fustă, iar el a gemut pe gâtul meu.

Sexul a fost rapid – trebuia să fie într-un astfel de loc public. Oricine putea să dea peste noi, în orice clipă. Dar a fost și foarte bine. Mi-am dat drumul jenant de repede. Iar el, în ciuda alcoolului și a poziției ciudate (a trebuit să mă țină lipită de perete), și-a dat drumul imediat după aceea. Cred că ciudățenia, caracterul ilicit, a făcut ca totul să fie incredibil de excitant. După aceea, am rămas câteva secunde lipiți unul de celălalt, el cu fața îngropată în gâtul meu. Nu-mi venea să cred ce făcuserăm.

El a spus-o cu voce tare:

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat.

— Știu, am zis. Hai să… Să ne prefacem că nu s-a întâmplat.

O mică parte din sufletul meu își spunea: *Ar face-o cineva?* Eram doar o fată dintr-un bar, la locul potrivit, la momentul potrivit? Sau eram eu?

Știam că n-ar fi trebuit să conteze. Totuși, conta. Pentru că atâta vreme crezusem că în ochii lui nu eram decât o omoloagă incoloră, neinteresantă și de-aia abia de se deranja să schimbe o vorbă cu mine. Acum, aici, se ivise o nouă și palpitantă posibilitate. Aceea că, de fapt, mă dorise.

Miranda

Mă întorc la sunetul pașilor din spatele meu, pe cărare. E Julien, care ține un prosop în jurul taliei, în timp ce picioarele îi derapează în noroi.

— Am făcut o mare greșeală, spune el pe un ton hai-să-ne-comportăm-ca-adulții. Știu c-am făcut o mare greșeală. Dar am fost foarte stresat.

— Poftim, tu ai fost foarte stresat?

— Da, spune el. E… o chestie care a mers prost. Și l-am implicat și pe Mark. N-a fost încântat.

Mă gândesc la ce mi-a spus Mark în prima seară, când m-a apucat de braț. Referirea la „micul secret murdar" al lui Julien. Alegerea cuvintelor mi s-a părut ciudată la momentul respectiv. Am crezut că vorbea despre scurgerea de informații, dar acum înțeleg.

— El știa, îi zic, nu-i așa? Despre tine și… – nu pot să-i pronunț numele – … ea.

— Mi-a scăpat ceva când eram foarte beat. Mă simțeam așa de vinovat… I-am cerut sfatul. El e… a fost… cel mai bun prieten al meu. Și acum mă amenință, Manda.

Arată ridicol plângându-și de milă. În clipa asta, îl detest cu adevărat. Nu numai pentru ce a făcut, dar și pentru lașitate, pentru autocompătimirea patetică.

— Toate astea, îi spun, au fost cauzate de tine, idiot nenorocit. Pentru că întotdeauna vrei puțin mai mult. Mereu crezi că ai dreptul la o bucată mai mare. Trebuia să prevăd asta de departe. Bineînțeles că aveai de gând să ai o aventură. Deși nu mi-aș fi imaginat nici într-un milion de ani că o să fie Katie. Am crezut că ai gusturi mai bune de-atât.

El face o grimasă, o mică tresărire a gurii, și pentru o clipă ireală chiar am impresia că ar putea fi pe cale să-i ia apărarea în fața mea. Evident, se decide să n-o facă, îl cunosc prea bine; e mai preocupat să-și salveze curul.

— M-a sedus, Manda.

Mi se face pielea de găină.

— Să nu-ndrăznești să-mi spui așa, șuier eu.

— Îmi pare rău. Dar vreau să fie clar asta. Ea a fost de vină. Cred… Cred

că avea un plan, de când m-a văzut acolo în bar. Cred că a știut, când s-a uitat la mine, când a văzut în ce stare eram… că eram incapabil să rezist. N-am avut nicio șansă. Ca atunci, în Ibiza.

— Când, în Ibiza?

— O, Doamne.

Pare să regrete imediat că a spus asta. Își trece mâna peste față.

— Ai putea să știi și asta. Vacanța în care am fost toți. Ultima noapte. Ea s-a dat la mine. A fost… o nebunie. Eram puțin dus și-mi era dor de tine… S-a purtat ca o femeie posedată, Manda… scuze. Era toată pe mine.

Mă holbez la el în timp ce fierea mi se ridică în gât. Ibiza. În timp ce eu eram la înmormântarea bunicii mele… el se culca cu cea mai bună prietenă a mea. S-a întâmplat la puțin timp după ce am început să ieșim împreună, cu mult înainte să ne căsătorim – ceea ce face ca totul să fie și mai rău; înseamnă că acest secret dezgustător a fost acolo între noi în tot acest timp. E evident că Julien regretă că mi-a dezvăluit toate astea. Face un fel de gest disperat cu mâna, ca și cum ar încerca să îndepărteze totul și spune:

— Dar… ce vreau eu să spun e că nu am vrut să fac nimic dintre toate astea.

E aproape amuzant. Să-l văd tremurând, cum continuă să-și sape mormântul. Ar fi amuzant dacă el n-ar fi soțul meu, omul căruia i-am oferit mai bine de un deceniu – toată tinerețea mea –, iar eu n-aș fi ținta acestei glume.

— Oricum, se grăbește să spună Julien probabil observând dezgustul și neîncrederea de pe fața mea, atunci când am dat unul peste altul în barul ăla… cred că a văzut că eram praf. Tu mă tratai ca pe un paria. Abia vorbeai cu mine. M-am simțit ca un ratat, ca o dezamăgire. Ea m-a făcut să mă simt… atrăgător, dorit. Am încercat să pun punct. M-am dus la apartamentul ei a doua zi, să-i spun să încetăm. Dar nu m-a lăsat. Am fost atât de slab, înțeleg asta. Era ca un drog de care nu puteam scăpa…

Ridic o mână.

— Din ce scenariu citești, Julien? Ai atât de puțin respect pentru mine încât crezi că o să înghit toate clișeele și prostiile astea patetice?

Face un gest vag, implorator.

— Am vrut doar să-ți explic.

— Ei bine, nu ajută la nimic. Nu-ți dai seama? Nu mai cred nimic dintre toate rahaturile tale.

Cred că dacă aș avea o armă acum, l-aș ucide. Dacă aș ști parola de la magazia aia cu arme, cred că nimic nu m-ar opri să iau una, să mă duc înapoi în saună și să-i împușc pe amândoi în cap. Se mai acordă sentințe mai îngăduitoare pentru crime pasionale? Orice sentință pare să merite acum. Nimeni nu i-o trage așa Mirandei Adams.

N-am pușcă. Dar poate că ce am eu e cea mai puternică armă.

Scurgerea de informații. Sigur, am fost implicată. Dar mi-aș putea lua un avocat bun. Părinții m-ar ajuta. Și oricât de rău ar fi pentru mine, n-ar fi decât o mică fracțiune în comparație cu rahatul care s-ar abate asupra lui Julien. În momentul ăsta, pare să merite.

— De fapt, îi spun, știu ce-o să fac. O să mă conectez la prețiosul tău Wi-Fi și o să trimit chiar acum un e-mail. Nu va fi nevoie decât de un clic. Un clic nenorocit. Poate că n-am o carieră, dar am prieteni, Julien… îi știi. Olivia, știi că acum e la *The Times?* Sau Henry, fostul meu prieten de dinainte de facultate. E la *Mail* acum… Îmi și imaginez titlul la care se vor gândi pentru tine. Și știi ceva? Cred că aș putea să ies destul de bine din asta.

Face un pas în spate. Fața lui e în umbră. Abia pot să-i disting trăsăturile, darămite expresia. Și nu pentru prima dată – dar cu un motiv mult mai bun acum –, îmi spun: *Nu-l cunosc pe omul ăsta deloc. Nu știu de ce-i capabil.*

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Mă întorc în birou. Doug e acolo – și tocmai sunt pe cale să-i povestesc ce-am auzit adineauri în baie, când sună telefonul. Răspund.

— Da?

— Alo, Heather, aici DCI Alison Querry.

— Ați găsit o cale să ajungeți aici?

Simt privirea lui Doug îndreptată spre mine.

— Ei bine, spune Querry, încă lucrăm din greu la asta, desigur. Prognoza sugerează că ninsoarea s-ar putea diminua în următoarele ore, apoi putem face o încercare cu un elicopter. Dar mai e ceva. Am vrut doar să te anunț că, din păcate, eu sunt chemată în altă parte. DCI John MacBride o să mă înlocuiască. E extrem de capabil, nu-i nevoie să adaug asta. O să-ți fac legătura la el acum.

Creierul meu lucrează din greu. Alison Querry conduce ancheta asupra Ucigașului din Highland. Dacă a fost chemată în altă parte, înseamnă că…

În timp ce DCI John MacBride se prezintă, eu abia dacă sunt atentă. Cu o mână caut pe Google „Ucigașul din Highland”, apoi apăs pe secțiunea „Știri”. Titlurile triumfă în fața mea, pe ecran: „Suspect arestat într-o ascunzătoare din Glasgow”, „Raid în bârlogul din Glasgow al ucigașului”, „Spintecătorul, încolțit?” Au găsit pe cineva. Glasgow e la mai bine de două ore de mers cu mașina de aici, chiar mai mult pe vreme rea. Asta nu poate însemna decât un singur lucru. Dacă l-au găsit într-adevăr pe cel care le-a ucis pe celelalte femei, înseamnă că n-are nimic de-a face cu crima asta. A fost altcineva. Cineva de aici.

Cu o zi în urmă
Ziua de Anul Nou 2019

Katie

Julien se întoarce în saună. În semiîntuneric, disting cât de absurd arată – complet dezbrăcat, cu penisul chircit de la frig și picioarele pline de noroi. Și, pentru o clipă, probabil cu cea mai intensitate de când am început să ne vedem, mă întreb: *Ce fac?*

Oare a fost vorba doar despre Julien? Despre pasiunea secretă pe care am avut-o pentru el în toți acești ani? Sau și despre Miranda? N-aș fi putut răspunde la asta, nu înainte. Dar, în ciuda tuturor remușcărilor pe care le-am simțit, când am văzut-o stând acolo, holbându-se îngrozită, cu toată rușinea aceea… nu mai era oare și altceva? O urmă infimă de Schadenfreude[{24}]? Pentru faptul că, pentru prima dată, eram în avantaj față de ea?

Aș vrea să subliniez faptul că inițial m-am dus la saună doar pentru a încerca să mă încălzesc după baia aceea rece ca gheața în lac, nu cu o intenție anume. Eram acolo de vreo zece minute, când s-a auzit o bătaie în ușă.

Am deschis-o și l-am văzut pe Julien. Mi-a zâmbit și a intrat repede, pe furiș. Imediat a început să-și dea jos hainele.

Fără voia mea, am simțit un fior de încântare. De nerăbdare.

— E OK, a spus el. Am dus-o la culcare… e complet dusă. Mark a adormit în Cabană, iar Emma s-a dus înapoi la ea. Suntem doar noi. Tocmai mă duceam la tine la căsuță când am văzut lumina aprinsă aici și mi-am spus… ei bine, ce idee bună.

— Ce se întâmplă dacă Miranda se trezește și vede că ești plecat?

— Nu pleacă nicăieri. O să fie ca noaptea trecută. O să-i spun că am fost la plimbare.

Uneori mă făcea să mă simt neliniștită, din cauza vitezei cu care îi veneau în minte minciunile.

— Și crezi că te-ar crede? Julien, e trei dimineața.

— Da, știu. Dar, vezi tu… știe c-am avut multe pe cap în ultima vreme.

— Chestia pe care ai vrut s-o împărtășești cu mine, dar despre care ai zis că nu poți să vorbești?

— Da. Aia.

Nu știu de ce mă afecta faptul că refuza cu vehemență să vorbească despre asta.

— Se pare că am împărtășit destul de multe în ultima vreme, i-am spus. Nu cred că pot să înțeleg de ce nu ai vorbi despre acest lucru deosebit.

— Nu vreau să te încarc cu asta, a spus el. Nu-i nevoie să știi. Cum am zis, dacă ți-aș spune și ție, te-ar face vinovată prin asociere… complice.

— Dar sunt vinovată.

— Știu, a spus, întinzând mâna spre mine, dar nu fără a arunca o privire în spate, de parcă cineva ar fi putut vedea ceva prin obloanele trase. Delicios de vinovată.

— Julien, am zis. Ce faci… Credeam că am căzut de acord…

Mi-a înăbușit protestele cu gura. Și-a trecut mâinile în sus și în jos pe brațele mele, apoi spre spate, apucându-mă de fund și ridicându-mă, astfel încât n-am avut de ales decât să-l cuprind cu picioarele. Toată rezistența mea s-a topit instantaneu.

— Asta a fost înainte, a spus. Am căzut de acord înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte să-mi dau seama că sunt total obsedat de tine. Ultimele săptămâni în care nu te-am văzut… Crăciunul la părinții Mirandei…

— Mi-a fost rău de la atâta vină, am spus. Mi-a fost rău fizic, Julien. Efectiv… în tren a trebuit să mă duc să vomit la toaletă.

Deși, de fapt, ar fi putut avea legătură cu ceea ce descoperisem de dimineață.

— Sărmana Katie-did[{25}].

— Nu mă lua cu de-astea. Nu putem continua așa. Nu-i corect față de Miranda.

A dat din cap afirmativ.

— Nu-i corect față de Miranda, a spus el, și de-asta cred că ar trebui să-i spunem.

Am deschis gura să protestez, dar a clătinat din cap.

— Ascultă-mă. Eram doar niște copii când ne-am cunoscut. Părea așa de sigură pe ea. Era trăsnet. Am vrut un pic din asta. Și da, mi-a plăcut la nebunie de ea. Dar apoi, de-a lungul anilor… toată pasiunea s-a risipit. Tot

ce voia ea s-a schimbat. N-a vrut să facă sau să fie ceva uimitor. Acum nu vrea decât *lucruri,* tot timpul: vacanțe și haine și o mașină nouă și, ei bine, un copil. Dar ea urăște copiii. Nici măcar nu cred că vrea un copil pentru alt motiv decât că toată lumea are unul… pentru că este printre „Obiectivele vieții". Cu tine, Katie-did… e altfel. E mai complex. Mai profund. E mult mai… liber.

Gândul mi-a fugit la acel mic plus de pe bețișor. O să aștept, mi-am zis. La momentul potrivit.

— Tu știi cine ești. Ai o carieră, o viață. N-ai nevoie de mine pentru a valida cine ești.

Am simțit un val ciudat, neașteptat de compasiune față de Miranda – au fost împreună peste zece ani. În ce lume n-ar putea fi considerat ceva profund? Dar, dincolo de compasiune, în pofida acelui sentiment de vină… da, mi-am dat seama că era o plăcere secretă, complexă. Toți acei ani în care fusesem copilotul, vioara a doua, dublura. Acum, în sfârșit, o întrecusem la ceva.

Doug

Ceva l-a trezit. Își simte corpul alert, furnicat de conștientizare – mintea luptă să-l ajungă din urmă. E agitat, smuls din letargia scufundată-n whisky, inima lui gonind de două ori mai repede. Privește în jurul lui. E înconjurat de sticlă spartă. Acum își amintește… înainte de a adormi, a aruncat cu paharul în televizor, s-a bucurat de sunetul ecranului făcut țăndări. De faptul că, pentru scurt timp, a înăbușit sunetul petrecerii oaspeților din Cabană, cu muzica dată la maximum. Luând în derâdere propriul lui mod de a „sărbători" – o sticlă de whisky și spectacolul deprimant al fericirii altora de pe ecran. Apoi a dat pe gât ultimele picături direct din sticlă și s-a scufundat în cele din urmă, recunoscător, în inconștientă.

Dar acum ceva i-a trezit. O bătaie în ușă. Tare ca o împușcătură.

Rămâne nemișcat, ascultând ca un animal.

Se aude din nou.

Nu i s-a părut. Își pipăie ceasul. E patru dimineața. Cine-ar putea avea nevoie de el la patru dimineața? Heather, își spune, incoerent. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui.

Deschide ușa și privește afară cu vederea încețoșată. E ea, una dintre oaspeți, frumoasă. Doar că acum arată… oribil. Tot frumoasă, într-o rochie lungă, aurie, dar totul pare distrus – țesătura e ruptă, fața e mânjită de machiaj. Rujul e o dâră lungă pe un obraz.

— Bună, spune, legănându-se ușor pe picioare. Scuze, sper că nu te deranjez.

El e beat, dar ea e și mai și. Realizarea acestui fapt îl trezește.

Privește peste umărul lui.

— Uau, spune ea. E foarte gol aici. Foarte… minimalist.

— Nu poți să intri aici, spune el.

Încearcă să-i blocheze intrarea cu corpul; ea se strecoară pe lângă.

— Dar am adus șampanie!

Ridică o sticlă deschisă. Dom Perignon, chestia aia foarte selectă.

— Nu m-ai lăsa să beau restul de una singură, nu-i așa?

Când ea face un pas mai aproape, își dă seama că notele afumate ale

parfumului ei sunt alterate de un iz acru și dezgustător.

Se simte ca un animal, încolțit în peștera lui, în spațiul lui sigur și intim. Ea face un pas în față, îi cuprinde capul în palme și-l sărută. Gura ei e o concentrare de acreală, dar și de aromă afumată de la parfum, care pare să-l învăluie. Are limba abilă și își lipește corpul de al lui. A trecut atât de mult timp. Simte cum se ridică dorința – combinată neplăcut cu nervozitatea pe care o simte încă din cauza intruziunii. Ea se întinde spre fermoar, îl descheie și își strecoară mâna în interior. Degetele ei se încurcă în păr.

— Nu, spune el, iar mintea i se limpezește.

Ea se îndepărtează. Se strâmbă.

— Poftim?

— Nu, spune din nou.

— Să te fut! Nu-mi spune că nu vrei. *Văd* că vrei.

— Pot să… îți fac un ceai, spune el, deși n-are nici cea mai vagă idee dacă are cele necesare pentru a finaliza sarcina asta.

Ea râde, se clatină pe tocurile lucioase, apoi se încruntă la el.

— Nu cred, îi spune.

Apoi arată cu degetul spre el.

— Știu că o vrei. Am văzut cum te uiți la mine. La cina aia… ieri, la vânătoare… Nu mă păcălești.

E furioasă, mânioasă, îl împinge cu degetul în piept.

— Dar ești prea speriat. Știi ce ești? Ești un *laș nenorocit.*

Cuvintele alea. Simte un acces de furie și durere, la fel ca atunci. Simte potopul roșu al mâniei sale acoperind tot și ceva din interiorul lui slăbește, cedează… și pauză.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

— Era de la poliție, îi spun lui Doug. L-au găsit pe Ucigașul din Highland. La mile depărtare de aici, așa că se pare că n-are de-a face cu noi. Trebuie să fi fost cineva dintre cei de aici.

În timp ce am rostit cuvintele, am realizat pentru prima dată adevărul din spatele lor. Devine real. Ei sunt aici.

— Și tocmai am auzit ceva, în timp ce eram în baie…

Mă opresc, observând expresia de pe chipul lui Doug.

— Doug?

Mă holbez la el.

— Ești bine?

El se plimbă de colo-colo prin fața biroului meu, frecându-și maxilarul – atât de viguros, încât pielea de sub începutul de barbă e iritată și roșie, cu toate că, în rest, de pe fața lui pare să se fi scurs orice urmă de culoare. Ochii lui sunt negri și impenetrabili. Pare că tratează totul într-un mod neobișnuit de personal. Realizez că a arătat rău încă de dimineață; observasem asta, dar nu am avut ocazia să o iau în considerare în mod corespunzător. Mi s-a părut firesc, el fiind cel care a găsit cadavrul.

— Doug?

Se întoarce spre mine, dar se pare că nu a auzit întrebarea.

— Doug!

Pocnesc din degete în fața lui, obligându-l să își concentreze atenția asupra mea.

— Ce este? Ce-i?

Pentru câteva secunde clatină din cap. Apoi spune grăbit:

— Mai e ceva. Nu ți-am zis tot.

O, Doamne. Mă pregătesc.

— Ce este?

— În noaptea aia, imediat după ce ai primit slujba aici, zice el, când ai

auzit țipătul… îți aduci aminte?

— Da, îi spun.

Sunetul este încă imprimat în memoria mea.

— Ei bine, n-a fost o vulpe.

Face o grimasă.

— A fost un țipăt. Eu am fost.

Mă gândesc la primele mele impresii când am auzit zgomotul – că a fost un sunet scos de o persoană aflată în cea mai profundă agonie.

— O, Doug.

— Am niște… episoade cred… în care nu-mi amintesc ce-am făcut. Mă trezesc în locuri ciudate, fără să știu cum am ajuns acolo. În noaptea aia, de exemplu… Nu știam că fac zgomot. M-am trezit printre copacii de lângă lac și mi-am dat seama că trebuie să fi fost eu.

Nu vreau să mai aud nimic. Dar nu s-a terminat – el continuă, e de neoprit.

— În Ajunul Anului Nou…

Își trece mâna nevătămată prin părul răvășit, un gest nervos pe care l-am văzut de atâtea ori în ultimele ore.

— Băusem mult… îmi amintesc asta. Și…

Își umflă obrajii. Îmi evită privirea.

— Eram furios. Așa că am mai băut. Cred că mi-am pierdut cunoștința. Și apoi e o întreagă perioadă de timp care nu-i decât… un gol.

Un gol.

Într-un final, se uită în ochii mei. Are expresia unui om care se înecă.

Cu o zi în urmă
Ziua de Anul Nou 2019

Katie

Trebuie să merg să discut cu Miranda. Nu, nu-i o criză târzie de conștiință. N-are rost să-mi cer scuze acum, e mult prea târziu pentru așa ceva. Dacă mi-ar fi părut într-adevăr rău, m-aș fi oprit cu mult timp în urmă. Abia acum, când am văzut reacția lui Julien la toate astea – lașitatea cu care s-a furișat numaidecât afară după Miranda și, sunt sigură de asta, cum s-a rugat în fața ei, apoi întoarcerea lui aici, pretinzând că nu a făcut-o –, am ajuns să regret cu adevărat pentru prima dată. Un văl, cum se spune, mi s-a luat de pe ochi.

Dar vreau o șansă să-i explic. Vreau ca ea să înțeleagă că nu am plănuit nimic, că n-am făcut-o intenționat, că n-am vrut să-i fac rău… cel puțin, nu în mod conștient. Că aventura – pentru că asta a devenit – m-a luat pe sus, puternică precum un vârtej. Nu o fac ca să mă scuz, pentru că știu că nu există nicio scuză. Nu atunci când îi faci ceva atât de groaznic uneia dintre cele mai vechi prietene. Dar mi se pare important să spun toate aceste lucruri.

Sunt și puțin îngrijorată pentru ea. Părea atât de sălbatică, de beată, în timp ce stătea acolo în rochia ei aurie pătată și sfâșiată, ca o zeiță căzută și răzbunătoare. E așa de frig acum – nu mi-am dat seama că se putea face și mai frig, iar ea nu purta nimic mai mult decât un strat subțire de mătase, și avea picioarele goale, cu excepția acelor tocuri ridicole. N-ar face vreo prostie, nu-i așa? Nu. Sunt destul de sigură că nu-i genul Mirandei. Ea ar vrea să ne facă rău *nouă,* nu ei.

Mă simt dintr-odată expusă aici, afară. Întunericul mă înconjoară, incomprehensibil, impenetrabil. Singura mișcare pe care o pot vedea este respirația mea care mă părăsește în mici sufluri de vapori. Tocmai mi-am dat seama că Miranda ar putea fi pe aici pe undeva cu mine, privindu-mă din vreo ascunzătoare. Mă gândesc la camera de mai devreme, cea cu puștile. Trebuie să-mi păstrez cumpătul. În clipa asta, n-aș subestima-o. Ca

prietenă, poate fi destul de rea. Gândul de a o avea drept dușman este cu siguranță terifiant.

Bat la ușa căbănuței ei. Niciun răspuns. Mă uit la ferestrele întunecate și mi-o imaginez privind afară, văzându-mă, zâmbind în sinea ei.

— Miranda, o strig, trebuie să vorbim.

Cabana mă privește absentă, batjocoritor.

— Trebuie să-ți explic totul, strig eu.

Vocea mea pare să se audă cu ecou în liniște, reverberând din depărtări, dinspre munții din jur.

— O să te aștept la mine în căsuță, dacă vrei să vorbim.

Niciun răspuns. Tăcere, ca o respirație reținută.

* * *

Când mă întorc la mine în căbănuță, Julien stă înfășurat într-un prosop, ghemuit pe canapea și sorbind direct dintr-o sticlă de scotch. Probabil e cea oferită gratuit de proprietate. Eu nu m-am atins deloc de ea, dar acum e pe jumătate goală.

— Julien.

Încerc să i-o smulg din strânsoare. Se agață de ea ca un copil de o jucărie.

— Julien, trebuie să te oprești. O să te omori dacă mai bei.

Clatină din cap.

— Ea o să mă omoare înainte. O să-mi ia toate lucrurile pentru care am muncit. O să mă distrugă… tu nu înțelegi.

Arată complet patetic, ghemuit în prosop. Din senin, simt aproape repulsie față de el. Pieptul lui larg și musculos arată ridicol. Cine are un corp ca ăsta dacă nu-i și incredibil de vanitos? Înainte părea exotic, atât de diferit de bărbații cu care am fost. Și modul lingușitor în care m-a dorit – ceea ce a fost, probabil, cel mai excitant lucru dintre toate. În ultimele șase luni am reușit să trec cu vederea chestiile minore care mă deranjau – egoismul lui după ce făceam sex, faptul că mereu fugea primul la duș, sau că întotdeauna cerea să facem lucrurile după cum voia el, ori faptul că nu băga în seamă cu zilele niciunul dintre mesajele mele și apoi era iritat dacă lăsam unul dintre mesajele lui fără răspuns mai mult de o oră. Entuziasmul oferit de întreaga situație – subterfugiul, randevuurile ilicite și da, calitatea sexului, făcuseră ca totul să fie acceptabil.

Doar atât fusese? Stau acum și mă întreb. Adevărata sursă a

entuziasmului, dincolo de orice chimie sau atracție fizică? Faptul că mi se păruse incredibil că el mă dorea pe mine și nu pe Miranda? Chiar o invidiam atât de mult? *Da,* răspunde o voce din interiorul meu. Poate că așa era.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Doug are dreptate. Lucrurile n-arată bine pentru el. Se pare că ar fi putut fi ultima persoană de aici care a văzut oaspetele în viață. Dar acum mă simt ciudat de încrezătoare în nevinovăția lui. Pur și simplu, nu cred că el a făcut-o.

E amuzant, acum câteva zile știam atât de puține despre el. N-aș fi știut dacă puteam să am încredere în el. Mulțimea de știri, titlurile îngrozitoare despre el mi s-au părut pentru scurt timp la fel ca o sentință care-i stabilea vina. Dar, dintr-un anumit motiv, după vulnerabilitatea și onestitatea confesiunilor sale despre propria persoană, simt altceva. Și-a dezvăluit cele mai intime și rușinoase secrete în fața mea, și totuși, cumva, mi se pare că nu-l pot judeca prea aspru pentru asta.

Și a mai fost și acea conversație pe care am auzit-o din întâmplare pe hol. Doi dintre oaspeți, cel puțin, s-ar putea să nu fie atât de nevinovați pe cât par. Ce bine era dacă nu dădeam jos afurisitul ăla de tablou, aș fi putut auzi mai multe.

Intru în sufragerie și toți își ridică privirile.

— A venit poliția? întreabă femeia pe care o cheamă Samira, legănându-și copilul în poală.

Să fi fost ea femeia care vorbea pe hol? Nu sunt sigură. Ea a fost prima care ne-a alertat în legătură cu dispariția. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva.

— Nu, îi spun, dar speră să se însenineze după-amiază.

Ea confirmă din cap abătută. Toți sunt cu ochii pe mine, știu asta. Aș da orice ca lucrurile să stea invers, ca eu să fiu cea care îi urmărește, care cercetează o anomalie ce i-ar putea da de gol, ori un licăr de vinovăție. Mă îndrept spre ceainic, pe pilot automat, să mai fac niște ceai, dar observ că am rămas deja fără. La un calcul sumar, asta înseamnă aproximativ cincizeci de plicuri de ceai într-o zi. Mai sunt în magazie. Îmi pun geaca de

puf, căciula roșie și bocancii și ies afară în lumea albă, în zăpada care scârțâie sub fiecare pas.

Descui ușile mari ale hambarului, dezlănțuind un miros de praf, așchii de lemn și terebentină. Într-o parte se află toate proviziile noastre – apă îmbuteliată, în caz de defecțiune la sistemul de alimentare (s-a întâmplat de mai multe ori), zahăr, pachete de capsule Nespresso, rulouri de hârtie igienică și lăzi de bere. Micile necesități ale vieții, chiar și în acest loc.

Aici e și locul în care ajung imaginile de pe camera de supraveghere de la poartă, care zumzăie departe, pe un ecran TV vechi. Există o tehnologie mult mai bună în zilele noastre – aș putea s-o primesc pe computerul din birou –, dar șeful e ciudat de zgârcit în unele privințe. Arunc o privire spre ecran – imaginea familiară cu drumul. E atât de multă zăpadă, încât abia se distinge ceva în imagine – totul e alb.

În cealaltă parte e echipamentul de vânătoare – haine de camuflaj, bocanci, binocluri. Șirul frumos aranjat de puști. Precizia militară a lui Doug.

Doar că…

Clipesc și mă uit iar. Număr din nou.

Una dintre puști pare să lipsească. Unul dintre suporturi e gol. Cred că, în mod normal, sunt zece. Acum sunt doar nouă.

Pornesc stația de emisie-recepție, încă în buzunarul gecii. Mâna mea zăbovește asupra butonului de emisie – sunt pe cale să-l apelez pe Doug, să-l întreb dacă există vreun motiv pentru această absență. A luat el cumva una dintre puști pentru ceva? Apoi mă opresc și mă gândesc. *Pot să am încredere în el?* Chiar ar trebui să-i atrag atenția asupra a ceea ce am observat? *Pentru că poate știe deja. Poate el a fost cel care a luat-o.*

La urma urmei, oricine a luat pușca avea acces la magazie, ceea ce îl cam exclude pe vreunul dintre oaspeți. Au rămas doar două persoane care cunosc parola. Iar celălalt a plecat de pe moșie în Ajunul Anului Nou, după-amiaza, ca să petreacă alături de familie.

Încerc să mă hotărăsc ce să fac cu aceste noi date. Nu-i un gând liniștitor, însă îmi dau seama că Doug n-ar prea avea nevoie să ia o pușcă de aici – cred că are arma lui. Dar poate au fost doar nouă puști. Mă frec la ochi, care mă dor din cauza epuizării. Sunt așa de obosită. Poate că nu fac altceva decât să invoc himere din propria imaginație.

Iau cutia mare de ceai. Mă decid să nu-i spun nimic lui Doug. Dar o să

iau în considerare asta. Pentru orice eventualitate. Când trec pe lângă vechiul monitor al camerei de supraveghere, arunc o privire spre ecranul care afișează scena neschimbată cu zăpadă – priveliștea de la porțile din față. Înregistrările noastre ar putea fi cele mai lipsite de evenimente din Marea Britanie. S-ar putea crede că e o imagine fixă, dacă n-ar fi fulgii de zăpadă care plutesc alene în dreptul lentilelor și secundele care ticăie în colțul din dreapta sus. O scenă identică cu cea văzută când analizam imaginile în timpul căutării oaspetelui dispărut, când n-am observat nimic altceva decât o scurgere a perioadei de timp în care s-a așternut zăpada, îmi amintesc cum am redat cadrele pe repede înainte – nimic, nimic, nimic, ametită de repetitivitatea imaginilor. Totuși… bătăile inimii mi s-au accelerat brusc, trupul meu părând să realizeze ceva, chiar înainte ca mintea să priceapă. *Nimic*. Dar n-ar fi trebuit să fie… ceva? N-ar fi trebuit să văd, de exemplu, o camionetă roșie – mașina lui Iain – părăsind proprietatea în Ajunul Anului Nou? El a plecat în Ajunul Anului Nou, asta am crezut tot timpul. Asta este ceea ce am spus poliției.

Dar dacă nu l-am văzut plecând…

Înseamnă că trebuie să fie aici. Undeva, pe proprietate. E singura explicație.

Stația de emisie-recepție pârâie. E Doug.

— Unde ești? întreabă el.

Mă gândesc la lumina aceea pe care am văzut-o în Ajunul Anului Nou, mișcându-se pe versantul Munro, către Vechea Cabană. Mă gândesc la celălalt adăpost viabil de pe moșie, pe care Doug și cu mine nici măcar nu ne-am deranjat să-l verificăm, din moment ce nimeni nu intră acolo pentru că e încuiat. Dintr-odată, știu unde trebuie să mă duc. Mă gândesc la cât de categoric mi-a spus Iain să nu mă apropii de acel loc din cauza pericolului. Și mă mai gândesc și cum mi-a spus să nu-i las pe oaspeți afară noaptea.

— Heather, ești acolo?

Vocea lui Doug răsună în liniștea hambarului.

Îmi dau seama că există o îngrijorare reală în vocea lui.

— Ești în regulă?

— Da, îi spun. O să… o să vin înapoi imediat.

Bag stația înapoi în buzunar.

•

Probabil că-i o idee foarte proastă. Sunt conștientă că cel mai bun lucru

ar fi să stau liniștită la căldura și siguranța Cabanei. Dar m-am săturat să nu fac nimic. Și nu mă refer doar la ultimele zile. Pentru că, într-adevăr, n-am făcut nimic atât de multă vreme, fugind, ascunzându-mă de tot. Asta este o ocazie să-mi dovedesc mie ceva.

Ies din magazie mai bine echipată. Cizme de drumeție rezistente, binoclu, un briceag multifuncțional. Am mobilul în buzunar, care folosește mai mult ca lanternă, cu excepția situației în care reușesc să prind semnal pe vârf. Nu m-am deranjat să-mi pun echipamentul de camuflaj, desigur – ar fi aproape la fel de vizibil ca orice altceva în peisajul alb. A, și am o pușcă atârnată pe umăr. Am tras o singură dată și n-aș putea spune că mi-a fost ușor. Dar e mai bine decât nimic. Va acționa ca factor de descurajare, dacă nu ca armă.

În timp ce merg, fac un rezumat al lucrurilor pe care le știu despre Iain. Nu sunt multe, ăsta-i răspunsul. Nici măcar nu-i știu numele de familie. A menționat-o de câteva ori pe „soața" lui, dar n-am întâlnit-o niciodată. Încerc să invoc o imagine a lui, să-mi dau seama dacă poartă verighetă, dar abia dacă-mi amintesc bine trăsăturile lui. În general, când venea aici, părea să se confunde cu peisajul. Își vedea de treaba lui, fără să se consulte cu mine, urmând – după cum am presupus întotdeauna – instrucțiunile primite direct de la șef.

Stratul de zăpadă e mai gros pe versantul Munro. Alunec și cad de mai multe ori – panta e aproape prea abruptă pentru cizmele mele de drumeție, chiar și la altitudinea destul de joasă la care sunt. Ăsta e exact genul de comportament asupra căruia le atragem atenția oaspeților. Nu ieșiți afară fără echipament adecvat. Cel puțin, am stația în buzunar, în caz de necesitate.

Trag adânc aer în piept. N-am mai venit aici sus de multă vreme.

Ruinele și corpul de clădire rămas în picioare par foarte negre în mijlocul zăpezii proaspăt căzute. Urăsc locul ăsta. Simt mirosul urmelor incendiului și aduce a moarte. Miroase a tot ce am lăsat în urmă și de care am fugit. Ei bine, nu mai fug.

•

— Heather? Heather… unde ești? A trecut aproape o oră.

Stația de emisie-recepție pârâie. E Doug, desigur. Urma vagă de panică din vocea lui – ceva ce n-am mai auzit, nici măcar când mi-a povestit despre trecutul lui – mă determină să răspund.

— Sunt… afară.

— De ce? Ce faci?

Pare furios.

— Am vrut să explorez puțin, atâta tot… mi-a venit o idee în legătură cu ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Heather… ești nebună? Spune-mi exact unde ești. Vin după tine.

— Nu, îi zic. Trebuie să stai cu ochii pe oaspeți.

Întrerup legătura înainte să apuce să răspundă. Trebuie să mă concentrez.

Ușa de la corpul de clădire rămas în picioare e blocată, așa cum a fost întotdeauna, iar ecranul mic al panoului de acces clipește. Pare atât nepotrivit în raport cu piatra veche. Iain mi-a spus odată, chiar la început, că structura nu-i solidă. Că ar putea cădea în orice clipă. Și apoi ne-am trezi cu un proces.

— Mahărul vrea să știe că-i în siguranță, a spus el. Să nu te apropii de ea. Nu vrem să intre acolo oaspeții și să moară când acoperișul cade pe ei.

Am fost întotdeauna foarte fericită să pun cât mai multă distanță între mine și acest loc. Nu m-am apropiat niciodată de Vechea Cabană dacă am avut de ales. Când ne-am dus în căutarea oaspetelui dispărut, am venit aici. Am încercat ușa, am simțit că încuietoarea opune rezistență și m-am grăbit să plec. Acum e prima dată când mă întreb de ce nu mi s-a dat codul de acces. La acel moment, când am văzut ușa încuiată, am presupus că asta însemna că oaspetele n-avea cum să fie înăuntru.

Dintr-odată am senzația că am dat peste un secret care s-a aflat tot timpul sub nasul meu și asupra căruia n-am zăbovit niciodată pentru a-l putea vedea cu adevărat, învăluită în lumea mea interioară, în lunga moștenire a durerii mele. Oare dacă aș fi făcut-o, ar mai fi murit acel oaspete? Îndepărtez acest gând. Nu merită să-mi bat capul cu asta acum.

N-am nicio șansă să forțez ușa – e veche, e grea, din stejar, și nici nu se clintește în încuietoare când o împing.

Iar dacă împing mai tare, mi-e teamă să nu-mi cadă clădirea în cap. Așa că-i dau ocol până în spate. Toate ferestrele sunt acoperite cu plăci impenetrabile.

A, dar acum, când mă uit mai bine, observ că una dintre plăcile de mai sus e puțin desprinsă. Se zărește un gol întunecat printr-o crăpătură, între ea și cea de lângă. Dacă m-aș urca pe o piatră, poate aș ajunge la ea. Mă cocoț

pe una dintre rocile căzute, scot briceagul multifuncțional din buzunar, deschid cleștele și îl folosesc pentru a apuca un capăt al plăcii. Piatra se clatină amenințătoare sub greutatea mea, iar pușca se lovește de mine. O dau jos de pe umăr. Știu că are siguranța pusă, dar am brusc o viziune cu mine alunecând și cu arma descărcându-se.

Mișc cleștele înainte și înapoi cu toată puterea, până când simt că placa începe să cedeze. Un cui sare cu un *pac!* iar placa se desprinde în partea de jos și lasă un spațiu de lungimea brațului meu. Apoi îmi e ușor să smulg plăcile vecine și să expun o suprafață de treizeci de centimetri pătrați. Arunc o privire înăuntru, ținându-mă de marginea plăcii de dedesubt, în timp ce piatra se înclină periculos sub mine. Se simte un iz de mucegai – și da, doar ușor perceptibil, vechiul miros de lucruri arse. Oare e posibil, sau nu-i decât imaginația mea? Nu pot să văd mare lucru, dar observ că spațiul nu-i gol. E ceva în mijlocul camerei, o grămadă cu ceva. Cobor, îmi scot telefonul și activez lanterna. Pentru o clipă, am senzația acută că sunt urmărită. Mă uit în toate direcțiile, dar tot ce văd e doar zăpada neatinsă, ca zahărul dintr-o linguriță – cu excepția urmelor pașilor mei. Probabil că de vină e liniștea de aici. Vechea Cabană are efectul ăsta. Are o prezență proprie.

Îndrept raza de lumină spre obiectul din mijlocul camerei. Acum pot să-l văd, dar nu pot să-mi dau seama ce e. Nu-i un singur obiect, ci mai multe – o stivă de pachete, bine înfășurate în folie transparentă, fiecare având aproximativ mărimea unei pungi de zahăr.

De fapt, orice ar fi în interior, ieșind în evidență prin ambalajul transparent, chiar seamănă cu zahărul – o substanță albicioasă. Atunci îmi cade fisa. Devin dintr-odată destul de sigură că orice-ar fi în interiorul pachetelor e foarte diferit și mult mai valoros decât zahărul.

Ca într-un coșmar, aud pași în spatele meu.

— Ce faci acolo sus?

Aproape politicos, pe ton conversațional. Mă prăbușesc din cauza șocului și în cădere mă apuc cu mâinile de lemnul aspru, iar așchii îmi pătrund în piele. Picioarele mă susțin cu greu; dintr-odată, sunt slăbite de frică. Mă întind spre pușcă și aud mai degrabă decât simt un zgomot de crăpătură în partea din spate a craniului. Imaginea dispare, ca și cum cineva ar fi suflat într-o lumânare.

•

Când îmi revin, îmi trebuie câteva secunde ca vederea să mi se limpezească. Apoi disting o siluetă care stă deasupra mea. La început, nu-l recunosc prin ceața provocată de durerea de la cap și din cauza hainelor – o geacă uriașă, chiar mai mare decât a mea, care îl face să arate aproape dublu față de mărimea lui normală. Fața lui e ciupită de frig, albastră în jurul buzelor. Arată precum cineva care a dormit rău. Dar este Iain.

— Nu înțeleg, spun prostește. Credeam că ești acasă. Unde ai…

Mă opresc pentru că observ că are o armă. O ține lejer pentru moment, dar o cântărește în mâini. Gestul, sunt sigură de asta, e pentru a demonstra cât de obișnuit e cu ea – și cât de simplu i-ar fi s-o ridice și s-o îndrepte spre mine.

— Ți-am spus să nu vii aici, zice el. Ți-am spus să stai la distanță.

— Ai spus că nu e sigur.

— Exact. Nu-i sigur, după cum vezi.

— Mi-ai spus că e așa din cauza clădirii, că s-ar putea să cadă. Nu pentru că…

Nu știu cum să mă exprim, dacă e bine să fac asta. *Nu pentru că e ceva aici ce nu vrei să văd.*

— Da. Ori ești mai puțin proastă decât am pariat pe tine… ori *mult* mai proastă. Încerc să-mi dau care dintre variante e. Cred că e ultima.

De ce, de ce n-am așteptat poliția, să le spun lor suspiciunile mele? *Chiar* sunt proastă. Mai mult decât atât, nici măcar nu i-am zis lui Doug unde mă duc. *Pentru că știai că te va opri.* Am fost total idioată. Dintr-odată, toată chestia asta pare o misiune sinucigașă. Și acum îmi dau seama că… *a fost* o misiune sinucigașă? Mă gândesc la inconștiența cu care am contemplat asta în trecut – pastilele, podul… Am petrecut multă vreme gândindu-mă că poate moartea n-ar fi un lucru atât de rău până la urmă. Dar acum – probabil nu-i altceva decât un instinct animalic adânc înrădăcinat – îmi dau seama subit că vreau să trăiesc.

— Uite, îi spun, încercând să par calmă, rezonabilă. Să ne prefacem că n-am văzut nimic din toate astea. O să plec și va fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat.

Râde.

— Nu, nu cred că putem face asta.

Mă holbez la el. Dacă n-ar fi atât de îngrozitor, ar putea fi aproape fascinant, schimbarea care s-a produs în acest om care, din puținul pe care

l-am văzut, părea genul obișnuit, simplu, chiar dacă puțin taciturn. Dar realizez că nu este, de fapt, o schimbare. Este el, cel real. Doar că a purtat cealaltă personalitate ca pe o mantie.

Face un pas în față, întinde brațul liber, iar eu tresar.

— Bine, spune el. Facem așa.

Ridică pușca. Împietresc, mă încordez, gâtul mi se blochează de teroare. Îmi spun: *S-a terminat. O să mă omoare.*

— Mergi, îmi zice. Ce mai aștepți?

Mă îndrumă în cealaltă parte a corpului stabil al clădirii. Cu pușca îndreptată în direcția mea, întinde mâna spre panoul cu taste. Asta-i șansa mea, mă gândesc. Ăsta-i momentul în care aș putea încerca să fug. Dar unde să fug? Peste tot în jurul meu nu-i decât un spațiu alb. El n-ar putea avea o țintă mai clară. Așa că nu pot face altceva decât să aștept să deschidă ușa și să mă conducă înăuntru, în întuneric.

Imediat îmi dau seama că e mult mai cald decât mă așteptam. În colțul camerei văd că a montat un generator.

— Ce frumos din partea ta, spun, încercând să las impresia că nu îmi este atât de frică pe cât îmi este în realitate. Să te gândești la mine.

El rânjește.

— Și ce-ai acolo? îl întreb. Pachete în hârtie maro legate cu șnur?

Vorbesc, pentru că vorbitul – efortul de a nu țipa, de a forma cuvinte – pare să mă mențină calmă.

— Exact, spune Iain. Și tu cu siguranță *nu* trebuie să-ți bați capul tău mic cu ce-i înăuntru.

Dar trebuie să-l țin de vorbă. Trebuie să găsesc o cale să rămân în viață, iar în acest moment singura carte pe care o am în mânecă e să-l distrag de la ideea de a mă ucide. N-are rost să-i promit că nu voi spune nimănui ce-am văzut. N-o să mă creadă. Probabil ar avea dreptate. Așa că, în schimb, întreb:

— Asta ai făcut tot timpul? Treburile pe proprietate… au fost doar un șiretlic? Bănuiesc că probabil e ceva mai profitabil.

— Nu-i așa c-ai vrea să știi? spune el.

Apoi ridică din umeri într-un gest care spune „de ce nu?” – care nu poate fi de bun augur. Dacă decide că e în regulă să-mi spună lucruri, înseamnă că a hotărât totodată că nu voi avea ocazia să le povestesc altcuiva. N-are rost să gândești așa. Câștigă timp. Timpul înseamnă viață.

— Dacă vrei să știi neapărat, îmi zice, îmi place să cred că asta e una dintre treburile de care mă ocup. Construiesc un zid de piatră al naibii de bun. Pot să chituiesc din nou o fereastră în zece minute. Și mă pricep să fiu un bun… curier.

— Înțeleg, rostesc rar, ca și cum aș fi fascinată de geniul lui. Le aduci cu camioneta de la…

— Să spunem doar de *undeva,* zice el, prefăcându-se răbdător.

— Apoi le ții aici și dup-aia…

Încerc să gândesc dincolo de sunetul de alarmă din capul meu. De ce le-ar transporta aici, într-unul dintre cele mai îndepărtate locuri din Marea Britanie, fără nicio posibilitate de a le duce oriunde în altă parte? apoi mă gândesc la istoria locului. La fostul moșier, care a insistat să se construiască gara.

— Dup-aia le urci în tren.

Își scoate o pălărie imaginară în fața mea cu mâna liberă.

— Direct până la Londra.

Zâmbește, iar expresia îl face să arate cu atât mai sinistru. Mă întreb cum de l-am crezut un tip normal, cu o viață simplă. Seamănă cu un maniac. Pare mai mult decât capabil să o fi strangulat pe acea femeie. Dar n-o să-l întreb încă despre asta. O să-l țin de vorbă.

Stația de emisie-recepție, mă gândesc. Dacă aș putea să-mi duc mâna la butonul de transmisie, as reuși să dau de Doug. Aș putea ține degetul pe buton, ca să nu existe niciun răspuns. Ar auzi totul. Poate chiar aș putea spune ceva care să-i dea de înțeles unde mă aflu exact.

— Direct până la Londra, spun eu. Cât de inteligent. Ca și cu și whisky-ul, pe vremuri. Sigur… se spune că și moșierul însuși era implicat, știai?

Iain nu spune nimic. Dar îmi aruncă o privire.

Evident.

— O…

Conștientizarea mă lovește ca un pumn în stomac.

— Șeful e implicat și el?

Iain nu răspunde – nu e nevoie s-o facă.

E la fel ca pe vremuri – moșierul se alege cu o parte din contrabanda cu whisky. Și eu, care mi-am petrecut ultimul an văzându-mi fără griji de treabă în birou, întrebându-mă dacă șeful ar dori să extindă publicitatea la Cabană. Bineînțeles că n-a vrut. Afacerea trebuie să fie un paravan frumos

pentru el, iar dacă sunt prea mulți vizitatori, oamenii ar putea începe să observe anumite lucruri.

Am fost o proastă. Cred că au râs de mine în tot acest timp. Idioata din birou, care nu vedea ce se întâmplă sub nasul ei.

— Și cum le urci în tren? îl întreb. Fără să observe cineva?

Îmi mai aruncă o privire. Desigur, șeful gării, Alec. Îmi aduc aminte cum s-a comportat când m-am dus să arunc o privire în zona gării, la modul în care a stat în fața ușii care ducea sus, la apartamentul lui. Pentru că avea ceva de ascuns.

Mă gândesc la Doug. Oare *el* știe? Oare sunt singura de aici care n-a știut nimic? Ar fi putut fi un fel de quid pro quo – tu te faci că nu vezi ce se întâmplă aici, iar noi ne facem că nu vedem cazierul tău judiciar.

Dacă îl contactez acum prin stație, o să mă ignore? Dar n-ar vrea să mor, nu-i așa? Mă gândesc cât de deschis, cât de vulnerabil a fost cu mine la Cabană. Dar ar fi putut juca teatru. Pentru că, îmi dau seama, adevărul e că totul a fost o scurtă fantezie. Nu-l cunosc deloc.

Trebuie să încerc; e singura mea șansă. Puțin câte puțin, ca să nu atrag atenția, îmi mișc mâna pe corp, spre buzunar. Iain nu pare să bage de seamă. Analizează arma de parcă ar fi un animal de companie deosebit de fascinant.

Îmi strecor mâna în buzunar, încet, încet. Degetele mele ating antena stației radio și simt obiectul tare.

— Ce mama dracului faci?

Chipul lui se întunecă de furie. Se apropie cu pași mari de mine.

— N… nimic.

— Scoate-ți mâna din buzunarul ăla nenorocit.

Bagă mâna cu brutalitate în geaca mea și apucă stația radio. Se uită la ea preț de câteva secunde, într-o tăcere furioasă, apoi dă cu ea de perete cu o forță de care nu credeam că e capabil un bărbat de statura lui. Aterizează zăngănind pe podeaua din piatră, în două bucăți.

Acum vine la mine cu o rolă de bandă izolatoare și îmi leagă brutal încheieturile mâinilor, atât de strâns, încât oasele mi se freacă unele de altele, apoi și gleznele. În timp ce stă aplecat jos, la picioare, încerc legăturile din jurul mâinilor. Nu le pot mișca deloc. Parcă ar fi legate cu un lanț de metal, nu cu bandă izolatoare. Mă gândesc că aș putea încerca să-l lovesc în cap în timp ce e ghemuit acolo. Dar nu sunt sigură că aș avea

destulă forță în picioare. Iain nu-i un bărbat masiv, dar e destul de puternic având în vedere munca pe care o face pe moșie. Și dacă doar îl rănesc, fără să reușesc să-l împiedic – ceea ce e rezultatul cel mai probabil –, nu va face decât să mă ucidă mai repede.

Iain se ridică, părând mândru de munca lui. Apoi se aude brusc un zgomot asurzitor. El se aruncă înainte, cu o expresie de uimire și aterizează pe mine, în timp ce pușca zăngănește pe podea. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Și nici nu văd nimic, pentru că el e deasupra mea. Apoi îmi dau seama că partea din față a gecii mele gri e udă și are o pată întunecată și roșie de sânge.

Cu o zi în urmă
Ziua de Anul Nou 2019

Miranda

Nu-mi vine să cred că paznicul de vânătoare m-a respins. Umilința, după ce crezusem că m-ar putea face să mă simt puțin mai bine în legătură cu propria persoană.

Durerea îmi taie respirația. Mă ghemuiesc, ca și cum cineva m-ar fi lovit în stomac, și îmi dau drumul jos, pe pământ. Înțepătura pietricelelor ascuțite sub genunchi pare ciudat de normală, la fel și gerul pe care îl simt pe piele – cu toate că nu pare rece, mai degrabă ca un foc. Probabil arăt complet absurd, stând aici în genunchi, în rochia mea aurie și în tocuri stiletto. Și poate nu-i decât conștientizarea modului în care arăt… dar am brusc senzația ciudată, animalică, că nu sunt singură.

Mă uit în jurul meu și surprind o frântură de mișcare printre copacii de lângă lac. Aș fi putut jura că am zărit silueta neagră a ceva – a cuiva – în desișul întunecat de pini. Acum sunt sigură. Mai e cineva aici, cu mine. Mă rog, puțin îmi pasă. În mod normal, aș fi neliniștită.

Dar *nimic* nu mă mai poate șoca la fel de mult precum ce tocmai am văzut acolo, în saună.

Fără îndoială, observatorul meu dintre copaci se desfată cu micul meu spectacol. Mă gândesc la rânjetul islandezului când i-am surprins în pădure, la chemarea lui.

— Haide, strig în mijlocul liniștii. Uită-te cât vrei. Puțin îmi pasă.

•

Emma, îmi spun. Mă duc s-o văd pe Emma. Trebuie să vorbesc cu cineva. Cu puțin noroc, Mark este în continuare leșinat pe canapea, în camera de zi din Cabană. Mă uit pe ferestre. Da, el e acolo, întins pe spate.

Bat la ușa căsuței lor. Tăcere. Până la urmă, e trecut de patru dimineața. Încerc din nou. În cele din urmă, ușa se deschide. Emma stă în prag încruntată și pare ametită. E în pijama: mătase, cu tiv, nu foarte diferită de a mea.

— O, spune ea. Bună, Manda.

În mod normal, tresar când mi se adresează pe numele ăsta. Sună prea forțat. Doar Julien și Katie îl folosesc cu adevărat, cei mai apropiați mie. Nu, nu mi-a scăpat ironia.

— Pot să intru? o întreb.

— Sigur.

Nicio întrebare, nicio ezitare. Simt o senzație ascuțită de vinovăție pentru modul în care am tratat-o. Ea a fost mereu drăguță cu mine, în timp ce eu, uneori, m-am comportat ca o cățea – făcând-o de râs în fața celorlalți sau excluzând-o. Ei bine, de acum înainte totul va fi diferit. Eu voi fi diferită.

O urmez înăuntru. Decorul arată aproape la fel ca la noi – o cameră spațioasă, fotolii și șemineu, patul mare cu patru stâlpi, masa de toaletă – chiar și capul de cerb montat pe perete. Diferența majoră este ordinea desăvârșită, ca și cum ar fi o realitate alternativă. Lucrurile noastre sunt împrăștiate peste tot, noi am fost întotdeauna niște leneși. Ale *noastre, noi*... Gata, totul se va schimba. Casa pe care am cumpărat-o împreună, toate planurile noastre. Toată istoria noastră. Picioarele par dintr-odată incapabile să mă susțină.

Mă poticnesc până la cel mai apropiat scaun, care se întâmplă să fie scăunelul de la masa de toaletă.

— Vrei ceva de băut? întreabă Emma, arătând spre dulapul cu băuturi din colț. Încă nu m-a întrebat despre ce e vorba, dar gestul ei lasă de înțeles că știe că se întâmplă ceva.

— Da, te rog.

Îmi toarnă whisky.

— Mai mult, te rog, îi spun, iar ea ridică din sprânceană pentru o fracțiune de secundă, apoi mai toarnă încă doi centimetri și jumătate în pahar.

Credeam că am băut mult aseară, dar dintr-odată mă simt mult prea trează, cu mintea dureros de limpede și imaginile din ea imposibil de uitat, extrem de clare. Vreau să nu le mai văd. Vreau să fiu amorțită, anesteziată.

Dincolo de fereastră, lumina din saună este încă aprinsă. Cum au putut fi atât de proști? Aproape ca și cum ar fi vrut să fie descoperiți. Poate n-au realizat cât de vizibilă e acolo, în întuneric, ca o lanternă în noapte. Ca un far. Mă întreb – chiar dacă știu că nu ar trebui să mă gândesc la așa ceva –

ce fac acum. Oare discută despre pașii următori, ca niște conspiratori? Oare și-or fi pus hainele înapoi pe ei? Nu pot să-mi scot din cap imaginea – pielea ei palidă în contrast cu bronzul lui, capetele lor brunete unul lângă altul. Iau o înghițitură de whisky și-l las să-mi ardă gâtul, concentrându-mă asupra durerii pe care mi-o provoacă.

Dar cred că nici măcar tot whisky-ul din lume nu mă poate ajuta să uit cât de ciudați, cât de oribil de frumoși erau împreună.

— Emma, îi spun, ai niște hârtie?

Ea ridică din sprâncene, doar o fracțiune.

— Ăăă… cred că da.

Scoate un blocnotes de undeva – Basildon Bond. Cumva, tipic pentru Emma, să aibă hârtie de scris la îndemână.

Acum am mintea ciudat de clară. Ca și cum aș fi ghidată de o altă putere, mă duc la masa de toaletă de lângă pat, mă așez și îi scriu un bilet lui Julien. O să i-l las Emmei, să mă asigur că îl dă mai departe.

Tot ce vreau este să produc cât mai mult rău posibil, să-l fac să simtă sentimentul de neputință pe care-l trăiesc. Mâna îmi tremură atât de tare, încât trebuie să apăs pixul pe hârtie ca să-mi controlez scrisul; de două ori se rupe hârtia. Bine. O să vadă că sunt hotărâtă. Cu o singură lovitură a distrus tot ce credeam că știam. Ei bine, acum eu îl voi distruge pe el.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Doug îl trage pe Iain de pe mine ca pe un sac de nisip și-l lasă unde a căzut, gemând ca un animal. Apoi îngenunchează în fața mea și mă apucă de umeri cu ambele mâini.

— Ești bine? Heather? Ce dracului a fost în capul tău? Ți-am urmat pașii, prin zăpadă…

Și apoi:

— Ce ți-a făcut? Iisuse Hristoase, Heather…

Ceva în expresia lui, îngrijorarea din ea – grija – e cam prea mult. La fel și senzația mâinii lui – care îmi cuprinde acum bărbia, degetele lui aspre, dar cu o atingere ușoară, care îmi îndepărtează părul de pe frunte cu o grijă infinită pentru a evalua daunele. N-aș fi bănuit că un bărbat atât de masiv poate fi atât de blând.

— Sunt bine, îi spun. Nu… nu mi-a făcut rău.

— Ba da, zice luându-și mâna din cealaltă parte a capului meu și arătându-mi palma mânjită de sânge. Nenorocitul ăla…

Se scoală și ridică un picior ca pentru a-l lovi pe Iain, care geme sub el pe podea, apăsându-se cu mâna pe umăr unde sângele i se scurge pe geacă formând o pată maronie. Pare gata să leșine.

E greu de urmărit.

— N-o face, Doug.

Se pare că vechiul instinct de paramedic nu m-a părăsit – de a salva viața.

— De ce? Uite ce ți-a făcut, Heather. N-o să-l las să scape cu asta.

— Dar… nu vrem să moară.

E mult sânge. Pentru că Doug tot nu pare convins, îi spun:

— Și s-ar putea să știe ceva… trebuie să aflăm.

El ezită.

— Bine.

El nu pare convins, dar lasă piciorul jos. Și, la insistențele mele, face un pansament, smulgând o bucată de țesătură din partea de jos a cămășii lui, și îl apasă pe umărul lui Iain, sub jachetă, pentru a opri sângerarea.

Iain îl privește cu ochi apatici, incapabil să opună rezistență. Pielea lui are o tentă gri, corpul lui e prăvălit. Doug ține un picior pe el, chiar deasupra abdomenului, în caz că încearcă să scape… deși nu pare capabil de așa ceva.

— O să fii bine, îi spune Doug ca și cum mi-ar auzi gândurile. E doar un umăr rupt. Am văzut și mai rău de-atât. Sigur, o să usture al dracului de tare, dar… ei bine, o meriți, nu-i așa, *amice?*

— De ce-ai ucis-o? îl întreb pe Iain.

— Ce?

Se încruntă, apoi se strâmbă din nou din cauza durerii.

— Oaspetele. Ai împins-o în ravena aia pentru că a văzut ceva? Pentru că era pornită pe tine?

— N-am ucis-o, geme el.

— Nu te cred, îi spun.

— N-am omorât niciodată pe nimeni, zice el, respirând cu greu după fiecare cuvânt, ca și cum ar alerga la deal.

Sper că Doug are dreptate, că rana nu-i așa de gravă.

— Am făcut niște lucruri urâte la viața mea, dar n-am *omorât* niciodată un om.

Pare să existe o repulsie autentică în modul în care rostește „omorât” – ca și cum într-adevăr ar fi ceva dincolo de limită. Pe de altă parte, s-a descurcat destul de bine până acum făcând pe nevinovatul.

— N-am omorât-o pe femeia aia. De ce aș face-o?

— Pentru că a văzut ceva, îi spun. Așa cum am văzut eu… erai gata să mă omori. Voiai să mă împușți.

— Nu, nu… nu-i așa. Nici măcar nu știu să folosesc chestia aia, spune arătând spre arma care zace pe podea.

Doug ridică pușca lui – un avertisment. *Eu da,* pare să spună mișcarea. Eu știu s-o folosesc. Iain vede asta și înghite în sec.

— Dar ai luat-o din magazie, îi zic, așa că trebuie să te fi gândit că s-ar putea s-o folosești.

Pare cu adevărat nedumerit.

— Nu, spune slăbit, n-am făcut-o.

— Cum adică n-ai făcut-o? Ai ținut-o îndreptată spre capul meu în ultima oră.

Se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— E pușca pe care *tu* ai avut-o când ai venit aici. Am îndreptat-o spre tine ca să te împiedic să pleci.

Se mișcă ușor și se schimonosește de durere. Transpiră groaznic.

— Uite ce-i, *eu* am văzut ceva. De-asta am mutat marfa… de la pompe până aici.

Sunt surprinsă de vorbele lui. *Am văzut ceva.*

— La ce te referi? întreb repede. Ce-ai văzut?

— Am văzut când a fost omorâtă. Fata. Și apoi m-am gândit, o, futu-i, o să fie plin de poliție aici dimineață. O să caute peste tot. O să găsească tot. Mi-am dat seama că trebuie mut marfa departe de Cabană și să plec de pe moșie până vin ei. Dar nu m-am gândit la zăpadă. N-aveau cum să ajungă aici… dar nici noi nu puteam să plecăm. Trenul…

Se oprește, ca și când și-ar fi dat seama că a dezvăluit prea multe. Acel *noi* mă interesează, dar nu-i timp de gândit acum.

— Ai folosit trenurile? întreabă Doug.

În același timp în care eu spun:

— Cum a murit? Femeia. Ai zis c-ai văzut. Bănuiesc c-o să zici că a căzut.

— Nu, spune el clătinând din cap. Sigur că nu. A fost omorâtă. Am văzut tot. Eram acolo, lângă pompe. De dimineață, devreme, pe la patru, verificam marfa, cum ți-am zis. *Ea* a omorât-o.

— Ea? îl întreb.

— Da. Cealaltă femeie. Una dintre oaspeți. S-au certat, cred… n-am auzit exact în legătură cu ce. Dar am auzit-o spunând: „N-ai fost niciodată cu adevărat prietena mea. Prietenii nu-și fac asta unul altuia”. Și mi-am spus că asta e o ciondăneală clasică între femei, pentru vreo poveste de dragoste sau ceva de genul ăsta. Incomod, dar n-are importanță. M-am gândit să stau ascuns, să aștept să termine cearta, să plece de-acolo. Dar apoi am văzut-o pe cealaltă apucând-o de gât, ca și cum încerca să-i oprească vorbele. Apoi a împins-o, direct în centrul pieptului. A stat și s-a uitat cum a căzut. Cu sânge rece.

Cu o zi în urmă
Ziua de Anul Nou 2019

Miranda

Singurul lucru care-mi aduce o oarecare alinare e gândul la groaza lui Julien pentru că voi povesti lumii despre el. Probabil își spune: *Nu mă duc la ea încă. O să încerc peste o oră și ceva, după ce o să se calmeze.* Dar va fi prea târziu. O să mă ascund până când o să pot lua primul tren spre Londra. Mi-l imaginez pe Julien ducându-se la cabană, găsind-o goală și intrând de-a binelea în panică. Biletul meu, lăsat acolo pentru el: *Nu poți spune nimic. N-ar fi trebuit niciodată să-ți păstrez secretul.*

— Gata.

Las pixul jos, mulțumită de opera mea. Masa de toaletă e frumos ordonată. O perie de păr, o cutie mică de lemn, câteva rujuri. Unul dintre ele e Chanel. Îl întorc invers și citesc de pe mica etichetă. *Pirate* – aceeași nuanță ca a mea. Mi s-a părut mie că am recunoscut-o la Emma noaptea trecută, dar e greu de spus – culorile nu arată la fel pe toată lumea.

— Îl am și eu pe ăsta, îi zic. E preferatul meu.

De fapt, trebuie să cumpăr altul. Pe cel vechi l-am pierdut pe undeva, probabil prin căptușeala uneia dintre poșete.

— O, da, spune Emma. Îmi place la nebunie.

Îl deschid și mă concentrez să-l aplic perfect în jurul gurii uitându-mă în oglindă, un arc purpuriu cerat. Am citit undeva odată că vânzările la rujuri cresc în vremuri grele. Îmi țugui buzele în oglindă. Niciodată termenul „vopsea de război” n-a părut mai potrivit ca acum. Chipul meu e palid, cu ochii adânciți în orbite, dar rujul îl transformă. Îi conferă feței determinare, context, ca un semn de punctuație. Încerc să zâmbesc, dar mă opresc rapid. Arăt ca și cum aș fi dusă cu capul, ca Jokerul jucat de Heath Ledger.

— Rujul arată așa de bine pe tine, mi-a spus Julien odată. La alte femei arată mereu artificial. Dar tu… cum se spune… tu te-ai născut să-l porți.

Iau un șervețel din recipient și mă șterg. Acum gura mea arată iritată, sângerândă.

— Auzi, spune Emma acum. Vrei să mergem la Cabană? E mult mai confortabil acolo. Mark doarme dus în sufragerie, dar totuși…

— O, îi zic, nu, mersi. Nu vreau să văd pe nimeni altcineva. Plec dimineață cu primul tren și gata. Nu vreau să-i mai văd niciodată pe Julien sau pe Katie, decât dacă n-am încotro.

Face ochii mari.

— Manda… o, Doamne… ce s-a întâmplat?

Mă imaginez împărtășind vestea cu aerul relaxat al unei vedete de film de treizeci și ceva de ani. Dar, spre oroarea mea, realizez că-mi dau lacrimile; le simt cum se adună, ca o maree de neoprit. N-am mai plâns de multă vreme – de când am primit rezultatul de gradul trei de la absolvire, în timp ce, chiar în fața mea, Katie a deschis plicul ei și a dezvăluit gradul unu, mare și lucios.

Îmi fac mâinile pumni, iar unghiile îmi intră în carnea moale a palmelor.

— Julien și Katie sunt împreună.

Încă nu reușesc să pronunț *au o aventură.* Nu încă. Sună prea intim, prea sordid.

— O, Doamne.

Își duce mâna la gură. Dar nu se uită în ochii mei. Întreaga scenă îmi pare falsă. Nu cred. Emma, dintre toți oamenii, știa că soțul meu își face de cap pe la spatele meu? Futu-i!

— Tu *știai?*

— Doar de aseară, jur, Miranda. Mark mi-a spus.

Mark, îmi spun – micul secret al lui Julien în legătură cu care m-a avertizat. Asta a fost. Asta încerca să-mi spună. Nu-i de mirare că a părut așa de confuz când i-am zis că nu mă interesa să aud.

— N-am vrut să-ți spun pur și simplu, știi, îmi zice ea. Cred că am vrut să le ofer lui Katie sau lui Julien ocazia să-ți spună ei. N-am vrut să presupun că am vreun drept să fac asta.

— Ce anume, să-mi spui că soțul meu și cea mai bună prietenă a mea și-o trag?

— Îmi pare rău, Manda. Ar fi trebuit să-ți spun… N-o să mă iert niciodată…

Arată așa de dramatic, încât fac un semn din mână – nu vreau să-mi bat capul cu asta.

— Știi ce… mi-e indiferent. Nu e vorba de tine. Acum știu. Și știu și ce

voi face în privința asta.

Îi dau biletul.

— Uite, îi spun, vreau să te asiguri că Julien primește asta. Eu nu pot să i-l dau.

— OK, zice luându-l. Dar de ce…

— Poți să-mi mai dai unul? întreb în timp ce ridic paharul.

— Sigur, spune și zâmbește. E terapeutic, știi tu.

Se întoarce și se ocupă de turnarea băuturii și de gheață.

Îmi caut ceva de făcut și iau cutia mică de pe masa de toaletă. E un obiect frumos, pictat, o cutie puzzle chinezească. Bunica avea una la fel. O întorc. Mi se pare că e același stil ca al ei. Obișnuiam să mă joc cu ea – după ce mi-a arătat secretul ei, cum se deschide, am devenit obsedată. Oare îmi mai aduc aminte? Nu știu sigur. De probă, împing într-una dintre plăcile de jos; nu se mișcă. O întorc și fac la fel pe partea cealaltă. Se mișcă. Simt un sentiment de satisfacție simplă. Ce urmează? O, da, placa din partea mai scurtă. Degetele se mișcă din proprie inițiativă, împingând și răsucind. Aproape gata – nu mai trebuie decât să găsesc pârghia, s-o trag în afară. Dacă-i la fel, se va deschide. Aha! Iată.

— O, face Emma cu o voce ciudată.

S-a întors spre mine, cu ambele pahare cu whisky în mâini.

— O, nu… nu face asta!

Prea târziu. Cutia s-a deschis și tot conținutul ei s-a răspândit pe podea cu un zăngănit. Sunt atât de multe, e uimitor că toate au încăput acolo, în cutia micuță. Aud zgomot de sticlă și ridic ochii, confuză. Emma a scăpat ambele pahare cu whisky. Cioburile se împrăștie pe podea, iar lichidul i se varsă la picioare.

— O, rahat, îi spun. Sunt așa idioată.

Dar ea pare să nu audă. Nici nu bagă de seamă whisky-ul. În schimb, cade în genunchi bâjbâind printre obiectele căzute și cioburi, în timp ce încearcă să ascundă toată mizeria cu corpul.

— Ai grijă, îi zic. O să te…

Apoi cuvintele mă părăsesc.

Ea nu vrea să văd. Dar am văzut. Recunosc câteva dintre obiecte. Un cercel, pierdut la banchetul din vară, cu vreo unsprezece ani în urmă – seara în care m-am cuplat în sfârșit cu Julien. Mi-l amintesc întinzând mâna spre lobul urechii mele și trăgând de el.

— O modă nouă? Cu un singur cercel? Numai tu puteai să vii cu așa ceva.

Acum am senzația că i s-a întâmplat altei persoane.

Un pandantiv. Cadou de la Katie pentru mine, când am împlinit douăzeci și unu de ani. M-a durut așa de mult pierderea lui, pentru că a fost cel despre care știa că mi-l doream atât de tare de la Tiffany, și probabil că a costat-o foarte mult.

Un stilou Parker. Nu-l recunosc. O, ba cred că da. L-am pierdut undeva, în primele săptămâni de facultate. Nu prea aveam grijă de lucrurile mele, dar fusesem sigură că într-o dimineață l-am avut în geanta mea și apoi, după-amiaza, lipsea. Mi-am irosit câteva ore încercând să-mi amintesc tot ce făcusem. Cineva trebuie să-l fi luat, m-am gândit atunci. Ei bine, cineva a făcut-o.

Chiar și bricheta mea – cea cu blazon, pe care am pierdut-o noaptea trecută.

— Emma, îi spun. Ce caută la tine astea? Toate sunt lucrurile mele. De ce sunt aici?

Mă gândesc la notițele lăsate în cămăruța mea. La obiectele ciudate returnate. Dar nu și astea – în mod cert acestea au fost considerate prea prețioase.

— Nu știu, spune Emma fără să ridice ochii. Nu știu de ce sunt aici. Nu știam ce-i în cutia aia… e a lui Mark.

Las la o parte faptul că nu mi-l pot imagina nici măcar pentru o clipă pe Mark să aibă așa ceva. Mă uit la modul în care stă ghemuită cu lucrurile la piept – stiloul, cercelul, colierul. Mă gândesc la expresia de pe fața ei – teroare pură, asta e – când a văzut că mă joc cu caseta, chiar înainte de a o deschide. A strigat să mă avertizeze. Paharele de whisky scăpate pe jos…

Și mă mai gândesc la noaptea trecută.

— Manda, spune ea, e așa de prostesc. Pot să-ți explic.

— Nu, Emma. Nu cred că poți.

Încerc să-mi dau seama ce m-a neliniștit așa de mult la ceea ce-a spus aseară. Când a vorbit despre acea petrecere, cea la care am rămas blocată în toaletă. Când a susținut că probabil se întâmplase la Londra, când ea era acolo, sau că era posibil ca unul dintre ceilalți să-i fi povestit. Dar niciunul dintre ei n-avea cum să-i spună. Niciunul nu era acolo. Pentru că nu s-a întâmplat la Londra; s-a întâmplat la Oxford. A fost chiar în prima

săptămână. Acum îmi amintesc foarte clar. De aceea m-am simțit atât de umilită – trebuia să fac o impresie bună în fața tuturor – și de-asta nu le povestisem celorlalți. Dar Emma, cumva, a fost la Oxford. La acea petrecere. Nu există o altă explicație.

Îmi scot telefonul din buzunar.

— Ce faci? întreabă, ridicându-și privirea din locul în care bâjbâie pe podea.

— Caut dovezi.

Pentru o clipă, pe chipul ei apare o expresie anume – ceva violent și imperios – și am senzația că e pe cale să se repeadă să-mi smulgă telefonul din mâini. Apoi, pare să se stăpânească.

— Ce dovadă? întreabă ea.

Poate că se preface că e calmă, dar vocea ei e ciudată – ridicată, stridentă.

Nu răspund. Pentru scurt timp, mă simt aproape recunoscătoare că Julien a insistat să fie pornit Wi-Fi-ul din Cabană. Totuși, durează până când se deschide Facebook-ul și în tot acest răstimp am impresia că Emma e gata să întindă mâna spre mobilul meu. În cele din urmă, când se încarcă, accesez „Fotografii cu tine”. Răsfoiesc pozele. Nu-mi vine să cred câte sunt și cât de multe dintre ele sunt oribile. După toate astea, când o s-o iau de la capăt, o să fac o selecție. În timp ce le trec în revistă, fața mea devine din ce în ce mai tânără – obrajii sunt mai plini, ochii par mai mari. Nu-mi vine să cred cât de mult m-am schimbat; nu mi-am dat seama de asta. Cât de mult ne-am schimbat cu toții. Dau peste Julien, băiatul frumos de care m-am îndrăgostit, băiatul care a devenit bărbatul care tocmai mi-a distrus viața. Dar n-am timp de asta. Caut altceva. Cred că am răsfoit sute de fotografii, jumătate dintre ele neapucând să se încarce. Nu contează. Ce caut eu e mai departe. Și apoi, în sfârșit, ajung unde trebuie. Prima săptămână la universitate. O săptămână printre străini, în care toată lumea încearcă să-i găsească pe cei care le-ar putea deveni prieteni. Toate fetele sunt necunoscute, așa încât ar fi dificil de identificat un anumit chip. Așa s-a ascuns de mine. Dintr-odată, sunt sigură de ceea ce voi găsi. Și iat-o, acolo e – o fotografie de la acea petrecere, sunt sigură acum, cea în care am rămas blocată în toaletă. O mare de oameni, aproape adulți. Calitatea e groaznică, dar merge. Pentru că printre ei e un anumit chip, care se uită direct la mine, pe care nu l-aș fi observat dacă Emma nu mi-ar fi dat ocazia. Păr șaten,

obișnuit, obraji rotunzi, trăsături nedefinite, ochii ascunși de ochelari Harry Potter. Mult mai tânără, cu un aspect mult mai demodat. Îmi ridic privirea și o compar cu femeia din fața mea. Și, în ciuda tuturor schimbărilor, ea este, inconfundabilă.

— N-a fost Mark, îi zic. Tu ai fost, Emma. Tu ai luat lucrurile.

Nu-mi dau seama cum, dar măcar asta-i clar.

— Bricheta mea, îi spun când o văd strălucind în mâna ei. Dă-mi nenorocita aia de brichetă, Emma.

Mi-o dă, fără să spună ceva. Acum se uită la mine – concentrată, ca și cum ar încerca să-mi citească gândurile, să afle ce-am de gând să fac mai departe.

Din nou, îmi spun, mi-aș dori să pot să fiu calmă în clipa asta. Să-mi aprind o țigară exact cu bricheta asta, să stau relaxată și s-o pun să-mi explice totul. Cum ea, Emma, prietena bleagă a lui Mark, pe care o cunosc de doar trei ani, a ajuns să fie persoana care m-a hărțuit. Dar nu pot. Două revelații într-o singură noapte. E prea mult. Dintr-odată, simt că tot ce-am crezut că știam a fugit de sub mine.

Emma

Așadar. Până la urmă, Miranda și cu mine ne cunoaștem de mult timp. Nu, nu la fel de mult ca în cazul Mirandei și al lui Katie, prietena ei falsă. Dar, cu siguranță o știu de ceva vreme, de dinaintea lui Julien sau Mark. Ca să explic, trebuie să mă întorc în timp, cu peste un deceniu în urmă.

Interviuri la Oxford. Toamnă. La interviul academic aveam să mă descurc, știam asta. Nicio grijă. Eram conștientă că mica problemă, alimentată de părinții mei, era cu siguranță interviul personal. Ce se întâmpla dacă puneau mâna, cumva, pe dosarul meu, cu problemele de la școala la care fusesem înainte? Dacă se întâmpla așa, fusesem instruită. Totul a fost o îngrozitoare neînțelegere, știți cum sunt adolescentele și așa mai departe. Nicio mențiune despre psihiatru (se pare că nu aveau dreptul să întrebe despre asta) sau despre diagnosticul lui.

Ar putea oare să vadă dincolo de rezultatele strălucitoare din înregistrările mele academice, să mă vadă pe mine, cea reală (oricine ar fi fost ea)? Ar putea fi o problemă asta? Pentru că, în realitate, nu-ți iei șapte A-uri[{26}] la nivelul A fără să ai anumite – după cum ar zice unii – calități obsesive. Performanțele academice reprezentau manifestarea pozitivă. Cealaltă chestie, cea cu fata proastă, era cea negativă.

La momentul temutului interviu, am reușit să scap. Am primit întrebarea despre „interese", desigur. În timp ce răspundeam – tenis, filme franțuzești din perioada Nouvelle Vague (toate inspirate din interviuri cu diverși regizori și învățate mecanic) și gătit – m-am întrebat ce-ar crede dacă le-aș spune care sunt hobby-urile mele reale. Observarea, studiul îndeaproape, colecționarea. Singura problemă era că lucrurile pe care îmi plăcea să le colecționez erau destul de neobișnuite. Îmi plăcea să colecționez personalități.

•

Iată care-i treaba. Eu nu m-am simțit niciodată o persoană reală. Nu în sensul propriu al cuvântului, așa cum alte persoane par să se simtă. De la o vârstă destul de fragedă, am descoperit că eram foarte bună la anumite lucruri – în special la învățat, la școală. Dar o mașină poate învăța. Ceea ce

părea să-mi lipsească era o personalitate proprie. Îmi lipsea simțul lui „eu”. Dar e OK. Ceea ce nu ai poți oricând să împrumuți sau să furi.

Așa că am fost mereu în căutarea unor personalități colorate, ca un parazit care caută o gazdă. A fost fata de la prima școală, poveste care s-a încheiat într-un mod destul de nefericit, când le-a spus părinților ei că am urmărit-o până acasă de la școală și, uneori, stăteam în căsuța din copac, de vizavi de fereastra ei, și mă uitam la ea. A fost destul de nedrept. Îmi făceam doar temele, la fel ca orice alt copil. Aș fi putut să-mi fac temele în scurta călătorie cu autobuzul de la școală. Adevărata toceală pentru mine consta în procesul de învățare a obiceiurilor ei, în studierea felului în care se comporta când era singură, cum arăta dormitorul ei sau ce muzică asculta. Apoi mă duceam acasă și imitam aceste gusturi și obiceiuri – cumpăram aceleași CD-uri și aceleași haine.

Am fost mutată la o altă școală, după întâlnirea cu directoarea. Apoi la alta, când s-a întâmplat același lucru.

— O, am spus veselă la interviu, slujba tatălui meu se schimbă foarte mult, așa că ne-am mutat prin țară după el.

Ea mi-a aruncat o privire sceptică, dar – așa cum bănuiam – performanțele mele școlare depășeau cu mult orice alte preocupări.

•

În camera comună de la colegiu am cunoscut-o pe Miranda. Părea să aibă o lumină interioară. Avea o încredere absolută în propria persoană. A băut bere cu unii dintre băieți și a jucat biliard cu ei, apoi a părut să se plictisească – poate că de vină era adorarea servilă cu care ei se uitau la ea. Apoi privirea ei a aterizat, incredibil, asupra mea.

A venit și s-a așezat lângă mine pe scaunul gol de vizavi.

— Bună. Cum au mers interviurile tale?

Am fost atât de uimită, încât, pentru o secundă, n-am putut să spun nimic. Când mă uitam la ea, era ca și cum priveam direct la soare. Motivul nu era doar frumusețea ei. Ci faptul că era întru totul ea însăși – complexă și contradictorie și multistratificată, cum aveam să aflu – propria ei persoană, într-un mod absolut, unic, triumfător.

— Și eu simt la fel, a spus ea. Adică primul cred că a mers *foarte* bine, desigur – îmi amintesc fabuloasa aroganță a acestui fapt, chiar și acum –, dar nu sunt deloc sigură în legătură cu al doilea. Au fost niște întrebări oribile legate de utilizarea metaforelor în „Holy Sonnets” de Donne și m-

am blocat… nu prea au părut impresionați. Dar poate c-am nimerit-o. Se întâmplă uneori, nu?

Am dat din cap afirmativ, deși nu eram prea sigură de întrebare. Într-adevăr, aceasta era irelevantă. Pentru că mi s-ar fi părut imposibil să nu fiu de acord cu ea.

— Uite ce-i, a spus ea, chiar am nevoie de o băutură. Gata cu berea pentru mine; vreau ceva mai tare. Bei ceva? Am dat din cap, încă uluită de surpriza fericită. Avusesem încă un interviu în acea dimineață, dar părea total lipsit de sens în acea clipă.

A luat pentru amândouă câte un Jim Beam și cola, ceea ce la momentul acela părea cel mai sofisticat lucru pe care îl experimentasem vreodată – căldura vicleană și lipicioasă a burbonului sub toată acea dulceață a sucului. Ea a băut cu un pai ceea ce, cumva, a făcut lucrurile și mai interesante. Am continuat să aștept ca ea să *vadă* cu adevărat cine sunt, sau mai degrabă cine nu sunt, ceea ce lipsea; golul din interior. Ar fi fost îngrozită, ar fi fost dezgustată – ar fi realizat greșeala și ar fi plecat cu oricare dintre celelalte tinere, mult mai apropiate de genul ei. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Ceea ce nu am reușit să realizez atunci a fost faptul că Miranda este – era – o persoană care își petrecea atât de mult timp negociind aspectele disparate din interiorul ei, încât nu prea avea timp să vadă cu adevărat pe oricine altcineva. Să observe vreo discrepanță sau lipsă. Și asta mi-a convenit întotdeauna. În plus, Mirandei îi place să aibă un proiect. Nu-i plac lucrurile evidente. Are gusturi eclectice, este o colecționară în felul ei. Asta am avut în comun, înainte de orice altceva.

Pentru ea nu părea să conteze prea mult ce ziceam – sau, de fapt, ceea ce nu ziceam în timp ce stăteam acolo, uluită. Era fericită să aibă o oglindă, o placă de rezonanță.

•

Deja le făcuse pe toate celelalte fete, pe cele de dinainte, cauzele atâtor dureri și rușini, să pară mai degrabă niște oameni decupați din hârtie. În sfârșit, aici era ceva de copiat. Un proiect adecvat, demn de toate resursele mele și de toată atenția. Sau, cum ar fi spus alți oameni, oamenii normali: aici era cineva care putea fi prietena mea.

Ne-am dus să dansăm într-un club de care aflase de la un tip din anul trei care ar fi trebuit să ne supravegheze, dar care a petrecut mare parte din seară încercând să se dea la ea. De îndată ce-am ajuns acolo, ea a scăpat de

el dându-și ochii peste cap în semn de „ai vrea tu” și m-a luat de mână. Am dansat pe un mic ring retro multicolor, lipicios de la băuturile vărsate. Pentru prima dată nu mai eram conștientă de grăsimea mea, de ciudățenia mea, sau – pentru scurt timp, cu veselie – de absența din interior, pentru că împrumutam din lumina ei, eram ca o lună pentru soarele ei, și așa era menit să fie.

Nu credeam că aveam s-o revăd, odată ce eram acceptată la Oxford. Ar fi fost perfect, iar eu nu eram obișnuită ca lucrurile pe care mi le doream să se adeverească. În plus, în pofida strălucirii ei, nu credeam că ar fi fost destul de sclipitoare – în sensul demn de Oxford – ca să fie admisă. Dar iat-o la înscrieri. Viitoarea Mea Cea Mai Bună Prietenă. Inspirația mea, „mood board-ul[{27}]” meu. Izvorul din care-mi trăgeam speranțele că aș fi putut să-mi construiesc o personalitate proprie.

Am stat la coadă și am așteptat să mă observe. Momentul avea să vină, desigur, trebuia doar să am răbdare. Era imposibil să nu mă observe, între noi exista acea conexiune electrică. Cele mai bune prietene la prima vedere. Mi-am imaginat exact cum avea să fie. Ea ar merge alene de-a lungul rândului de boboci – emoționați și ciudat de amestecați –, dând deja impresia că se afla acolo de ani de zile, că tot locul îi aparținea. Părul ei, o foiță strălucitoare de aur, geanta de piele cu cărți uzate de dinainte, eșarfa de mătase în urma ei, aproape atingând pământul. Amețitoare. Și apoi s-ar opri și s-ar uita mai bine la mine după ce m-ar vedea.

— Tu ești! Slavă *Domnului,* n-am mai întâlnit pe altcineva cu care să vreau să vorbesc. Ai chef să mergem la o cafea?

Iar toți ceilalți de la coadă, care până atunci zăriseră doar învelișul exterior al unei grase ochelariste, ar avea dintr-odată o altă imagine – a unei persoane demne de atenția acestei Zeițe. Am așteptat acel moment, așa cum un preot ar aștepta vizita unei prezențe divine, simțind furnicături de nerăbdare. Ea se întorcea, venea spre mine – cu un gest leneș prinzându-și eșarfa de mătase și aruncându-și-o peste umărul drept. Și am așteptat, aproape tremurând deja. Pentru o clipită am fost atât de copleșită, încât am închis ochii. Și când i-am deschis, dispăruse. M-am întors, nevenindu-mi a crede. Trecuse pe lângă mine. Fără să se oprească, darămite să salute.

Am văzut că s-a întors să vorbească cu fata din spatele ei – brunetă, prea slabă, îmbrăcată fără gust. Hainele ei, aproape vizibil demodate – pe atât de lipsite de stil pe cât erau ale Mirandei de șic. Și atunci am înțeles: avea deja

un proiect, un caz lipsit de speranță. Fata asta, oricine ar fi fost, mă uzurpase.

Încă mai speram. Am așteptat să mă observe. M-am dus în camera comună și m-am așezat la aceeași masă și am privit-o stând la bar, bând Jim Beam și cola. Eram destul de aproape ca să aud toate lucrurile despre care vorbea. Am auzit odată că ura mâncarea de la cantină, dar pentru că nu putea să gătească, trebuia să se mulțumească cu ea. Așa că atunci am învățat să gătesc. Petreceam ore întregi în bucătărie, pe holul ei, preparând mese elaborate, la fel de bune ca oricare alta dintr-un restaurant din Oxford. Așteptam să treacă prin fața ușii și să spună ceva de genul: „O, Doamne, miroase incredibil”. Apoi să îi ofer o porție – pentru că, desigur, toată era pentru ea –, să luăm loc și să mâncăm împreună și să devenim cele mai bune prietene. Să împrumut din nou puțin din lumina ei.

Dar așa ceva nu s-a întâmplat; nu m-a observat niciodată. În puținele dăți în care a trecut pe lângă mine, era prea ocupată să scrie pe telefon, sau să pălăvrăgească cu prietena ei îngrozitoare, sau mai târziu, să vorbească cu iubitul ei, la fel de îngrozitor. Ei se meritau unul pe altul, Katie și Julien. Ei n-au meritat-o niciodată pe ea.

•

Mă gândesc la fata tristă și singură, care obișnuia să stea la șase locuri distanță de Miranda în timpul orelor și la prima zi când a intrat în sala de clasă. La fel ca în cazul celorlalte fete, nu mă puteam decide ce voiam mai mult: să fiu ca ea, sau să fiu pur și simplu aproape de ea. Dar am realizat imediat că niciuna dintre variante nu era posibilă. Prietenii ei nu semănau deloc cu mine. Nu aveau aceeași frumusețe ca a ei, dar aveau aceeași strălucire – chiar și ciudata de Katie, cu părul ei lins, care absorbea o parte din înfățișarea ei. Ei m-ar fi respins, ca pe un corp străin.

Am început să conștientizez că eu nu avusesem niciun impact asupra vieții ei. În timp ce ea îmi definise ultimele luni din viață, încă de la acel interviu. Așa că am început s-o urmăresc peste tot. Ea ar fi numit-o – a numit-o – „urmărire”. Din punctul meu de vedere, era o observare atentă. Iar când asta nu m-a mai satisfăcut, am început să iau lucruri. Uneori, obiecte despre care bănuiam că aveau o valoare sentimentală. Alteori, lucruri care știam cu siguranță că erau semnificative – cum ar fi eseul pe care îl plagiase sau cerceii pe care îi furase. Am purtat cerceii aceia, cu micuții papagali pictați pe ei, timp de o săptămână. Dacă-i aveam în urechi,

mă simțeam mai mult ca ea și mai puțin ca mine, ca și cum în ei s-ar fi aflat esența puterii ei, personalitatea ei. Ba chiar am zâmbit barmanilor din cafenele, am predat un eseu cu o zi întârziere și am stat la soare pe malul Isisului[28] ca să mă bronzez pe picioare. Am așteptat să mă observe, să mă provoace în legătură cu ei. N-a făcut-o niciodată. A fost un moment, pe stradă, când am văzut-o că i-a observat și s-a oprit. Surprinsă, gura ei a format un mic „O". Apoi a clătinat din cap, parcă mustrându-se, și și-a văzut mai departe de drum; atunci am știut că văzuse doar cerceii. Nici nu mă observase.

În clipa aceea, mi-am dat seama că puteam s-o forțez să observe. Că îi puteam trimite înapoi obiectele. Să îi dau de înțeles că nu era doar imaginația ei sau că nu devenise brusc mai neîndemânatică, mai uitucă. Unele lucruri, însă, cele speciale, nu le-am putut trimite înapoi. Erau talismanele mele, precum moaștele în unele religii. Când le aveam cu mine, mă simțeam transformată. Devenisem îngerul ei păzitor.

Era așa de neglijentă. Poate pentru că avea atât de multe lucruri frumoase, ele nu însemnau cine știe ce pentru ea. Un cardigan de cașmir aruncat printr-un gest delăsător pe marginea ringului de dans, un elastic de prins părul care îi ieșea din geanta pe care o pusese pe masă într-o cafenea în timp se dusese la toaletă sau o sanda cu toc rămasă în urma ei după ce se descălțase la un bal și, prea beată fiind, uitase unde-și lăsase încălțările. Eu eram Prințul Fermecător. Îi înapoiam fiecare obiect, împreună cu un bilețel bine intenționat. Îmi imaginam micul fior pe care probabil îl simțea știind că avea un admirator secret. Era mult mai bine decât să nu fi pierdut obiectul respectiv.

•

Am început să mă îmbrac din ce în ce mai mult ca ea. M-am apucat să țin o cură de slăbit, mi-am îndreptat părul și l-am vopsit. Uneori, dacă îmi surprindeam trecător imaginea într-o vitrină, aveam senzația că ea era acolo, nu eu. Am primit al doilea calificativ, nu pe primul, așa cum preconizaseră profesorii mei. Dar asta nu m-a deranjat. Luasem note mari studiind-o și devenind ea.

Am urmărit-o până la Londra. Știam unde le plăcea să meargă să bea, unde ieșea împreună cu prietenii ei. În mod ironic, era un bar rău famat de pe strada principală, apoi se duceau la un club chiar mai dubios, pe Clapham High Street, Inferno's. Și acolo, în timp ce-mi sorbeam limonada

la bar, Mark m-a abordat.

Bineînțeles că știam cine era. La început, am fost înspăimântată, am crezut că vine la mine să-mi bată obrazul, să mă întrebe ce căutam acolo. Apoi a spus:

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

Și o nouă lume a posibilităților mi s-a deschis. Dintr-odată, mi-am dat seama că în ochii lui nu eram ciudata Emmeline Padgett. Eram o femeie atrăgătoare, pe care o întâlnise într-un club, îmbrăcată în stil Miranda, într-o fustă de piele și bluză de mătase. Așa că în clipa în care m-a întrebat cum mă cheamă, am răspuns:

— Emma.

Preferata mea dintre eroinele lui Jane Austen, de care Miranda mi-a amintit mereu.

S-a întâmplat ceva magic. La fel ca Emma, am devenit o nouă persoană. Era actorie, aceeași frumoasă dislocare de eul meu, pe care o cunoscusem pe scenă, într-o piesă de la școală când, pentru scurt timp, reușisem să devin o cu totul altă persoană. Emma era capabilă și interesantă, sexy și isteață, dar nu în mod exagerat, nu genul de inteligență care-i speria pe oameni. Ea avea să fie un personaj sociabil, fără straturi, fără secrete. Avea să fie tot ceea ce eu nu fusesem.

Iar eu puteam fi, în mod legitim, aproape de ea. Și să fiu numită chiar prietenă.

•

Nenorocita aia de fotografie. Mă gândisem la ea înainte, de multe ori. Bineînțeles că știam că-i acolo, am cunoștințe enciclopedice despre contul de Facebook al Mirandei. Dar nu era fotografia mea și nici nu-l știam pe cel care o surprinsese, așa că nu aveam ce face în privința asta. Aș fi putut să iau legătura cu el, să-i cer s-o șteargă, dar Miranda îl cunoștea și i-ar fi putut atrage atenția… putea să iasă mai rău decât dacă o lăsam așa. Nu eram etichetată în ea – evident, nimeni nu-mi știa numele. Și arătam foarte diferit. Trebuia să te uiți cu foarte multă atenție și să știi exact ce cauți. De ce-ar analiza cineva o fotografie din urmă cu paisprezece ani și ar răsfoi câteva mii de poze? Credeam că sunt în siguranță. Fusesem în siguranță.

•

— Tu ești, spune ea. Întotdeauna am avut o memorie vizuală bună.

Clătină din cap parcă încercând să și-l limpezească.

— Totul are sens. Dar, uau, te-ai schimbat. Ai slăbit. Ți-ai vopsit părul. Dar, cu siguranță, tu ești.

— Nu, îi spun, ai înțeles greșit. N-aveam cum să fiu eu. Eu eram la Bath.

Întotdeauna m-am mândrit cu expresia mea impasibilă, cu abilitățile de a juca teatru, dar dintr-odată tot ceea ce spun sună fals, ca o minciună, ceea ce și este. Îmi dau seama că n-ar fi trebuit să zic așa ceva. Ar fi trebuit să spun că nu știu despre ce vorbește. Negând acuzațiile ei, n-am făcut decât să confirm că are dreptate. Mai încerc o dată să mă salvez.

— O, poate am venit în vizită, câteva weekenduri. Aveam prieteni la Oxford.

Dar e prea târziu. Aud în fundal, ca într-un cor grecesc: *minciună, minciună, minciună.*

Oricum, nu pare să conteze. E ca și cum nici nu m-ar fi auzit. Spune:

— Acum înțeleg totul. Hărțuitorul s-a oprit în aceeași perioadă în care tu și Mark v-ați cuplat. Pentru o vreme am crezut că era el – m-am gândit la asta recent. El a simțit întotdeauna ceva pentru mine, dar sunt sigură că știi asta. Acum înțeleg.

Face o pauză, apoi spune:

— Știi că mi-era milă de tine? Bănuiam că Mark se folosea de tine pentru că semănai cu mine. Katie mi-a atras atenția… eu n-aș fi observat asta. De fapt, a fost invers, nu-i așa?

— Nu vreau decât să fiu prietena ta.

Îmi dau seama cum sună – aud asta. Disperată… patetică. Dar n-are rost să mint. Acum știe totul. Ar putea la fel de bine ca toate să iasă la iveală.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

— Cum arăta? îl întreb. Ești sigur că era o femeie?

Iain strânge din ochi. A devenit foarte palid. Sper că de vină e doar durerea, nu sângele pierdut – dar bănuiesc că motivul e cel din urmă. Am văzut prea mulți oameni murind în ambulanță din cauza rănilor, unele nu la fel de grave.

— Iain, cum arăta?

— Doar o femeie, spune el. Doar două femei.

— Trebuie să fi văzut mai mult de-atât, îi zic. Ce culoare avea părul ei? Al criminalei?

— Nu știu, spune și geme din nou. Cred că era deschis la culoare. Poate blondă. Nu-s sigur. Era greu de văzut. Dar sigur nu negru.

Pare sigur de asta. Celelalte două persoane de sex feminin – Samira și Katie – au părul negru, inconfundabil. Poate că nu cunoaște nuanța exactă a părului, dar în niciunul dintre cazuri culoarea nu poate fi descrisă drept „deschisă”.

Apoi îmi mai dau seama de ceva.

— Iain, spui adevărul când zici că n-ai luat pușca?

— De ce-aș minți? geme el. Acum știi totul. De ce-aș minți legat de asta?

Are dreptate. Dar nu vreau să fie adevărat. Pentru că dacă e, ea are pușca. Iar venind aici, am făcut o greșeală teribilă.

Cu o zi în urmă
Ziua de Anul Nou 2019

Miranda

Ies furtunos afară din cabană. Aud zgomotul paşilor Emmei în spatele meu.

— Miranda, spune ea, te rog… te rog, ascultă. N-am vrut niciodată să te supăr.

Nu răspund. Nu pot să mă uit la ea, sau să vorbesc cu ea. Habar n-am încotro mă îndrept. Nu la căsuța mea, nu la Cabană. În schimb, îmi dau seama că alerg în direcția potecii care se întinde pe marginea lacului. Am în cap ideea stupidă de a ajunge la gară, de a aștepta un tren. La ce oră a spus Heather că pleacă? La șase dimineața. Nu poate fi mult până atunci. Sunt conștientă că sunt încă beată, mai beată decât crezusem și că planul ăsta are, probabil, multe hibe, însă creierul meu e prea confuz ca să se gândească la ele. O să le dau de cap când ajung acolo. Deocamdată, trebuie să plec.

Mă afund între copaci. E mai întuneric aici, dar strălucirea lunii pătrunde printre crengi, pâlpâind deasupra mea ca o lumină stroboscopică. *E un drum lung până la gară,* spune o voce trează de undeva dintre străfundurile creierului meu. O ignor. Aș putea să fug așa o veșnicie. Nimic nu doare când ești beat.

Singurul obstacol – îl văd profilându-se în fața mea – e podul peste cascadă. Trebuie să am grijă acolo.

Și apoi, dintr-odată, zăresc o siluetă neagră pe drum, chiar în față. Un bărbat. Pare ceva care tocmai s-a desprins din țesătura nopții. Are o glugă trasă pe cap, ca moartea în persoană. Îi zăresc strălucirea albă a ochilor. Apoi se îndepărtează urcând repede pe versant, printre copaci, și dispare într-o clădire mică, aproape ascunsă acolo.

Mă clatin o secundă pe marginea podului. O să vină în fugă și o să mă atace? Nu vrea să fie văzut, de asta mi-am dat seama. Dintr-odată, mă simt mult mai trează decât înainte. Frica e de vină.

— Manda.

Mă întorc. O, Hristoase. Emma tocmai ia curba pe potecă. Ezitarea mea i-a oferit timp să mă ajungă din urmă.

— Manda, zice ea cu răsuflarea întretăiată, îndreptându-se spre mine. N-am vrut decât să fiu prietena ta. E chiar așa de groaznic?

Emma

— N-ai fost niciodată cu adevărat prietena mea, spune ea acum. Prietenii nu-și fac așa ceva unul altuia.

— Nu spune asta.

— Și ai fost prietena mea înainte doar datorită legăturii tale cu Mark. Nu te-aș fi ales niciodată ca prietenă. Sincer, întotdeauna te-am considerat cam plictisitoare. Mereu am avut senzația că-ți lipsește profunzimea. Și întotdeauna mi s-a părut că te străduiești prea mult. Acum, totul are sens.

Simt o durere înfiorătoare în cutia toracică, ca și cum ar fi pătruns acolo în cavitate cu mâinile goale, storcând, zdrobind.

— Nu vorbești serios, îi zic.

— Nu? Ba da.

Chiar zâmbește. Chipul ei e frumos și dur.

— Prefer versiunea asta a ta. E mult mai interesantă. Chiar dacă ești o ciudată nenorocită.

Asta doare.

— Nu-mi spune așa.

— Cum? întreabă într-o manieră demnă de un bătăuș de pe terenul de joacă. O ciudată nenorocită?

Amintirile ies la suprafață dintr-un loc întunecat, de mult îngropate acolo, o sală de clasă, cea mai populară fată din an care arată – da, realizez, aproape ca Miranda. Nu mi-am dat seama de asta până acum. Cele două chipuri, cel pe care mi-l amintesc și cel din fața mea, par să se suprapună. Atunci i-am dat fetei un brânci, am împins-o cu putere în centrul pieptului, și a căzut pe spate, în groapa cu nisip.

— Doamne, spune Miranda, ne numim „cercul de apropiați”. Cei mai buni prieteni… cei care au rămas, în timp ce toți ceilalți s-au dus. Dar ceilalți erau cei raționali. Și-au dat seama că singurul lucru care ne ține împreună e un trecut fragil. Ei bine, am de gând să mă urc în tren și să încep o viață nouă… una în care n-o să vă mai văd pe niciunul dintre voi. Mai ales pe tine.

— Nu spune asta, Manda.

— Nu-mi spune așa. N-ai niciun drept să-mi spui așa. Poți să te dai jos de pe pod, te rog? Nu cred că-i făcut pentru doi oameni.

Nu mă mișc.

— Nu poți să zici așa ceva, Manda. Nu mi-am dorit decât să fiu aproape de tine, să fac parte din viața ta.

Întinde mâinile, ca și cum ar vrea să se apere de cuvintele mele.

— Lasă-mă-n pace, psihopată nenorocită.

Cuvântul ăla. E acțiunea de moment. Îmi duc mâinile în față și o apuc de gât. E mai înaltă decât mine, mai puternică, probabil de la exercițiile de box și Pilates. Dar eu beneficiez de elementul surpriză. Am fost prima.

Nu am un plan anume. Nu vreau decât să tacă, să nu mai spună aceste lucruri îngrozitoare, pe care știu că n-are cum să le creadă. Sunt atât de dezamăgită de ea. Cum poate să creadă că toate acele mici daruri – bilețelele bine intenționate – au fost opera unei psihopate?

E la fel ca unul dintre ei, unul dintre adulții care au încercat să mă diagnosticheze cu mult timp în urmă. Nu psihopată, de fapt. Tulburare de personalitate. Asta e termenul „oficial” pentru ceea ce se presupune că am. Dar eu știu care-i definiția reală. Sentimentul din spatele întregului efort. Toate acele mici furturi și returnări, toată munca de a-i da de urmă, de a-l face pe Mark să mă placă, de a face parte din gașcă.

Dragoste. Asta-i tot.

Nu știu exact când realizez că nu mai scoate niciun sunet. A devenit ciudat de grea, de moale în brațele mele, s-a lăsat pe mine și acum îi susțin toată greutatea. Cu un fel de groază și fără să mă gândesc, o împing de pe mine, cu destul de multă forță. Așa cum am împins-o odată pe fata aia, la prima școală – cea care m-a tachinat că m-am îmbrăcat ca ea, că am urmărit-o acasă. Fără urmări grave, doar un cot zdrobit. Totuși, destul ca directoarea să-i cheme pe părinții mei în birou și ca ei să anunțe că plec înainte ca ea să poată rosti cuvântul „exmatriculare”. Era mai bine pentru reputația tuturor dacă nimeni nu făcea prea mult tam-tam despre toată povestea asta.

Doar că atunci ea a căzut pe spate într-o groapă cu nisip. Am uitat. Jur. Am uitat că stăm pe marginea podului, la vreo doisprezece metri deasupra cascadei înghețate. Când s-a prăbușit, capul i s-a lăsat pe spate, iar membrele îi erau moi ca ale unei păpuși de cârpă – aproape comic, învârtindu-se ca o morișcă. Apoi a dispărut și a urmat o tăcere prelungă.

— Manda? am strigat încet.

Dar cred că știam deja că n-avea cum să răspundă.

— Manda?

Doar liniște.

Mă uit și iat-o. S-ar putea crede că doarme. Doar că picioarele formează un unghi ciudat, depărtate – iar ea e așa de grațioasă, Miranda mea. O înfloritură purpurie îi înconjoară capul, acolo unde s-a izbit de pietre – o explozie de stele, o supernovă roșie – și mai e ceva, mai deschis la culoare, amestecat cu sângele, ceva la care nu vreau să mă gândesc.

•

Mă uit în jurul meu. O fi văzut cineva? Peisajul este complet pustiu. Nu-i nimeni, nicăieri. Nu-mi place cum arată clădirea mică, cocoțată chiar deasupra cascadei. Dar nu-i nimeni acolo, evident, are același aspect pe care l-a avut tot weekendul – ferestrele sunt întunecate, ca niște ochi goi.

Zăpada continuă să cadă, ca o cortină ce se lasă după actul final. Sau ca un giulgiu alb, care acoperă corpul frumos și frânt din cascada de mai jos. Care îmi acoperă urmele, umplându-le, în timp ce mă îndepărtez, ca și cum nici n-ar fi fost.

Încep să plâng. Pentru ea, pentru mine, pentru ceea ce am pierdut.

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

— Doug, îi spun. Trebuie să mă întorc la Cabană acum. Tu rămâi aici, să te asiguri că el e în regulă.

— Nicio șansă. N-o să te las să te arunci iar cu capul înainte și să te sinucizi. Mergem împreună.

Cuvintele pe care le-a ales mă blochează. Să mă sinucid. Invocă o idee pe care-am avut-o în cap. Pentru că, atunci când m-am decis să merg la Vechea Cabană, am știut c-o să fiu în pericol. În acel moment, eram destul de sigură că Iain avea o armă. Știam că exista riscul de a fi ucisă. Eram dispusă să-mi joc șansa. Da, a fost ca o misiune sinucigașă. Și nu, nu vreau să examinez îndeaproape ce înseamnă asta.

Doug mă ajută să mă ridic în picioare. Mișcarea bruscă face ca totul să se clatine – uitasem de rana de la cap – așa că mă împleticesc lângă el. Mă cuprinde cu brațul, să mă susțină. Îi simt căldura corpului, chiar și prin haine. Fac un pas înapoi.

— Cum rămâne cu el? întreb, arătând spre Iain.

— E în regulă. Să-l lăsăm aici să se gândească la ce-a făcut.

— Nu pare să fie bine, Doug.

Chiar nu arată bine, deși e adevărat că nici nu e mult mai rău. Sângerarea pare să fi fost oprită de compresa improvizată de Doug.

— Nu sunt, zice Iain. Nu mă simt bine. Luați-mă cu voi.

— Dac-ar fi fost atât de rău, spune Doug brutal, ți-ai fi pierdut cunoștința acum o jumătate de oră. Poți să stai aici, să-ți păzești marfa prețioasă până ne întoarcem.

Îmi dau seama că s-ar putea să existe o șansă să prind semnal la telefonul meu. Din când în când, sus, pe vârfuri, revine la viață. Îl scot, îl flutur în aer, pornesc și închid modul avion, apoi, în cele din urmă, cu un strigăt de triumf, reușesc să obțin o liniuță solitară.

— Pe cine suni? întreabă Doug.

— Poliția.

Iain se cutremură, ca și cum cineva tocmai l-ar fi împuns în rana de la umăr.

Observ că de când suntem aici, ninsoarea s-a oprit. Acum elicopterul poliției poate să ajungă la noi. Însă ei nu sunt la curent cu noua urgență a situației.

— Vă rog, îi spun operatoarei, faceți-mi legătura la DCI John MacBride. Am ceva foarte important să-i spun.

Emma

Cine credeți că a luat pușca din magazie? Eu, desigur! Pam-pam!

De-a lungul anilor, am devenit destul de pricepută la observarea lucrurilor. Și am o amintire care ar putea la fel de bine să fie fotografică. Codul acela de acces a fost stocat în dulăpiorul ordonat din mintea mea încă din secunda în care l-a introdus tontul ăla de paznic.

Serios, ce-o fi văzut Miranda la el? Întotdeauna a avut gusturi groaznice la bărbați.

Un telefon sună neîncetat în biroul de vizavi de camera de zi.

— De ce nu răspunde ea? întreabă Mark. Sau el? Ar putea fi ceva important. Ar putea fi poliția, de exemplu.

Așteptăm, apoi sunetul se oprește doar pentru a începe din nou, un minut mai târziu.

— Mă duc să arunc o privire, spun eu, să văd ce se întâmplă.

În restul Cabanei e neobișnuit de liniște. Este liniștea provocată de vid. Chiar înainte de a deschide ușa de la birou știu sigur că bătaia în ea este redundantă. Ei nu sunt aici. Nici Heather, nici idiotul de paznic. Telefonul e pe birou și sună în continuare. Sunetul e atât de puternic încât pare aproape că vibrează în acea liniște.

Ridic receptorul.

— Alo?

— Heather MacIntyre?

Vocea de la celălalt capăt este tinerească, aproape prepuberă.

— DCI John MacBride mi-a spus să vă sun. Am încercat și pe mobil, dar intră mesageria vocală.

Un instinct mă convinge să spun, modulându-mi vocea cu un ușor accent de Edinburgh (v-am zis că am fost întotdeauna o actriță bună):

— Da. Sunt Heather. Cu ce vă pot ajuta?

— DCI este în drum spre dumneavoastră, în elicopter.

Există o încântare inconfundabilă în modul în care spune asta, care indică faptul că se bucură de toată această dramă.

— În sfârșit, îi spun. Ei bine, e o veste excelentă.

Nu există nicio posibilitate ca ei să ajungă la mine, îmi spun. Chiar dacă

își pun în aplicare magia lor CSI[{29}], cu ADN și fibre textile, eu aveam pe mine haina lui Mark, iar ADN-ul nostru e prezent pe oricare dintre noi. N-ar fi nimic ciudat dacă pe Miranda ar exista fragmente din pielea mea sau din părul meu. În ultimele zile am fost în același tren, am mâncat împreună, am dansat și ne-am îmbrățișat. Îi datorez Mirandei să nu fiu prinsă. Pentru că încă mai am o șansă să o răzbun.

— El a mai…

Operatorul tușește. Jur că aud un chițăit în vocea lui (Dumnezeule, dacă angajează copii care să se ocupe de astfel de telefoane, am chiar mai puține motive să mă tem de nătângii ăștia).

— A mai solicitat să nu faceți nimic pentru a alarma… suspecta.

— Suspecta? îl întreb.

— Da, ei bine, desigur, spune el repede, nerăbdător acum, știind că a făcut o greșeală, ea nu va fi declarată astfel *oficial* până ce nu vom evalua situația. Dar e vorba de cea despre care spuneți că a fost văzută în noaptea aceea, cu victima.

Ea.

Îmi vine să-l pun să repete, doar ca să fiu sigură… deși știu ce am auzit. Dacă aș face-o, însă, as risca să stârnesc suspiciuni.

Dar n-a văzut nimeni. Era *cât p-aci* s-o spun. Șocul mă face pentru o clipă să-mi pierd controlul. S-ar putea să se refere la Katie, îmi spun. Da, asta trebuie să fie. Poate că Julien a băgat-o în rahat ca să-și salveze propria piele, sau ceva de genul ăsta…

Doar că nu-mi prea pot permite să mă gândesc la asta.

Nu de închisoare mi-e teamă. Merit să plătesc pentru ce-am făcut. Cu toate că nicio pedeapsă nu va fi mai rea decât cea pe care mi-am provocat-o, pierderea Mirandei, idolul meu, steaua mea călăuzitoare. Mă tem că n-o să am timp să mă răzbun în numele ei. Ei bine, va trebui să grăbesc lucrurile.

Katie

— Katie, spune Emma. Putem să discutăm, afară?

Tonul ei are o notă ciudată de impetuozitate. Mă întreb ce-a fost cu apelul la care tocmai a răspuns. Moartea Mirandei pare să o fi afectat, poate în cea mai mare măsură dintre noi toți. Cred că Julien și cu mine trebuie să ne luptăm și cu sentimentul de vină, ceea ce complică lucrurile. N-am reușit încă să-mi dau seama pe care dintre cele două emoții o resimt mai puternic: durere sau ură față de propria persoană. Într-un fel, am senzația că toate astea au fost din vina noastră. Dar Emma și-a petrecut toată ziua holbându-se la podea, fără să spună nimic. S-a repezit să răspundă la telefon de parcă ar fi sperat că sună cineva să spună că a fost o neînțelegere teribilă, că până la urmă Miranda a fost găsită în viață, că totul n-a fost decât o mare neînțelegere.

— Te rog, spune ea, e important.

Mă ridic și o urmez. Mă conduce de-a lungul coridorului, spre partea din față a Cabanei, unde stratul de zăpadă e neatins și alb, ca o plapumă așternută pe malul lacului. Observ că ninsoarea a încetat. O veste bună, nu-i așa?

— Cine-a fost la telefon? o întreb pe Emma. Era de la poliție?

— Da, răspunde ea. Se pare că au un suspect.

— Pe cine?

— Vino aici, spune ea.

Chipul ei e contorsionat de o emoție puternică pe care nu o pot descifra. Îmi face semn cu mâna. Nu vrea ca unul dintre ceilalți să ne audă.

Asta nu poate însemna decât un singur lucru. E unul de-al nostru. *Mark,* îmi zic. Știu că n-are cum să fie Julien – când m-am trezit dintr-un somn intermitent, el era întins lângă mine, pe canapea, cu gura larg deschisă. Adevărul e că a trebuit să verific dacă era în viață. Trebuie să fie Mark. O, Doamne, asta explică expresia ciudată a Emmei.

— Emma, îi spun îndreptându-mă spre ea. E… e cine cred eu că e?

Mereu a fost obsedat de ea. Am avertizat-o pe Miranda și a râs. Întotdeauna a crezut că se poate descurca singură.

Acum Emma face ceva ciudat. Se apleacă și își bagă mâna în zăpadă, ca

și cum ar căuta ceva.

— Ce faci? o întreb.

Când se ridică, ține ceva în mână. Am nevoie de o clipă să-mi dau seama ce este. Corpul meu pare să-și fi dat seama înaintea minții – brusc, membrele îmi îngheață în loc, iar coloana vertebrală îmi devine rigidă.

— Emma. Ce faci cu aia?

Nu pare să înregistreze întrebarea. Toată fața ei s-a schimbat. Arată ca o străină, nu ca femeia pe care o cunosc de trei ani.

— E vina ta, șuieră ea. Tot ce i s-a întâmplat ei. Dacă n-ar fi aflat despre voi doi și despre aventura ta dezgustătoare, n-ar fi fost atât de supărată. N-ar fi spus lucrurile teribile pe care le-a spus. N-a fost vina ei. N-a fost nici a mea. A fost a ta.

La început, când încerc să vorbesc, formez cuvinte, dar nu iese nimic altceva decât un balon de aer. Sunt conștientă de un zgomot ciudat ca de tunet, uimitor de tare, peste tot în jurul nostru – sunet ca de tobă, *bum, bum, bum,* precum bătaia unei inimi gigantice. Dar nu văd nimic care să explice de unde vine. Și poate, la urma urmei, nu e decât sângele care-mi pompează în urechi.

— Nu înțeleg, Emma. Nu înțeleg ce spui.

— Sigur că nu. Pentru că ești prea proastă.

Scuipă cuvântul.

— Niciodată n-ai meritat-o ca prietenă.

Observ ceva schimbat în expresia ei; un spasm de durere. Înțeleg.

— Tu ai fost, îi zic.

Nu răspunde. Ridică doar din sprâncene și face ceva la armă, care scoate un clic amenințător. E ridicată, la nivelul sternului meu.

Nu ținti la cap, îl aud pe paznic spunând. *Ține-ște la corp, unde sunt grupate toate organele interne. O astfel de împușcătură e mult mai probabil fatală.*

Observ că fața Emmei este la fel ca atunci când a împușcat căprioara, când era mânjită cu sânge, marcată ca ucigașă.

Nu apuc să fac nimic înainte de a auzi zgomotul de explozie, familiar. Simt ceva care mă lovește cu o forță teribilă. În timp ce ating pământul, totul se întunecă.

Doug

Distanța până la Cabană pare incredibil de mare, în mod pervers mult mai lungă la vale decât la urcare. Sub zăpadă sunt ramuri de iarbă neagră care se agață de gleznele lor și amenință să-i facă să se împiedice la fiecare pas. Dar mai sunt și noile informații pe care le posedă acum, faptul că înțeleg cât de periculoasă s-ar putea dovedi situația de la Cabană. Au făcut o mare greșeală lăsându-i pe oaspeți pe cont propriu. Dar având în vedere ce i-ar fi putut face Iain lui Heather dacă Doug nu ar fi apărut, n-are cum să-i pară rău că a ales să procedeze așa.

În cele din urmă ajung pe poteca ce duce înapoi la Cabană. Apoi, deasupra lor, o pasăre mare de metal începe să coboare din nori, elicele zbârnâind cu un zgomot asurzitor. Pentru o clipă, Doug este aruncat înapoi, în urmă cu nouă ani, într-un loc dominat de frică și de întuneric – în ciuda luminilor orbitoare din deșert –, iar elicopterul devine un instrument de război – un Apache care se învârte deasupra, încercând să aleagă pozițiile inamice. Reușește să își reamintească însă că este de la poliție și că ăsta este un lucru bun. În curentul creat de elice, marii pini scoțieni își scutură zăpada adunată pe ei.

Apoi Heather scoate un țipăt de groază și grăbește pasul. În mod incredibil, el este cel care se luptă să țină pasul cu ea. Acum observă ce a zărit ea. Cele două femei, una blondă, una brunetă, stau față în față, în apropierea Cabanei. Cea blondă se apleacă să scoată ceva din zăpadă. El știe ce este înainte de a apuca să vadă obiectul pe care-l ține în mână. Pușca lungă, elegantă, letală de la o anumită depărtare – catastrofală, de la distanța de trei metri dintre cele două siluete.

Au ajuns, în sfârșit, pe teren plat. Și înainte să-i spună să se oprească, Heather se repede spre ele. Niciuna dintre femei nu o vede, atât de concentrate sunt una asupra celeilalte. Aleargă și el, către cea cu pușca. Ajunge prea târziu, în timp ce arma se descarcă, o zărește pe Heather care face un salt spre femeia brunetă ca s-o ferească. El vede o explozie, într-un loc îndepărtat, momentul acela îngrozitor – oamenii, prietenii lui, toți morți din cauza ezitării lui. Se desprinde cu greu și revine în prezent. Se aruncă

jos lângă ea, unde zăpada e împroșcată cu sângele ei.

Epilog

Heather

Când mi-am revenit prima dată dintr-un somn indus de sedative, habar n-aveam cine eram, ca să nu

mai zic unde eram. Prima persoană pe care am văzut-o a fost Doug.

— Bună, a spus el. Sper că nu te deranjează că sunt aici.

Înainte ca asistenta să iasă din salon, a zis:

— Ai un bărbat minunat aici. A stat în același loc tot timpul cât ai fost în operație, așteptând să-ți revii.

M-am uitat la Doug. Părea jenat, ca și cum ar fi fost prins asupra faptului.

— A trebuit să le spun că suntem împreună, a zis el încet. Altfel, m-ar fi trimis la plimbare. Sper că nu te superi.

Mâna lui se afla la doar câțiva centimetri de a mea, pe cearșaf. Am ridicat-o pe a mea, cu ceva efort, și am pus-o peste a lui. Părea miraculos de caldă și de vie. Era pentru prima dată când atingeam o altă ființă umană, într-un mod semnificativ, după o perioadă foarte lungă.

•

În următoarele două ore au sosit cu toții, după drumul lung de la Edinburgh – prietenii ale căror fericire și plenitudine le-am evitat timp de un an. Și, desigur, familia mea – mama, care a repetat încontinuu că a știut ea „că era ceva rău în locul acela”. Și atunci mi-am dat seama de ceva: sunt iubită. Iubesc. Am pierdut marea dragoste, cea care ani de zile m-a definit, care a ajuns să fie suma totală a ceea ce eram. Într-atât, încât atunci când a dispărut, am fost sigură că nu mai era nimic de salvat.

Nu știu ce m-a determinat să fac ce am făcut. Am văzut întreaga scenă desfășurându-se în fața mea cu încetinitorul și mi-am dat seama că aveam timp și că beneficiam de elementul surpriză. *Puteam* să fac ceva. Nici măcar nu m-am gândit la pericolul la care mă expuneam, nu era timp de așa ceva. Nu m-am gândit la asta nici măcar când glonțul mi-a pătruns în abdomen. Ci abia când zăceam întinsă pe pământ, cu respirația întretăiată,

când durerea a venit într-un val atât de intens încât am fost convinsă că o să mor. Dar acum mă întreb dacă nu cumva amintirea cu Jamie, care punea întotdeauna viețile unor străini înaintea propriei vieți, a fost cea care m-a impulsionat.

Iain este în regulă. De fapt, se pare că se află undeva în aceeași secție cu mine. Păzit de poliție, desigur. Potrivit lui Doug, avea dureri atât de mari când a condus poliția la Vechea Cabană, încât a mărturisit tot. Se pare că era o rotiță dintr-o mașinărie mult mai amplă – drogurile proveneau dintr-un laborator din Islanda. Ingvar și Kristin? Nu erau numele lor reale, evident. Rucsacurile lor erau pline cu ceva *mult* mai valoros decât echipamentul de drumeție. Șeful de gară era plătit cu o sumă mai mult decât dublă în comparație cu salariul lui ca să nu vadă nimic. Câteva valize cu aspect nevinovat erau descărcate la celălalt capăt și livrate membrilor cluburilor șefului. Iar Ajunul Anului Nou era cel mai bun moment pentru a face asta, când toată lumea e distrasă și serviciile de urgență sunt la capacitate maximă.

Desigur, cel care punea în mișcare toate aceste rotițe era șeful. S-a dovedit că el și Iain se cunoșteau de multă vreme. Pe când era tânăr, Iain ispășise o pedeapsă lungă pentru furt de mașini și ieșise din închisoare fără nicio opțiune. În cele din urmă, a reușit să obțină un loc de muncă ca agent de pază la un club destul de select din Londra. Patronul clubului l-a abordat cu o ofertă – un loc de muncă confortabil, un salariu mai bun, un nou început. S-a dovedit că drogurile fuseseră întotdeauna principalul venit al șefului. Nu cluburile, nici Cabana, deși ambele surse îi ofereau un paravan frumos și făceau parte din drumul mărfii, de la laboratorul islandez la utilizatorii finali, cu portofele generoase. L-au prins pe Heathrow, în timp ce stătea în sala de așteptare de la clasa întâi și sorbea dintr-un suc de portocale, pe cale să plece din țară.

O lovitură destul de serioasă pentru secția de poliție din Fort William. O crimă *și* o captură de droguri, toate în aceeași pustietate aproape pașnică. O pustietate care, am decis (și nu doar din cauza crimei și a capturii de droguri), nu-i pentru mine. O să-mi lipsească să înot dimineața în lac, evident. Și – asta e o surpriză chiar și pentru mine – o să-mi fie dor de colegul meu taciturn. Doug a fost de acord să vină și să-și petreacă weekendul cu mine după ce mă stabilesc înapoi în Edinburgh. Am cumpărat o canapea extensibilă pentru oaspeți, care ar putea să fie folosită, sau nu. El

are propriile lucruri de rezolvat mai întâi, propria călătorie de parcurs pentru a putea să meargă mai departe. Cred că amândoi am trăit în uitare. Amândoi am fugit de moarte și, făcând asta, am fugit de orice altceva. Acum e timpul să mergem mai departe cu partea dificilă, aceea de a trăi.

Katie

Urmează să nasc peste câteva săptămâni. Am fost la un pas de a pierde copilul, după ce-am fost aruncată astfel la sol – dar ea e bine. Ea – o să am o fată. Lucrez până aproape de momentul nașterii. Am lucrat din greu, am stat peste program și am funcționat cu mai puțin somn decât ar fi trebuit, având în vedere starea mea. Dar a fost o modalitate de a-mi distrage atenția. Întreaga sarcină a fost afectată de durerea provocată de dispariția Mirandei. Da, durere. Știu că ar putea părea greu de crezut, având în vedere faptul că i-am fost o prietenă îngrozitoare în ultima perioadă. Și felul în care s-a comportat cu mine. E drept, nu mi-a plăcut întotdeauna Miranda. Uneori o uram cu adevărat. Dar am iubit-o. Așa se întâmplă când cunoști pe cineva de atât de multă vreme. Ajungi să îi vezi toate defectele, da, dar îi știi și toate calitățile – iar Miranda avea atât de multe. Nimeni nu putea să încingă o petrecere la fel ca ea. Nimeni nu și-ar fi oferit cu împrumut cea mai frumoasă rochie, fără nicio ezitare. Și nu sunt multe fete populare de treisprezece ani dispuse să-și pună în joc toată reputația pentru a sări în ajutorul unei străine. Era, în felul ei, absolut unică. Nimeni nu putea fi o aliată mai îndârjită. Și da, nimeni nu putea fi un dușman mai redutabil.

Poate, cu excepția unei singure persoane.

Emma a fost spectaculoasă la proces, foarte smerită și îndurerată și foarte – deși nu *prea* – bine îmbrăcată. Asemănarea cu Miranda, blonda seducătoare, femeia fatală, dispăruse. Presupun că nu vrei să ai o înfățișare fatală când ești judecată pentru crimă. Părul ei fusese vopsit la loc într-o nuanță foarte modestă de șaten și purta o bluză pe gât, cu aspect aproape victorian, cu volane – o combinație între fată de cor și profesoară. A plâns în timp ce a explicat că Miranda începuse să-și bată joc de starea ei, în ciuda încercărilor sale de a-i oferi explicații. O, nu intenționase s-o sugrume pe Miranda, a zis ea. Se dăduse o luptă, da, după ce Miranda îi spusese unele lucruri teribile, de neiertat. Fusese autoapărare. Miranda era beată și răzbunătoare și o atacase agresiv. Ea o împinsese și apoi, dându-și seama de consecințe, a încercat s-o salveze pe Miranda apucând-o de ceea ce îi fusese cel mai la îndemână… gâtul ei.

Nu, mie nu-mi suna deloc plauzibil – și acuzarea a fost de aceeași părere. Era imposibil să *nu* condamni pe cineva având atâtea dovezi. Dar trăim într-o lume post-adevăr. Juriul a înghițit gălușca. Pur și simplu nu au putut s-o condamne pentru crimă. Nu pe această persoană atât de elocventă, de liniștită și de blândă, care arăta exact ca fiica unui prieten sau ca o fată pe care și-o aminteau de la școală. Oamenii ca ea nu comiteau crime. Nu o crimă *adevărată*. Pur și simplu li se întâmplau accidente nefericite.

Ziarele au comparat cazul cu cel al unei alte absolvente remarcabile de la Oxford, din urmă cu câțiva ani, care își înjunghiase iubitul cu un cuțit. Oamenii ca ei nu ajung să înfunde închisoarea. Apărarea, în schimb, a zugrăvit bucuroasă o imagine a Mirandei care o prezenta drept o persoană nefericită, a cărei viață se destrăma dincolo de o fațadă lucioasă. O bețivă. O traficantă de droguri – doar ea fusese cea care furnizase grupului nostru droguri, în prima seară a vacanței. Emma, un lucru important, s-a abținut atunci să ia ceva. Iar Miranda era predispusă la comportament haotic, pusă pe harță, a subliniat apărarea – felul în care îl forțase pe Mark să bea din sticla aia de șampanie, cum m-a obligat pe mine să intru în lacul înghețat… Obsedată de control, maniacă, instabilă – doar mergea la o psihoterapeută, nu?

Omor prin imprudență, asta a fost acuzația. Și o sentință de patru ani. Ea, femeia asta care i-a dat un brânci letal celei mai vechi prietene ale mele și care a încercat să mă omoare, o să dispară pentru doar patru ani. Încerc să nu mă gândesc la asta.

În ceea ce-i privește pe restul – în afară de Nick și Bo, desigur –, am avut dreptate să bănuiesc că n-aveau nimic în comun. Miranda a fost cu adevărat legătura dintre toți. Și trecutul nostru, bănuiesc – lenea obișnuinței. Nu încerc să mă disculp. Nu m-am comportat mai bine decât oricare dintre ei, chiar m-am purtat mai rău decât unii. Dar nu cumva tocmai asta e o parte a problemei? Vechii prieteni nu ne provoacă în legătură cu defectele noastre. N-am fost o persoană bună. Aveam nevoie de ceva care să-mi demonstreze acest lucru. Doar că mi-aș fi dorit să nu fie asta.

Grupul s-a fragmentat acum. Cercul de apropiați a făcut implozie. Nu mai există nimic în centrul lui, nu mai există marea preoteasă. Samira și Giles sunt, după cum îmi imaginez, foarte fericiți în Balham, alături de prietenii lor de la cursurile NCT[{30}], care nu iau droguri, nu dau pe gât sticle

de șampanie și, mai ales, care nu se omoară între ei.

Nick și Bo se mută înapoi la New York. Mark și-a găsit deja – înțelegeți din asta ce doriți – o altă aproape-dar-nu-chiar Miranda, pe post de substitut, la agenția la care lucrează. Povestea lui Julien a fost cea mai radicală. A plecat pentru detoxificare în Goa, pentru o lună – cu toate că a făcut-o alături de agila instructoare de yoga de la sala de sport City pe care o frecventa, așa că probabil că la mijloc e ceva mai mult decât dorința de a deveni un maestru Zen. Mi-a spus că se va întoarce la timp pentru naștere… ghinion. Dacă aș putea să am acest copil fără să-l mai văd vreodată, nu cred că m-ar deranja în mod deosebit. Acum voi fi pentru totdeauna legată de el. Tatăl copilului meu. Nu-i chiar pauza pe care aș fi vrut s-o iau de la el și, prin asociere, de la întregul grup. Totuși, cel puțin nu va mai trebui să plec niciodată într-o altă vacanță împreună cu vreunul dintre ei.

Acum aș vrea să ajung să întâlnesc oameni care mă cunosc pe *mine* – nu pe cea care am fost. Oameni care nu se așteaptă să intru din nou într-un rol căruia nu mai simt că îi aparțin. Oameni care să nu mă mai considere un proiect ce trebuie finisat… care să mă vadă pe mine cu totul, pe deplin formată.

Săptămâna trecută, când am încheiat cel mai recent caz al nostru de la firmă, m-am hotărât, o situație rară, să ies cu colegii mei ca să bem ceva (suc de soc, în cazul meu). S-a dovedit că nu m-am simțit deloc rău în compania lor – chiar se pot comporta ca niște oameni normali când nu sunt în aerul fetid de la birou, învârtind contracte ca un hamster într-o roată. E un tip, Tom, din echipa de litigii, care n-arată deloc rău fără jacheta lui mototolită, ochelari și privirea temătoare.

Poate că a venit timpul să-mi fac noi prieteni.

virtual-project.eu

violin

[1] Versuri din poemul „Auld Lang Syne” al poetului scoțian Robert Burns (1759-1796), transpuse pe muzică folclorică; cântecul este popular în special în regiunile anglo-saxone, unde este interpretat de Anul Nou (N.t.).
[2] „Ce a făcut Katy", în traducere din engleză, este o carte pentru copii scrisă în 1872 de Sarah Chauncey Woolsey, sub pseudonimul Susan Coolidge (N.t.).
[3] Unitate de măsură pentru suprafețe de teren cu valori variabile (în jur de 4 000 m^2) (N.r.).
[4] Edwin Parker „Cy" Twombly Jr. (1928-2011), Pictor, sculptor și fotograf American, ale cărui opere îmbină elemente de caligrafie, graffiti și abstractism expresionist (N.t.).
[5] Antony Gormley (n. 1950), sculptor britanic apreciat la scară largă pentru sculpturile, instalațiile și operele sale de artă publice, care investighează relația dintre corpul uman și spațiu (N.t.).
[6] Centură care înconjoară Londra si funcționează în regim de autostradă (N.t.).
[7] Organizația World Association of Girl Guides and Girl Scouts (WAGGGS), care grupează asociațiile de ghide și cercetașe (N.t.).
[8] Roman de F. Scott Fitzgerald (N.r.).
[9] Arthur Evelyn St. John Waugh (1903-1966), scriitor englez (N.r.).
[10] Cort folosit de amerindieni (N.t.).
[11] Serial televizat britanic (2002–2010), care prezintă fenomene paranormale (N.t.).
[12] Băutură răcoritoare alcoolizată (N.t.).
[13] Detectiv inspector-șef (N.t.).
[14] Sistemul național de sănătate din Regatul Unit (N.t.).
[15] Fertilizare in vitro (N.t.).
[16] Her Majesty’s Revenue and Customs (HMRC) – Departament al Guvernului Marii Britanii, responsabil, printre altele, de colectarea taxelor (N.t.).
[17] Fugă sau amnezie disociativă (N.t.).
[18] Universități din Marea Britanie construite la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, în orașe precum Liverpool și Manchester, diferite de cele mai vechi, cum ar fi Oxford sau Cambridge (N.t.).
[19] Sala comună pentru studenți (N.t.).
[20] Dietă alimentară bazată pe consumul unui număr normal de calorii timp de cinci zile pe săptămână și restricționarea caloriilor în următoarele două zile la un sfert din totalul obișnuit (N.t.).
[21] Saint-Barthélemy, insulă în Marea Caraibelor (N.t.).
[22] Sindromul tulburărilor de stres posttraumatic (N.t.).
[23] Acronim de la „fear of missing out" (frica de a fi lăsat pe dinafară) (N.t.).
[24] Bucurie malițioasă față de durerea altora (N.t.).
[25] Referire la „What Katie Did", casă britanică de modă, specializată în lenjerie intimă (N.t.).
[26] Primul an din nivelul avansat A (Advanced Level), în care se studiază de obicei patru materii (N.t.).
[27] Colaj ce poate conține fotografii, cuvinte, desene, citate, decupaje, fragmente de obiecte sau alte elemente și care exprimă un concept sau o anume stare de spirit (N.t.).
[28] Fluviul Tamisa (N.t.).
[29] Referire la seria TV americană polițistă „CSI: Crime Scene Investigation" (N.t.).
[30] Organizația National Childbirth Trust din Marea Britanie, care oferă consiliere proaspeților părinți (N.t.).

virtual-project.eu